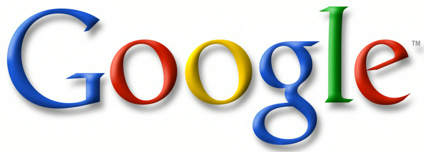
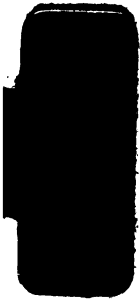
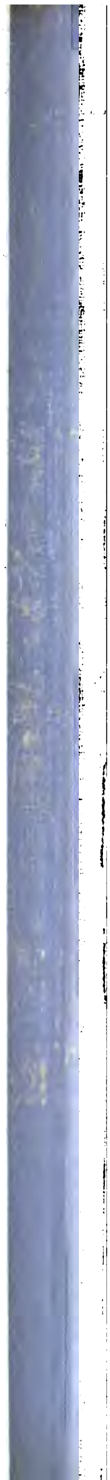

3. OPLAG

Elith Reumert

Skøn Jomfru

Det Schubotheske Forlag

ELITH REUMERT

SKØN-JOMFRU

EN UNGDOMSKÆRLIGHEDS HISTORIE

TREDIE OPLAG

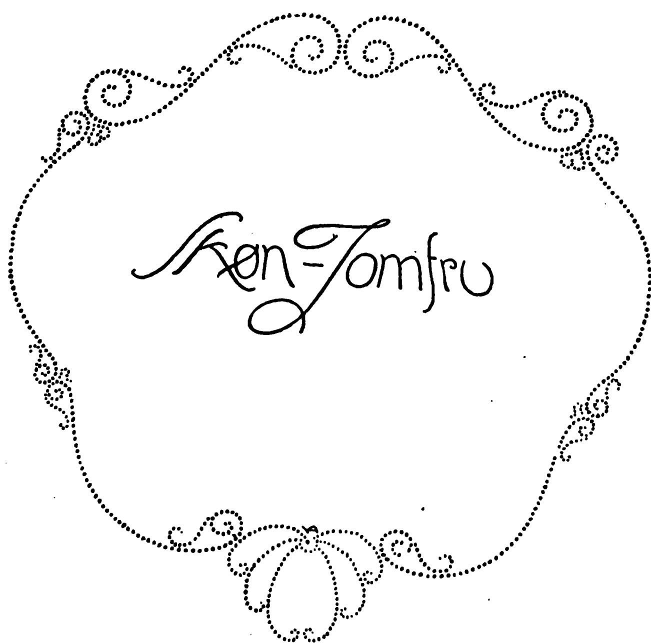

KØBENHAVN
DET SCHUBOTHESKE FORLAG
J. L. LYBECKER OG E. A. HIRSCHSPRUNG
1908

En Spindelvæv flagrer i Solens Skin,
Naar Vaaren med Sangfugle kommer —
En Tømme af Guld paa Himmelens Vind,
Man kalder den: flyvende Sommer.

Med Regnbuefarver den svæver saa let:
En Væv af den spindende Lykke — — —

H. V. Kaalund.

Skøn-Jomfru

[illegible]

NIX.

3. OPLAG

Elith Reumert

Skøn Jomfru

Det Schubotheske Forlag

den meget omtalte Mand, en af Byens mærkelige Originaler.

Kom han saa, efter faa Minutters Forløb, ned ad den høje Stentrappe og satte sig tilrette i Karossens brede Forsæde, efterat have anbragt sin Kappe og sin kære, berømte Paraply paa Bagsædet, og efter at have givet sin brave Kusk en venlig Morgenhilsen, slugte man ham begærligt med Øjnene, og Enhver tænkte Sit.

Enhver Sit.

Madammerne, Sjoverne og Læredrengene gloede frækt paa ham og fniste fjollet.

Hvad var der i Grunden saa mærkeligt ved ham?

Ja — løjerlig saa' han jo nok ud med sit blege, forlæste Ansigt, sin kejtede Gang, sit forlegne Væsen og den store Familieparaply under Armen. Men — alligevel!

Jo — saa var der Buxerne! De var for korte, og det ene Buxeben stumpede saa grinagtigt af ovenover Anklen. Man havde for nylig set dem afbildet i Vittighedsbladet »Corsaren« — de lignede grangiveligt. Og saa fniste man.

Men — kom denne underlige Mand tilfældigt til at se fast paa En med sine store, dybblaa Øjne, hvis Udtryk var saa kærligt og klogt, og tillige saa alvorligt og inderlig bedrøvet, da kunde det ske, at man glemte at fnise fjollet, — ja, man blev selv ligesom forlegen og fik en Følelse af Skamfuldhed — uden ret at vide hvorfor. —

Pensionisterne, der trykkedes af Alderen, og som kun havde Tanke for deres egne Skrøbeligheder, glædede sig lumsk, naar de saa paa Magisteren.

Thi rigtignok var han endnu en forholdsvis ung Mand, hvis brune Haar faldt kønt og fyldigt ned over Frakkekraven, men hans Ryg var allerede krummet, hans Kinder sygeligt farvede og Trækkene omkring hans Mund saa lidende, som bar han en Centnervægt af et langt Livs bitre Erfaringer, Skuffelser og Sorger, — minsandten, om han ikke synede langt ældre end de! Pokker skulde da ogsaa spekulere sig træt over Tilværelsens mange Gaader — de vidste sig fri for den Slags Daarskab! —

Studenterne betragtede Magisteren med Respekt og holdt sig i passende Afstand fra Vognen.

De fniste ikke.

Maatte de maaske uvilkaarligt skænke ham et Smil, var Smilet forbigaaende og snarest Udtryk for kærlig Forstaaelse og ærbødig Medfølelse.

De havde jo læst hver Tøddel af hans mærkelige Skrifter; og kunde de end ikke følge ham overalt paa hans høje Flugt, — han havde dog befrugtet deres Tanker som ingen Anden. Det var, som om han havde smurt deres Øjne med en Salve, der aabnede for en Verden, de aldrig før havde kendt. En saadan Mand skyldte man Taknemlighed og Ærefrygt. Sandelig — han var for ædel en Aand til raat at skulle prisgives Pøblens Haan, fordi hans Buxeben var for korte! — —

Det kunde vel ogsaa hænde, at en ung Pige gik forbi og fangede et Glimt af denne Mand, om hvem hun i sit Hjem havde hørt dem tale saa meget.

Hun havde lyttet til det ørkesløse Pjank om, hvorledes han koldt og ubarmhjertigt havde »ex-

perimenteret« med sin Forlovede, den unge Frøken Regine Olsen, der ovenikøbet var saa fin og køn, — hvorledes han havde pint og plaget hende og »studeret hende psykologisk«, indtil hun sønderknust hævede Forbindelsen.

Og den unge Pige, der gik forbi, maatte undre sig over, at denne halvgamle, ubehjælpsomme Magister, der saa ganske manglede den kække Mandighed, hvorefter Pigehjerter sukker, havde kunnet gøre Indtryk paa en feteret Dame.

Og alligevel — — — — hans Blik var mærkeligt. Hans Øjnes Udtryk var saa drømmende. Saa' man nøje til — — — og hvis man kendte ham nærmere — — saa maaske! Ja — kendte ham nærmere, — det var Tingen!

Hvem kendte ham?

Stille, — fjernt fra den store Verden, og dog midt i dens Tummel, levede han sit Eneboerliv og aabnede ikke sit inderste Væsen for Mennesker. Kun den evige Gud, til hvis Tjeneste han i Ydmyghed havde viet alle sine jordiske Kræfter og Evner, forstod ham fuldtud, og for hans Skyld bar han alle Sjælens og Legemets Lidelser med Stolthed.

Var han denne Guds Redskab — og at han var det, følte han med usvigelig Sikkerhed — da var selv den bittreste Smerte en rig Belønning, hvorefter han higede med sit Hjertes hede Begær.

For Menneskene var og blev han en Gaade. — Hvem kendte ham?

Hans Søsterbørn henne paa Købmagergade var maaske de, der kendte ham bedst. Lige overfor dem forstillede han sig ikke. Men — forstaa den kære Onkel Søren, der var saa god og

saa øm, gav dem smaa Køreture, forærede dem Slikkeri og talte saa mildt til dem, medens han stille klappede dem paa Kinden — nej, det kunde de ikke.

Bedst som de sad hos ham i den store Hyrevogn, holdt han pludselig op med at spøge, og saa kunde han i Taushed stirre frem for sig — længe — længe.

Han kunde helt glemme, at de sad hos ham, og de saa', hvorledes hans Øjne fyldtes med Taarer.

De turde ikke spørge, hvorfor han paa én Gang var bleven bedrøvet. De saa' bare paa ham med store, forundrede Blikke.

Og undertiden kom de da ogsaa selv til at græde, — men ikke lydløst som Onkel Søren, — nej, de maatte græde højt, rigtig hulke i Angst og Uhygge. Saa kunde han blive opmærksom paa dem, tage dem op paa sit Skød, kysse dem, klappe dem, knuge dem ind til sit Bryst og tørre Taarerne bort fra deres Øjne.

Og lidt efter kunde han spøge paany, som om Intet var sket; eller han kunde se længe paa dem i Taushed, indtil han med sin dæmpet-inderlige Stemme sagde saadan Noget som:

»Ja, Onkel Søren er en underlig gammel Patron, — men I holder alligevel af ham — ikkesandt Smaabørn? — gør I ikke?« —

Engang — det var nu det mærkeligste af Alt — havde han indbudt dem hjem til sig.

Nej! Hvor der dog var pyntet op i de gamle Stuer med de stive Møbler! Blomster var sat i alle Vaser, — især var der en Overflod af Liliekonvaller, som var Onkel Sørens Yndlingsblomst.

Lysene var tændt i Kandelabrene og i Kronen inde i Salen, hvor Børnene ellers aldrig kom, og Ofenlakken duftede saa sødt paa Kakkelovnen.

Alt var saa højtideligt, saa stille.

De havde været ganske betuttede, saa beklemte om Hjertet og havde fundet ud, at det vist maatte være en meget vigtig Dag i Onkel Sørens Liv.

Pludselig var Døren gaaet op, og Anders, Onkel Sørens jydske Karl, var kommen ind med Kransekage paa det forgyldte Fad og en stor, tykmavet Flaske under Armen.

Paa Bordet stod Sølvbakken med de høje, spidse Glas.

Anders skar Proppen af Flasken, — saa gav det et vældigt Knald, og Proppen fløj op mod Loftet og slukkede et af Lysene i Kronen, — det var næsten som en Tryllekunst. Og de klinkede med Onkel Søren.

Han var meget alvorlig og nippede kun til sit Glas.

Anders var nok den, der havde profiteret mest af Flasken. Han havde baaret den ud, da den endnu var halvfyldt.

Onkel Søren havde næsten ikke talt et Ord, blot gaaet op og ned ad Gulvet og af og til klappet dem paa Kinden. Og da de kørte hjem, havde han givet dem Foræringer med i Vognen.

De havde hjemme fortalt Alt, hvad der var sket, til deres Moder, medens hun hurtigt klædte dem af.

Deres Moder havde været vred og sagt: »Ja — jeg kan nu ikke lide dette. Onkel Søren forvænner Jer, Børn.«

Og der var gaaet lang Tid, inden de havde faaet Tilladelse til at besøge ham igen.

Ogsaa Hyrekusk Søren Lassen kunde rose sig af at kende lidt til den store Mand.

Magisteren havde jo selv sagt, at Bønder og Børn var de eneste Mennesker, der var Hvile og Glæde ved at omgaas.

Talte han med de Andre, der prætenderede Kundskab og Dannelse, følte han sin uhyre Overlegenhed, og det morede ham at gække dem, — men i dybere Forstand var dette ham ingen Glæde. Thi i Følelsen af sin Aands Overlegenhed var det ham tillige, som om han fristede Gud, og da maatte han føle sig beskæmmet.

Talte han derimod med Bønder og Børn, kaldtes det Oprindelige frem i hans Sjæl, — han steg ned til deres primitive Standpunkt og blev selv et Barn.

Og Søren Lassen var baade en ærlig, uforfalsket Bonde, hvem den store By og den gode Forretning ikke havde formaaet at demoralisere, og et naivt Barn, — kun i Alder forskellig fra Magisterens Søsterbørn. —

Det var i Virkeligheden et mærkeligt Forhold, saa smukt og fortroligt, ja, paa sin Vis rentud rørende, i hvilket den højlærde, filosofiske Magister og den bunduvidende Vognmand stod til hinanden.

»Vi er Begge bondefødte, vi er Begge Ungkarle, og vi hedder Begge Søren,« havde Magisteren en-

gang sagt, da han forestillede Søren Lassen for en Bekendt.

Mangfoldige Beviser havde han havt paa dette gamle Barns trofaste, gode Hjerte og paa hans fine, medfødte Takt.

Der var ikke en Fold i Søren Lassens usammensatte Sjæl, som han ikke i Tillid havde bredt ud for Magisteren; og indenfor de Grænser, hvor Søren Lassen kunde følge ham, gjorde Magisteren redeligt Gengæld i en Fortrolighed, som han vidste ikke vilde blive misbrugt, — ja, en enkelt Gang havde han, da de færdedes dybt inde i Grib Skovs højtidsfulde Stilhed, i forblommede Ord gjort Hentydninger til Livsforhold, som han aldrig havde berørt for Andre.

Det havde endda lettet det tunge Hjerte at faa udtalt. —

For den dumme, letfærdige Nyfigenhed og det raa Gadegrin, den uvidende og smaalige Hobs Spottelyst, var Magister Kierkegaard — Satirens store Mester — bleven et letkøbt Offer. I ydre Forstand krøb han nemlig ikke i Skjul.

Havde man virkelig saa levende en Interesse for hans Paraply, hans Buxer og hans hele Person, var det saa sandt baade Synd og Skam ikke at imødekomme Trangen.

Derfor viste han sig — paa Trods — til offenlig Beskuelse paa Gader og Stræder, tidligt og silde, saa at man maatte undres over, at han fik Tid til at skrive sine bindstærke Bøger.

Men — i indre, i dybere Forstand skjulte han sig og unddrog sig den foragtelige Mængdes maabende Blik, forskansede sig som Sneglen i sin Skal.

For Ingen i Byen gjaldt det vel mere end for

ham, at hans Hjem var hans *castle.* Og mødte han i ydre Forstand Pøblens Haan med overlegen Ligegyldighed, — i hans Sjæls Inderste voldte den ham Fortræd og Bedrøvelse; og naar han i Nattens Ensomhed sad i sin Borg, hvor han paa Papiret gav de indestængte Lidelser frie Tøjler i en Satire, hvis Blodighed Mængden ikke selv fattede, stingede han Grinets og Letfærdighedens Drage ynkeligt til Døde.

Var han en af Seværdighederne i Kjøbenhavn, denne Købstad, der ufortjent kaldtes Nordens Athen, — godt — man skulde faa ham at se — men ikke mere!

Søren Lassen var en af de Faa, der mere end saa' ham.

Ingen er desuden Helt for sin Kammertjener, og Søren Lassen kunde have fortalt de Nyfigne intime Ting.

Det var virkelig mere end én Gang hændet, at han havde haft Besøg af Folk, der vilde fritte ham ud om Magisterens Færd paa de lange Udflugter, — men — lur ham!

Skjøndt Magister Kierkegaard aldrig med et Ord havde befalet ham at holde ren Mund, forbød simpelthen hans Samvittighed ham at snakke af Skole om, hvad den lærde Herre havde sagt eller gjort.

De Oplysninger, han havde givet, skulde Ingen gøre sig fed af. Naar han var bleven alene efter en saadan Udfritning, grinte han lunt i Skægget.

Fanden ta' ham, om de Snushaner skulde faa Noget at løbe med! —

Forholdet mellem Magisteren og Vognmanden var som mellem to Venner fra Barndomstiden,

— Sønner af gode, jævne Forældre paa det brede Bondeland.

Den ene bliver hjemme i de lave Stuer og hjælper med Arbejdet i Mark og Skov, en Haandens Mand, en simpel, troskyldig Bonde.

Den anden drager ud i den store Verden. Han har ikke Ro for de higende Længsler — fremad og opad. Han øver sin Tanke, færdes med Fyrster og Konger i Aandens Rige og vender hjem med Navnkundighed og Ære. Og Vennerne mødes med ærligt og varmt Haandslag, og de synes ikke fremmede for hinanden.

Den ene føler sig ikke som den overlegne, den anden ikke som den ydmygede, — hver har de sin Dygtighed.

De mødes paa den brede, fælles Grund, hvor det hedder: Øje for Øje — Tand for Tand! Vær Menneske! Vær Dig selv!

En Vognmand forstaar sig ikke paa Filosofi, og en Filosof forstaar sig daarligt paa Heste.

Derfor sad Søren Lassen paa Bukken, og indeni Vognen sad Magisteren og »spekulerede over«, som Lassen kaldte det. Men det var den samme Vogn, der bar dem fremad.

Og de Veje, paa hvilke de fulgtes, valgte de godt.

Nordsjællands dejlige Egne.

En Formiddag, én af de sidste Dage i Juni 1847, sad den akademiske Vognstyrer paa sit Kontor, hvorfra en lav Dør førte ud i Porten.

Han var fordybet i Regnskaber og havde, som

altid, naar det kneb tilgavns, faaet sat Hornbrillerne paa den kødfulde Næse.

Det lod ikke til, at det hjalp idag.

Af og til udstødte han en utaalmodig, sukkende Lyd og kløede sig fortvivlet i det store, buskede Haar, der var begyndt at graane ved Tindingerne.

Han rettede paa Brillerne, idet han nøje granskede nogle løse, snavsede Papirslapper, paa hvilke Jørgen Villingerød med sin grove Klo havde ristet nogle ulæselige Runer.

Nej — det var ikke til at hitte igennem! Nu maatte det have en Ende med at overlade Jørgen blot nok saa lidt af Regnskabsførelsen!

Pludselig stampede Søren Lassen i et Udbrud af Arrigskab i de møre Gulvbrædder, rev Brillerne af Næsen og kastede dem hen ad det Fyrretræs Bord. Han skulde netop til at aabne Døren ud til Porten og med sin Kæmperøst, der var kendt i hele Nabolaget, hidkalde den brødefulde Jørgen, da en kort, energisk Banken hindrede ham i hans Forsæt.

»Kom ind!« raabte han i en Tone, der forraadte, at Galden endnu stod ham i Blodet. —

Det var snurrigt at se den Forandring, hans Minespil undergik, da Døren aabnedes, og en ung, køn Mand, hvem han kendte fra et Par af det foregaaende Aars Studenterture, traadte ind.

Lassen tog sin laadne Kabuds af Hovedet, satte en Stol frem og indbød den unge Herre til at tage Sæde.

I Embeds Medfør havde Vognmanden nøje Rede paa Tiden for de forskellige Examiner ved Universitetet og Skolerne, og han havde neppe faaet taget et hurtigt Maal af sin Gæst, før han

satte sit mest poliske Smil op, kneb det venstre Øje til og, i sin brede, sjællandske Mundart, raabte:

»Kandidat i Filaasifien! Ikkesandt, Hr. Torst?«

»Fuldkommen rigtigt, Hr. Lassen! Igaar blev jeg færdig.«

»Ærbødigsten til Lykke, Hr. Kandidat!« sagde Lassen, der strax gav Torst den Titulatur, der tilkom ham. »Saa iaar blev det til Alvor!«

Han pegede paany mod den Stol, han havde sat frem, tog Skraaen diskret ud af Munden og puttede den i Vestelommen og plantede sig selv i en gammel Hestehaarssofa, hvor en mægtig Fordybning i det ene Hjørne passede nøje til hans Bag og vidnede om, at her var Søren Lassens Yndlingsplads.

»Véd natyrligvis, hvad som Ærindet gælder, Hr. Kandidat,« sagde han, »og la' vos saa snakke om Tingene.« — —

Torst havde fra det Øjeblik, han traadte ind, næsten uafbrudt betragtet Vognmanden, hvem han havde lært at holde af som en Mand med et lyst Hoved og et varmt Gemyt, hvem Studenterne mere ansaa som en god Kammerat end som en almindelig Kusk.

At Søren Lassen var Magister Kierkegaards betroede Vognfører, gav ham tillige for Torst en Betydning over det Almindelige, ja næsten en eventyrlig Glans. Og det Blik, hvormed han saa' paa ham, rummede dyb Sympathi.

»Ser De, Hr. Lassen, — næste Torsdag vilde vi gerne have en af Deres Kaffemøller,« sagde Torst med et lykkeligt Smil. »Vi er atten ialt. Kan vi faa den?«

»Næste Torsdag, Hr. Kandidat?« svarede Lassen, skød sine tykke Læber frem og kløede sig energisk i Nakken.

»Kan vi ikke faa den?«

»Kan og ikke kan, Hr. Kandidat! Se Fredagmorgen tidlig skal jeg køre for Magister Kierkegaard. Ser man det. Ja — jeg skal saamænd.«

De sidste Ord udtalte Vognmanden med dyb Stemme og med en Alvor, som var det en Ligbegængelse, det gjaldt.

»Ja,« svarede Torst, »det vèd jeg meget godt. Det har Magisteren fortalt mig.«

»Saa?« sagde Lassen med studsende Mine, »det plejer Magisteren ellers ikke at tale om. Men — naar Hr. Kandidaten siger det — —«

»Saa kan De tro mig paa mit Ord. Jeg ved ogsaa, hvorhen hans Tur skal gaa paa Fredag, — til Fredensborg og Esbønderup!«

Torst saa triumferende og smilende paa Vognmanden, der blev mere og mere forbauset.

»Ja — saagu' har Hr. Kandidaten Ret! Naa — det faar nu være, som det er. Altsaa — Magisteren har Forkrav paa Fredagen, og se — hans Bestillinger staar fast, de er stringinte og gælder i alle Slags Vejr, forstaar man. Er det Regn, skal Kaleschen bare slaas op, — det er hele Differengsen.«

Søren Lassen yndede at bruge fremmede Ord. Var man akademisk Vognstyrer, maatte man vise sig lidt mere poleret end en almindelig Hestepisker.

»Jeg forstaar godt,« vedblev den unge Mand, »at det kan være besværligt for Dem at møde Morgenen efter én Nattekørsel. Men — undvære Dem som Kusk vil vi jo nødig.«

»Forstaar sig,« svarede Lassen med et bredt Smil, der viste, at han følte sig smigret, »saa kostbar en Fragt som atten Filaasifusser overlader jeg sandfærdigen ikke heller nogen Anden.«

»Vi maa se at finde en Udvej, Hr. Lassen.«

Vognmanden kneb det ene Øje til, lagde Hovedet paa Siden og sagde:

»Se, Hr. Kandidat, — fik man Garantisikkerhed for, at de Herrer kunde bevæges til at returnere tilbages i rimelig Tid, — jeg mener nemlig, at et Christenmenneske aldrig bør unde sig selv mindre end som fire Timers regulert Nattesøvn. Lover Hr. Kandidaten, at vi vender Næserne hjemad senest — — — lad os sige — halvgaaen Et, — saa slaar jeg til. Med ærbødigsten Forlov, — hvor agter Herrerne sig hen?«

»Vi havde tænkt at spise Frokosten paa Raavaddam og Middagen paa Bellevue.«

»Og saa natyrligen ende hos Skørterne paa »Bakken«,« føjede Hr. Lassen til for egen Regning, »det plejer jo at være sidste Nummer paa Programkortet. Vi er jo Allesammen Mandfolk, Hr. Kandidat Torst, — naar man da inte regner Fruentimmerne med! Ha — ha — ha!«

»Ja — det bliver vel nok »Bakken« tilsidst. Og saa lover vi Dem at køre hjemad halv Et.«

»Loven er ærlig, men Holden er Satans besværlig, Hr. Kandidat, paa den Slags Territoriummer, — for Pigerne paa »Bakken« holder s'gu fast, naar Natten er inde.«

»Ja, ja — Hr. Lassen, — saa maa man ruste sig mod Fristelsen og tage Filosofien til Hjælp!«

»Filaasifien og Piger — sig daarligt forliger!«

raabte Lassen og lo hjerteligt. Han gik ikke af Vejen for et Rim, naar Aanden var over ham.

»Ligemeget, Hr. Kandidat. Vi er enige. Halvgaaen Et blæser vi paa Retræten. De Herrer, som saa har Sind for at blive hos Pigerne, maa s'gu køre med Apostlernes Heste.«

Sagen var afgjort. Og Torst rejste sig og gik. —

Da han var borte, satte Søren Lassen sig hen Sofahjørnet igen.

Han maatte spekulere lidt over, hvordan Pokker denne Hr. Torst vidste Besked med Magister Kierkegaards Bestilling næste Fredag.

Men det var og blev ham en Gaade.

Saa rejste han sig, lagde Regnskaberne frem paa Bordet paany, aabnede Portdøren og raabte paa Jørgen Villingerød.

Frederik Torst, den unge Mand, der, som sine Kammeraters Tillidsmand, havde faaet det Hverv at forhandle med Vognmand Lassen, var ikke af dem, af hvem der gaar tolv paa Dusinet.

Hverken af Indre eller Ydre var han helt almindelig. Stod han i en Flok af Jævnaldrende, maatte Ens Blik uvilkaarligt standse ved ham.

Han var af Middelhøjde, kraftigt og harmonisk bygget, med senestærke Arme og Ben og et Hoved der sad kækt paa brede, faste Skuldre.

Ansigtet var stort skaaret, Næse og Mund af Dimensioner, der laa akkurat paa Skønhedsgrænsen, Panden høj, — og disse stærke. karakterfulde Træk kransedes af et pragtfuldt lysebrunt Haar, der hverken kunde kaldes lokket eller krøllet. I

sin overvældende Fylde havde det arrangeret sig i store, bløde Bølger, der, naar Hovedet var i stærk Bevægelse, kunde rystes som en Løves Manke uden derved at komme i Uorden og miste sit jævne, smukke Fald.

Ansigtet beherskedes af et Par Øjne, man ikke glemte, naar man engang havde set dem.

De havde den sjeldne, dybblaa Farve, der minder om det aabne Hav og paa samme Tid vidner om Karakterens Mildhed og en ubøjelig Viljekraft, — saa ganske en Modsætning til de hverdagsagtige, lyseblaa Øjne, der har Brakvandets Farve og som i Reglen er et ubedrageligt Tegn paa indre Ferskhed og Viljens Veghed.

Disse Træk var stærkt bevægelige, — man maatte atter tænke paa Havet, som under Sol og jagende Skyer er i stadig Uro og Vexel.

De fængslede, fordi de bar en Personligheds Præg, — men hvilken? De raabte ikke, som de tusinde Andres, ud for alle Vinde: Saadan er jeg!

En dygtig Psykolog vilde være i Forlegenhed, om han her skulde tage sit Bestik.

Han vilde sagtens i det ene Øjeblik være tilbøjelig til at forkynde som sin Forsknings Resultat: en tungsindig Drømmer, — for i næste Øjeblik at holde paa det stik modsatte: en letsindig Fusentast, den Typus paa en livsglad, dansk Student, som Poul Møller i sin krøllede Fritz havde givet poetisk Glans, og som var Tidens Ideal for frisk og ufordærvet Ungdom.

Og tilsidst vilde maaske den dygtige Sjælekender fastslaa som sin endelige Dom: en sær Blanding af Tungsind og Letsind, snart med Tungsindets, snart med Letsindets Overtag.

Saadan var det.

Frederik Torsts Natur havde to Sider ligesom den nordsjællandske Egn, med hvilken hans Barndom og første Ungdomsaar var saa inderligt sammenvoxet, — det aabne Landskab med blaa Søer og gule, bakkede Kornagre, og midt i al denne smilende Friskhed den mægtige, ensomme Skov med de tætte Bevoxningers dybe Mørke, der kun hist og her maatte vige for Mosedragenes og Lyngmarkernes sparsomme Lysninger, — Danmarks største Skovstrækning: Grib Skov!

Denne Egn elskede Frederik Torst med en næsten sværmerisk Kærlighed; til den stod han i Gæld for Indtryk og Minder, som var ham dyrebare, og overalt hvor han færdedes, i Glæde og i Sorg, følte han en dragende Længsel efter disse Steder, der var ligesom den Baggrund, foran hvilken hans Liv maatte bygges op og leves.

Men i de Omstændigheder, der hang sammen med hans Herkomst og Fødsel, laa sikkert tillige en Forklaring af hans vexlende Sind, af de stærke Overgange, der, som pludselige vulkanske Udbrud i en ellers fredelig Natur, kunde besejre hans jævne, danske Flegma.

I omtrent et Hundredaar havde Bønderup — ogsaa kaldet Bønderupgaard — i Nordsjælland tilhørt Slægten Torst.

Frederiks Bedstefader, Helmuth Torst, der tjente en efter Datidens Forhold betydelig Formue ved vindskibelig Handel med Heste og Stude, Tømmer og Skind, havde allerede i sin unge Alder købt den store Ejendom, hvis Drift spændte over udstrakte Agre, Enge, Tørvedrag og Skov.

Der gik endnu paa Egnen Frasagn om hans Rigdom, hans Herskesyge og hans ualmindelige Legemsstyrke, — Egenskaber, der indbragte ham Tilnavnet: Bønderupkongen.

Han havde været en seig Slider, halvt Herremand, halvt en jævn Arbejder, der var oppe med Solen for at trave omkring i Markerne i høje Træskostøvler og tilse, om Karle og Piger gjorde deres uforskammede Pligt.

Først i en Alder af et halvthundrede Aar havde han faaet Tid og Lyst til at gifte sig.

Han var for klog til at lade sig fange i de Doner, som utaalmodige Mødre i flere Miles Omkreds havde sat ud for ham. Han ønskede nok at vælge selv.

Han havde desuden ikke følt sig fristet af disse fine, blegnæbbede Siskener, der kun kunde sidde paa Stads, og hvis Hænder bare var skabt for Lediggang og Fjant.

Maren Hansdatter, en ung Gaardmandspige fra Grønholt, blev den lykkelige.

Hun var fra simpel Malketøs avanceret til at have Opsyn med Køkken og Fadebur, og havde lidt efter lidt, ved Dygtighed og Paapasselighed, listet sig ind i Naadigherrens Gunst.

Allerede længe havde man ymtet om, at Maren, naar Dagens Arbejde var endt, og Gaardens øvrige Folk var gaaet til Ro, fik Foretræde hos Helmuth Torst og med sit Selskab kortede ham Nattens første Timer.

Rikke Bastrup, en ældre Jomfru, der som Husholderske havde det Hverv at fylde Husmoderens tomme Plads, og som kun meget nødig slap Haabet om virkelig engang at opnaa denne Stilling, var

en sen Aften, da hun fra sin Seng saa' Lys paa »Kontoret«, staaet op og havde i en Fart kastet Klæderne om sig, i den Tro, at der var Tyve paa Gaarden.

Da hun gennem den lange Korridor var listet hen til Kontordøren, og Modet til at gaa lige ind svigtede hende, kiggede hun først forsigtigt gennem Nøglehullet og nød da et Syn, der bragte hendes dydige Knæ til at skælve af Undseelse og Harme.

De Rygter, til hvilke hun i rolig Bevidsthed om sine egne, retmæssige Krav aldrig havde villet fæste Lid, var altsaa dog sande!

I den store, højryggede damask-betrukne Sofa sad hendes Herre, blussende rød af Vellyst og Vin, og slugte med fortinnede Øjne Maren Hansdatters buttede Skønhed.

Dèr stod den frække Tøjte halvnøgen ude paa Gulvet og trak i Hr. Helmuths salig Moders Brudedragt, der ansaas for Gaardens helligste Klenodie.

Da Skørtet, der efter hine Tiders Mode var kort afstumpet og derfor lod Marens velskabte Fod og Smalben frie, var bundet fast om de brede Hofter og Turen derpaa kom til Iførelsen af det guldbaldyrede Livstykke, var Naadigherrens grove Natur gaaet over Optugtelsen.

Hr. Helmuth var faret op fra Sofaen og havde i Elskovens syndige Brynde — som Rikke Bastrup udtrykte sig — draget Maren ned ved sin Side og trykket sit sortskæggede, blussende Ansigt ind imod Marens faste, mælkehvide Bryster, og Tøjten havde hvinet af Fryd, saa Helmuth maatte tysse paa hende for at ikke Gaardens Folk skulde blive opmærksomme.

Og derpaa — — ja, Jomfru Bastrup havde

sandelig baade hørt og set mere, end hun skøttede om.

Ingen Magt i Verden skulde faa hende til blot at antyde den Utérlighed, hun havde været Vidne til.

Sandt nok — hun kunde i Tide have trukket sig tilbage fra det hæslige Syn, — men en hemmelig Trang til at nyde deres dyriske Nedværdigelse til Bunden, tvang hende til at blive. Og hun fortrød det ikke, selv om hun flere Dage efter havde maattet gaa omkring med røde Øjne som Følge af Træk gennem Nøglehullet.

Maanedsdagen efter stod Brylluppet mellem Helmuth Torst og Maren Hansdatter, og Jomfru Bastrups Forhaabninger fik Dødsstødet. Hendes hvasse Tunge løb over af Galde og Forgift, — hendes Ondskab kom Herskabet for Øren, og ved Nytaar gav Maren hende Afsked paa graat Papir. Med en lille Tærepenge som Belønning for lang Tjeneste henlevede hun Resten af sine Dage i Helsingør, hvorfra hun med onde Øjne fulgte Begivenhedernes Gang paa Bønderupgaard.

Det gik bedre, end hun havde tænkt.

De grove Ægtefolk passede for hinanden.

Helmuth Torst steg i Velstand, og Maren Hansdatter lærte sig Fruenoder i Hovedstaden.

Men — Malketøsen sad hende engang i Kroppen, og Standspersoner holdt sig borte fra Bønderupgaard. Saa samlede hun al sin Interesse, alle sine Bestræbelser til èt Formaal: at give deres Søn — deres eneste Barn — en Opdragelse, der skulde tiltvinge ham den Adgang til det fine Selskab, som var hende selv formént.

Han blev opdraget strengt, sat i Latinskolen i Frederiksborg og blev som ung Kandidat — efter

fornemme Folks Skik — sendt med en Hovmester til Gøttingen og Paris, hvor han studerede videre og lærte at parlere Fransk og Tysk til Fuldkommenhed.

Og længe varede det ikke, før han ved Hjælp af sin Dygtighed, sit kønne Ydre, og sit slebne Væsen fik Ansættelse først i det danske Cancelli og derpaa — som Attacheret — ved Gesandtskabet i Paris, — paa de Tider en saare sjelden Udmærkelse for en Yngling, der ikke havde blaat Blod i Aarerne.

Naar den unge »de Torst« ved Sommertid gæstede Forældrene, kastede han en kortvarig Glans over Bønderupgaard, og Fru Maren nægtede sig ikke den Glæde daglig at køre rundt i Omegnen med sin franske Sønneke.

Paa disse Udflugter kom de ogsaa jævnligt gennem Helsingør, hvor gamle Rikke Bastrup bag Gyldenlakkerne i sit Vindu i St. Annægade tog dem skarpt iagt.

Fy for den lede Syge!

Der sad Maren Hansdatter — Malketøsen! — rød og strunk og stiv med farvet Fjer i Hatten og kroede sig kalkunsk ved Siden af den unge Mario de Torst — Mario var en Opkaldelse efter Maren —, og Enhver kunde da tydeligt nok se, at han trykkede sig ved sligt Naboskab!

Og Jomfru Bastrup mumlede noget om Skidt, der var kommen til Ære. —

Mario de Torsts diplomatiske Løbebane blev ikke af lang Varighed.

Bevidstheden om, at han var Arving til al den nordsjællandske Herlighed, slappede hans Energi,

og hans Ærgerrighed blev let overfløjet af Lysten til at leve et helt ubundent Liv.

Efterhaanden tog han da Ophold for bestandig større Tidsrum paa Bønderupgaard, hvor han navnlig tilbragte Sommeren og en rigelig Del af Efteraaret.

Det var desuden et naturligt Ønske hos Helmuth Torst, der nu var i Halvfjerserne, at Sønnen, ialfald i de store Træk, burde gøre sig fortrolig med Fædrenegaardens Drift, saa at han kunde overtage den, naar Øjeblikket kom.

Øjeblikket kom — trods Helmuths høje Alder — ganske uventet. Først døde Maren — Jomfru Bastrup paastod, det var »Poppelsislag« — og knap tre Maaneder efter døde Helmuth, og Mario Torst var nu Herre paa Bønderupgaard, tilsyneladende en sjelden Lykkens Pamfilius, rig Ungkarl, velkonserveret trods sine fem og tredive Aar, elegant at se til, — en blond Nordbo, hvis Væsen var bleven fint afslebet i den galante Napoleonstids Parisersaloner, — en halvfremmed Fugl, hvis lune Rede Tilfældet havde bygget i et nordsjællandsk Skovbryn, men som havde fløjet vidt omkring og havde forstaaet at akklimatisere sig under sydlige Himmelstrøg, — en Guldfugl, hvis Vinger det var værd at stække, — en ulastelig Kavallér, farlig for alle Kvindehjerter. —

Det blev andre og lystigere Tider paa Bønderupgaard, end man havde kendt før.

Vinteren tilbragte Mario endnu bestandig i Paris, men med Foraaret vendte han hjem til Dan-

mark for at hvile ud og hente Kræfter til den næste franske Saison med sine Fester og glade Elskovseventyr.

Bønderupgaard var bleven restaureret og pudset op baade udvendig og indvendig.

Paa den vestre Fløj havde den nye Ejer rejst et Taarn, og Murenes Kalkpuds, der var medtaget af Vind og Vejr, fjernedes, saa at Gaarden atter laa flunkende rød mod den grønne Skov.

Væggene i den store Sal havde før skreget med deres tomme Flader, — nu blev de, i Mangel af Familieportræter, dækkede med vævede Broderier, indkøbte i Frankrig og forestillende ømme Hyrdescener, mythologiske Fortællinger af delikat Natur og kaade Jagtpartier.

Spejle indmuredes i Vestibulen, tunge Tæpper blev lagt over de lange Gange og Korridorerne, og i Flugt med Spisesalen i Stuen byggedes et kostbart Drivhus, — Bønderupgaard var ikke til at kende igen; og Mario var stolt af sit Værk. Jomfru Bastrup naaede lige at faa det gamle Hjem at se i den nye Skikkelse, før hun udaandede.

Man mente, at Slaget havde været for stærkt.

I Efteraaret 1822 overraskede Mario Torst sine danske Venner ved at vise Tegn til at ville forsage Paris i den tilstundende Vinter, — en Beslutning man satte i nær Forbindelse med den Interesse, han i Sommerens Løb havde vist den smukke Fru Hèlen Falsen, der gennem sin Broder, en Ven af Mario, var bleven indført i det brogede og glade Selskabsliv paa Bønderupgaard. — —

Fru Falsen var en knap trediveaarig Enke efter

en norsk Ryttergeneral. Selv var hun danskfødt, hvad hun søgte at bringe i Forglemmelse ved det kosmopolitiske Sving, hun i Væsen, Klædedragt og Talens lette Accent efterhaanden havde formaaet at faa paatrykt sin Person.

Navnet Hèlen — med Betoning paa første Stavelse — var saaledes en Anglisering af hendes gode danske Døbenavn Helene.

Fru Hèlen havde indtaget Mario ved Resterne af en sjelden Ungdomsskønhed — men maaske nok saa meget ved sit noget indolente, fornemme Væsen, en vis lad noli-me-tangere-Kølighed, der æggede ham ved sin Modsætning til den altfor aabenbare Byden-sig-til, som han var vant til at træffe blandt Kvinderne. —

Der var over Hèlen Falsen en egen, zart Ynde, der ligesom paakaldte en stærk Mands Beskyttelse; og mange var da ogsaa de stærke Mænd, der havde tilbudt sig som Arvtagere til Ryttergeneralens Rettigheder, dog uden at nogen af dem var bleven accepteret som værdige til Æren.

Fru Falsen havde en medfødt Evne til at holde hidsige Bejlere fra Livet; — og i denne Evne laa en Tiltrækning. Hun syntes ikke heller at skænke den galante pseudo-franske Hr. de Torst nogen Opmærksomhed udover den, hun skyldte ham i Egenskab af hans feterede Gæst.

Og selv efterat det var bleven tydeligt for Enhver, at han ved alle mulige Lejligheder udmærkede hende i paafaldende Grad, forblev hun haardnakket i sin Rolle som den køligt Afmaalte, den strengt Beherskede, der enten ikke vilde eller ikke kunde forstaa, at disse Udmærkelser havde det mindste at skaffe med Erotik.

Hun forstod det saa godt — bedre end dem Alle tilsammen. Men hun spillede sin Kokette-rôlle med saa fuldendt Mesterskab, at selv Mario Torst, der dog ellers var vel bevandret i Elskovs søde Irrgange, løb helt vild i Labyrinthen.

Med raffineret Kunst vidste hun at holde Komedien gaaende — samtidig at drage og holde fra Livet — saa at han tilsidst hverken kunde finde ud eller ind.

Han, den drevne Kurmager, følte sig usikker i hendes Selskab, forlegen som en forelsket Dreng, og opsatte i Tvivl, og i Ængstelse for et Afslag, fra Dag til Dag at foretage det afgørende Skridt.

Endelig — Aftenen før hendes Afrejse — samlede han sit Mandsmod, erklærede sig og fik det attraaede Ja langt lettere og hurtigere, end han havde turdet haabe.

Sagen var, at den knibske Skønhed selv var begyndt at frygte for at have spændt Buen for stramt, og det var i Virkeligheden med et skjult Befrielsens Suk, at hun nedenfor Terrassen i Bønderupgaards gamle Have tillod ham at beruse sig i brændende Kys paa hendes hvide Hænder, hvorefter hun selv besejret lod sig synke ind mod hans Bryst, i tryg Bevidsthed om, at den farlige Manøvre var lykkedes. —

Ved Juletid opgav Fru Falsen sin kyske Enkestand og holdt under Fakkelskin og glade Trompetfanfarer sit Indtog paa Gaarden som Fru Hèlen de Torst, — thi det lille »de« foran Navnet, denne billige Indrømmelse til Datidens selskabelige Snobberi, som Mario havde forsaget efterat have nedlagt sin diplomatiske Værdighed, maatte efter Fruens udtrykkelige Ønske paany gøre Tjeneste. — —

Ægteskabet blev ikke lykkeligt.

I Begyndelsen var Mario vel nok stolt over at have sejret dèr, hvor saa mange havde maattet give fortabt, og glædede sig over det fornemme Præg, der fra hans smukke og fine Hustru meddelte sig til Alt og Alle paa Bønderupgaard.

Men — efterhaanden afstumpedes baade Stoltheden og Glæden, da det blev ham klart, at Fru Hèlens Kølighed, der tidligere havde tiltalt ham som et klædeligt Pikanteri, var Udtryk ogsaa for en indre Kulde, en beregnende og egenkærlig Natur.

Dertil kom, at den ydre Zarthed, der gav hendes Fremtræden en ejendommelig, smægtende Charme, desværre ogsaa havde en indre, alvorlig Aarsag — et skrøbeligt Legeme, som plagedes af forskellige smaa Svagheder, der Intetsomhelst havde med Pikanteri at skaffe, og som kom hendes levelystne og varmblodige Ægteherre inderligt paatværs.

Under disse Omstændigheder var det ikke saa underligt, at Længslen efter det muntre Pariserliv meldte sig hos Mario Torst med stadigt voxende Kraft, — og det blev nu hans Vane hvert Efteraar at foretage en Rejse til Frankrig, hvorfra han først henad Juletid vendte tilbage til et Hjem, der forekom ham dødt og glædeløst, til en skrøbelig og pirrelig Hustru, der hverken ønskede eller formaaede at skænke ham den Arving, han saa stærkt attraaede, — og til en Landbedrift, der interesserede ham overmaade lidt. —

I Paris lærte han at tage Revanche for den sjællandske Feberkost.

Med Ungkarlevennerne fra tidligere Tid levede han dernede paany et løst, uregelmæssigt Garçon-

liv og sluttede lidt efter lidt et Kærlighedsforhold, der blev skæbnesvangert for hans Ægteskab.

Ogsaa i Paris var det en ung, barnløs Enke af det bedste Selskab — Mme. Madeleine Bridonne — der tog hans Hjerte fangen, og hos hvem han fandt netop det, han savnede hos Hèlen: et forstaaende Kammeratskab og en Hengivenhed, der var ubetinget, uden ringeste kold Beregning.

Og da han efter en af sine Rejser vendte hjem og ved Nytaarstid gjorde sit øvrige Aarsregnskab op, tilstod han for sin Hustru — loyalt men hensynsløst — at han var forelsket i en fransk Dame, og at han, efter Omstændighederne, mente sig berettiget til at nyde sin Lykke uden Bebrejdelser fra Hèlens Side.

Hans Hustru hørte paa Bekendelsen med isnende Ro. Den kom hende ikke overraskende.

Med en Liberalitet, der var Mario behagelig, selv om den just ikke var synderlig smigrende, tilstod hun ham saa megen Frihed, han kunde ønske sig, paa Betingelse af — og denne Betingelse krævede hun overholdt med ubønhørlig Strenghed — at enhver, selv den ubetydeligste, Mindelse om den franske Amourette holdtes fjern fra Bønderupgaards Enemærker. Ligeoverfor Verden ønskede hun det ydre Skin af ægteskabelig Lykke absolut vedligeholdt.

»Jeg føler mig meget svag,« sagde Fru Hèlen mod Slutningen af den delikate Samtale, »saa at Du vel inden faa Aar kan offre Dig helt for Din nye Kærlighed. Og jeg ser ingen Grund til at forbittre baade Dit og mit Liv i den Tid, jeg har tilbage, ved at gøre en Modstand, som vilde være ganske unyttig. Men —« føjede hun til med et

mat Smil, »en lille Satisfaktion bør jeg maaske sikkre mig. Det Schimmelmannske østprøjsiske Forspand med tilhørende Vogn, som er averteret til Salg fra Palaiset, og hvorom vi talte igaar, beder jeg Dig købe strax. Efter Beskrivelsen er Vognen meget lav og passer mig derfor bedre end nogen af dem, vi har.«

»Inden Aften skal der gaa Stafet til Byen, *ma chère,*« svarede Mario og kyssede hende formelt paa Haanden.

Der blev en Pause.

Mario følte mest Lyst til at forføje sig bort efter det lykkeligt overstaaede Skriftemaal, men han manglede et øjeblikkeligt Paaskud.

Fru Hèlen lagde sig træt paa Canapéen, paa hvilken hun under deres Samtale havde siddet, strøg sig over Panden og sagde med et let Smil og i en Tone, der var paataget ligegyldig:

»*Elle est ravissante, bien sur,, ta petite Parisienne? Naturellement — tu porte son portrait sur toi.*«

Ved extraordinære Lejligheder benyttede hun sig gerne af det galante franske Sprog.

Instinktmæssigt greb Mario sig mod Brystet, hvor Portefeuillen med Madeleine Bridonnes Billede befandt sig.

Men — pludselig besindede han sig.

Dette var dog næsten for frivol en Spøg.

»Naa —« sagde Hèlen, »hvorfor rækker Du mig det ikke? Du har jo forraadt Dig selv. Du bærer Billedet hos Dig — ved Dit flammende Hjerte,« tilføjede hun i en travesterende Tone.

Da han endnu tøvede, sagde hun med ægte kvindelig Skarpsindighed:

»Jeg tænker dog, at Du kan være Din Smag bekendt?«

Bemærkningen gjorde øjeblikkeligt sin tilsigtede Virkning. Mario var forfængelig af sin Erobring, og uagtet Situationen baade var ham pinlig og komisk, var Fristelsen til at indhøste en Compliment for sit Valg netop hos Hèlen for stor, og med en rask Beslutning tog han Medaillonen med Madeleines ypperligt gengivne Billede frem og rakte den til sin Frue.

Med en næsten kynisk Flegma, som imponerede selv Mario, hengav Fru Hèlen sig til Betragtningen af sin Rivalinde, som om det var Billedet af en ganske uvedkommende og ligegyldig Person.

I spændt Forventning fulgte Mario hendes Minespil og ventede med bankende Hjerte Dommen.

Madeleine Bridonne var en svulmende Skønhed, og Portraitet var et Kunstværk, malet af Paris' berømteste Pastelmaler og betalt med en Sum, der i Størrelse nærmede sig den, der forlangtes for det Schimmelmannske Køretøj.

Hvad om Hèlen, der dog — for Fanden! — som andre Kvinder maatte kende Skinsygens Kvaler, pludselig mærkede dem stige til Hjertet, — og hvad om hun i et Øjebliks Had brød Billedet itu og kastede det i Kaminen!

Det var en unødvendig Frygt. Hèlen syntes ikke at tænke paa nogensomhelst Explosion.

Hun laa apathisk henslængt, — ikke en Mine forandredes i hendes Ansigt.

Efterat hun et kort Minut havde holdt Billedet i begge Hænder, rakte hun ham det tilbage med samme Ligegyldighed som den, hvormed hun havde betragtet det; hun lagde den ene Arm under

sit Hoved, medens hun lod den anden, halvblottet, med Haanden udstrakt, langsomt og dvælende synke til Hvile paa Canapéens purpurrøde Silkebetræk.

Haandens blændende Hvidhed og skønne Form kom paa denne flatterende Baggrund fuldkomment til sin Ret.

Det syntes tilfældigt, — men Manøvren var beregnet, og Mario kendte den.

Hèlens hele Væsens Zarthed og fornemme Elegance havde i disse slanke, dejlige Hænder, hvis Fingre funklede med kostbare Ringe, faaet sit prægnanteste Udtryk, og hun forstod at bevæge dem med en saa blød og plastisk Ynde, at de æggede Sanserne og tvang til Beskuelse og Beundring.

Paa Mario gjorde Manøvren ingen Virkning. Den var benyttet for ofte.

Men han forstod, at naar hun havde fundet det Umagen værd at udspille denne Trumf, var det, fordi Billedet af Madeleine Bridonne, rent instinktmæssigt, havde vakt hendes Forfængelighed og hendes kvindelige Lyst til Kappestrid.

»*Je vous félicite, mon cher mari!* Hun er køn, — og hun er ung, men hun mangler vist alligevel, — ja, hvad skal jeg kalde det? — — den *odeur d'élégance,* som jeg altid havde tænkt mig, min Gemal satte som Betingelse for sin Gunst.«

Mario betænkte sig et Øjeblik, før han svarede.

»Hun mangler maaske Din Zarthed, — hun er frodigere, kraftigere — — men hendes Skabning er derfor ikke mindre skøn, — hun har smaa Fødder, og hendes Hænder ligner Dine frappant.«

Den sidste Tilføjelse kom hurtigt, næsten som en Ripost.

»Maaske,« svarede Hèlen koldt, »Hænderne er desværre ikke kommen med paa Billedet, saa jeg kan ikke dømme, — men hendes Bryst ligner en Malkepiges.«

»Det er sundt!« sagde Mario hurtigt og skarpt.

Hans Ord indeholdt bevidst en Brodd. I en ægteskabelig Trætte for nogen Tid siden havde Hèlen, da Argumenterne slap op, ikke forsmaaet at hentyde til Marios inferiøre Herkomst og navnlig til hans Moders Fortid som Malketøs, og den Maade, hvorpaa hun nu havde understreget det famøse Ord, var ikke til at tage fejl af. —

Der opstod et Øjebliks Taushed.

Mario, der bestandig havde staaet paa samme Plet i spændt Forventning om den Dom, som nu var falden, gik pludselig i heftig Bevægelse op og ned ad Gulvet, indtil han paany standsede foran Hèlen, der havde benyttet Pausen til langsomt at vende sig mod et stort forgyldt Bur, der stod ved Siden af Canapéen, og hvori en pragtfuld indisk Papegøje henslæbte Tilværelsen.

Den nærmede sig kælent, med Hovedet lagt paaskraa, da Hèlen nævnede dens Navn.

Den spredte Vingerne, og de stærke zinoberrøde og dybe indigoblaa Farver gnistrede i Sollyset. Den stak Næbet gennem de gyldne Tremmer, aabnede Gabet og lod sin kødfulde Tunge spille.

Til Belønning for sin Kælenskab fik den endelig Lov til at bide i en af Hèlens hvide Fingre.

Meningen med denne stumme Scene, som Hèlen udførte med forstilt Interesse, var ikke til at misforstaa. Hun betragtede Diskussionen som definitivt afsluttet.

Men Mario var af en anden Mening. Hans

Harme over paany at høre Hèlen harcellere over hans Afstamning blandede sig med Krænkelsen over hendes Undervurdering af Madeleines Skønhed.

Han følte Trang til at bryde en Lanse for sin fjerne Elskerinde, og hans Stemme dirrede af Bevægelse, da han sagde:

»Lad mig endnu fortælle Dig, før vi gør en Ende paa denne pinlige Samtale, at Madeleine Bridonne er af god Slægt, gennemkultiveret, og at hun omgaas det bedste Selskab i Paris.«

»Ah — *Madeleine!*« svarede Hèlen, idet hun til Papegøjens Skuffelse trak Haanden til sig og atter vendte sig imod ham, — »et meget sigende Navn for en Kurtisane. *Madeleine pénitente*, — skjøndt hun er vel ikke endnu naaet til det pøniterende Stadium. Endnu er forhaabentlig hendes Kyskhed tilfals.«

»Kyskhed! Tag ikke det Ord forfængeligt! Det lyder ilde i Din Mund. Tusinde Gange foretrækker jeg den ærlige, hensynsløse Ukyskhed for en Kyskhed, der er løjet! Af den er jeg træt, — hører Du? — træt!«

»Raab dog ikke saa højt! Jeg hører det — vær kun rolig! Ogsaa jeg er træt, — det kan jeg forsikkre Dig, — jeg beder kun om at være ene.«

»Det skal Du blive!« —

I yderste Ophidselse forlod Mario Værelset.

Omtrent to Aar efter Ægtefolkenes Opgør paa Bønderupgaard fødte Madeleine Bridonne en Søn til Verden. —

Mario havde Maaneder igennem gaaet i Ængstelse og frydefuld Forventning.

Havde han ofte følt Tomheden i sit Hjem, fordi det forblev barnløst, syntes det ham nu en dobbelt Lykke, at Haabet om en Arving opfyldtes i Forbindelsen med den Kvinde, han elskede.

En Faders Kærlighed til sit Barn maales for en Del efter hans Kærlighed til dets Moder. Og den lidenskabelige Attraa, der fra Begyndelsen havde bundet ham til Madeleine, var i Tidens Løb bleven til en oprigtig og taknemmelig Hengivenhedsfølelse, som hun gengældte i rigt Maal.

Himlen skulde vide, at han var dødelig forelsket i Hèlen, da hun blev hans Hustru. Lidt efter lidt havde hun selv skabt Afstanden mellem dem, saaret ham ved sin Kulde og krænket ham i hans lovlige Ret som Ægtemand. Hendes Hjerte havde i dybeste Forstand aldrig tilhørt ham, og for den Sags Skyld vel heller ikke nogen Anden. Hun ejede intet Hjerte, — hul i Ryggen var hun, som Elverpigerne.

Aldrig havde hun i sit Ægteskab forsøgt at bringe blot det mindste Offer. Det havde kun været Hensynet til Verden og den Rigdom, der omgav hende, der holdt hende bunden i Ægteskabet til ham.

Han havde engang gjort hende et Tilbud om Skilsmisse under Former, der vilde have givet hende de største Fordele; men hun havde afvist det med Foragt og Trods.

Nej — der var for ham og Madeleine ingen Grund til Selvbebrejdelser, ingen Mening i ikke at gribe Livslykken, hvor den fandtes!

Og hvad den Søn angik, som Madeleine nu havde skænket sin henrykte Elsker, skulde alle deres Anstrengelser gaa ud paa at jævne Vejen

for ham i Livet, at optage ham fuldt og helt i deres Hjerter.

Havde de ifølge Verdens sneverhjertede Domme forbrudt dem, skulde deres Kærlighed til ham sone Synden. —

I en af Paris' Forstadskirker døbtes Drengen med sin Faders Slægtsnavn, og da intet passende Fornavn lod sig udlede af Madeleine, opkaldte Mario, som den loyale danske Monarkist han var, sin Søn efter Danmarks folkekære Konge, Sjette Frederik.

Frederik Torsts Fødsel blev holdt hemmelig for Hèlen, hvis Svaghed i den sidste Tid var tiltagen i den Grad, at hendes Død maatte synes nær.

Saasnart den maatte indtræffe, var det givet, uden at de iøvrigt havde berørt denne Sag, at Mario og Madeleine indgik Ægteskab, og da skulde Frederik blive deres lovlige Arving for Gud og Mennesker. — — —

Saa var det en stille Sommeraften, et halvt Aars Tid efter Barnets Fødsel, at Mario og Hèlen mødtes i Bønderupgaards Have, omtrent paa det Sted, hvor de første Gang sank i hinandens Arme.

De undgik ikke hinanden, som de plejede. Det var, som om den samme Tanke greb dem i denne Sommeraftens Fred, som om de Begge følte Trang til at tale forsonlige Ord med hinanden.

Al Fortidens Bitterhed og Vrede skulde glemmes. Begge havde de i hinandens Øjne forbrudt sig og trængte til gensidig Tilgivelse, før det var for sent.

Mario havde strax ved Synet af Hèlens langsomme, kraftløse Gang faaet et Indtryk, stærkere end nogensinde af, at dette betød Døden.

Han gik hende imøde og bød hende sin Arm, og hun tog den med et Udtryk af Taknemlighed.

Og de gik sammen hen i det store Lysthus, der gemte saa mange Minder fra Kurmageriets lystige Dage og deres Ægteskabs første lykkelige Tid. Han ledte hendes vaklende Trin og bragte hende omhyggeligt til Sæde paa den runde Bænk og satte sig tæt ved hendes Side.

I samme Øjeblik begyndte den gamle Kirke i Esbønderup at ringe Solen ned, og den Tanke fyldte dem Begge, at det var deres ulykkelige Samliv, der nu ringedes ind til den evige Hvile.

Og Hèlen følte, at Ansvarets Byrde hvilede tungest paa hende. Den maatte lettes fra de livstrætte Skuldre, medens det endnu var Tid. Hendes Stemme havde aldrig havt saa ærlig og ægte menneskelig en Klang som nu, da hun skriftede for Mario.

»Har jeg forbrudt mig, Mario, har jeg ogsaa bødet derfor. Den Lykke, Du ikke fandt hos mig, har jeg aldrig selv ejet. Tilgiv mig, om Du kan. Og mener Du, at Du behøver nogen Tilgivelse af mig, saa har Du den nu.«

Og han greb begge hendes Hænder. De hvilede i hendes Skød, skønne endnu i deres Afmagt, men uden de funklende Ringe, som det pinte hende at se paa de gennemsigtige Fingre. Livets forfængelige Kamp var opgivet, — Fortryllelsen hævet.

Og Mario følte, at hun aldrig havde staaet hans Hjerte nærmere end nu.

I den fortrolige Samtale, hvori de for første Gang mødtes med dyb Alvor, faldt det næsten som en selvfølgelig Ting, at Mario fortalte hende om sit Barns Fødsel; og hun var ham taknemlig

for hans Ærlighed. Hvad der før vilde have gjort Brudet mellem dem dybere, bandt dem nu fastere sammen. —

Mario paaskyndede ikke denne Gang sin Bortrejse.

Først da Lægerne erklærede, at hans Hustrus Helbred ikke var svagere, end at hun nok vilde komme Vinteren over, tog han Afsked med hende.

Da han havde opholdt sig en Maaned i Frankrig, fik han Meddelelse om Hèlens Død, der var kommen pludselig og uventet for hendes Omgivelser.

Han naaede med Nød og neppe hjem for at være med til Jordfæstelsen. Og da han atter forlod Bønderupgaard, indrettede han Alt paa at kunne blive aarevis borte.

Ved Juletid 1826 viedes Mario Torst og Madeleine Bridonne i Stilhed i Paris, men først i Forsommeren 1828 holdt Herren til Bønderupgaard for anden Gang sit Indtog som Ægtemand paa det nordsjællandske Landgods.

Uden Trompetfanfarer, uden Ceremonier, ganske stilfærdigt, svingede Karossen, der ved Havnen i Helsingør havde afhentet Ægteparret og deres to Aar gamle Søn, ind ad den brede og høje Port.

Forpagteren, Avlskarlen og gamle Sievert Røgter, der var fast paa Gaarden fra salig Helmuths Tid, gjorde med blottede Hoveder Honnør ved Hoveddøren, medens Kammerjomfruen og Øverstepigen nejede i Forstuen, hvis Vægge var dækkede med Dannebrogsflag og frisk Bøgeløv fra den nysudsprungne Grib Skov. — —

Det blev for Ægteparret de parisiske Hvedebrødsdage om igen.

Det var, navnlig for Madeleine, som om deres Samliv først nu begyndte. For hende var jo Alt saa nyt, saa festligt — – fremmed og dog saa hjemligt og gammelkendt.

Hvor ofte havde ikke Mario i de lange Vinteraftner i det Udenlandske fortalt sin Elskede om den danske Natur, om Nordsjællands Skove, om Sundet langs Kysten, men først og sidst om Bønderupgaard, dens Beliggenhed, dens Indretning og Udstyrelse indtil de mindste Enkeltheder.

Og nu, da Madeleine med egne Øjne saa' det Hele, var det for hende, som om hun var vendt tilbage til Steder, hvor hun for længe siden færdedes, og som hun havde bevaret i kærlig Erindring under Adskillelsen. — —

Den gamle Gaard havde aldrig før rummet saa megen Menneskelykke som nu.

Aldersforskellen mellem Mario og hans Hustru mærkedes ikke. Endnu var han spænstig og ungdommelig af Ydre, og Glæden over det nye Liv, der nu oplod sig for ham, gav ham hans medfødte Elskværdighed fordoblet tilbage.

For Madeleine var Tilværelsen en Fest fra Dag til Dag.

Hun nærede den inderligste Taknemlighed mod sin Husbond, der, fra det Øjeblik, hun, uden Reflexion over hvad Fremtiden maatte bringe, hengav sig til ham, havde staaet som trofast Værge ved hendes Side, uden nogensinde at svigte hende.

De havde med hinanden gennemlevet tunge Tider; og det ungdommelige Letsind, hvormed deres Forbindelse var indledet, havde i Tidens

Løb forvandlet sig til en Følelse af gensidige alvorsfulde Pligter og — efter Drengens Fødsel — af et stort, fælles Ansvar, der styrkede og fæstnede deres Kærlighed til hinanden. —

Med sit livlige, sydlandske Væsen, sin klare Forstand og sit naive, barnligt-glade Temperament besad Madeleine Evnen til bestandig at fængsle Mario, til bestandig at forny sig, — og hendes Uvanthed med de Forhold, i hvilke Skæbnen havde ført hende ind, hendes stadige Kamp med det meget vanskelige Sprog, hvori hun med stor Energi stræbte at dygtiggøre sig, gav hende ligesom èn Ynde til. I sin komiske Hjælpeløshed lærte hun at slutte sig endnu nærmere til de to Væsener, der ejede al hendes Kærlighed, medens hun paa samme Tid nødvendigvis maatte indtage Alle, der kom i Berøring med hende.

Hun besad ikke blot den Charme, der er Pariserinderne medfødt, — hun ejede tillige den kvindelige Tække, der er mere værd end Skønhed, og som overlever Skønheden.

Hendes graciøse, livfulde Person blev Midtpunktet i den lille Kreds, som efterhaanden samledes paa Bønderupgaard.

Havde der fra Begyndelsen vel nok været En og Anden, der saa med Mistro paa denne lille, muntre Pariserdame, der, hvad jo Gud og Hvermand vidste, havde været Marios Maitresse, medens Fru Hèlen endnu levede, overgav de sig hurtigt paa Naade og Unaade, saasnart de lærte hendes ærlige, usammensatte Karakter at kende og saa' den Lykke, hun forstod at skabe omkring sig. — —

Selv Hèlens Svigerinde, den stramme og bigotte

Frøken Regitze Falsen, hvem hele denne fransk-danske Menage forekom højst forargelig, og som højtideligt havde svoret paa aldrig at ville sætte sine Fødder paa Bønderupgaard, lod sig ganske besejre.

Ved en snild Manøvre havde Mario — halvt paa Trods — faaet de to Kvinder bragt sammen ved en elegant københavnsk Soirée, og han havde stor psykologisk Nydelse af det vovede Experiment.

Det havde været herligt at observere, hvorledes den overrumplede Frøken til en Begyndelse havde rakt Madeleine to Fingerspidser til Velkomst, fornemt og tilknappet, og hvorledes hun bagefter paa Afstand havde lorgnetteret hende skarpt med bistre Miner, for lidt efter lidt, ligesom magnetisk draget, atter at nærme sig denne »franske charmeuse«, som hun kaldte hende, indtil Sammenkomsten var endt med Haandtryk og Kys paa Kinden.

Uden stor Overtalelse havde Frøken Falsen modtaget Indbydelse til at tilbringe en Ferie paa Bønderupgaard og havde virkelig været en særdeles behagelig Gæst, langt fremkommeligere, end naar hun i fordums Dage havde besøgt Mario.

Hun havde parleret det fineste Fransk med Madeleine, havde været mild og venlig mod Alle, ikke mindst mod den smaa Frederik, hvem hun i sin Tid havde kaldt et »inferiørt Væsen« og et »sørgeligt Elskovsbarn«, men paa hvem hun nu offrede ømme Kærtegn, saa tidt Lejlighed var dertil.

Og før hun tog bort, havde hun under fire Øjne gjort Mario den Indrømmelse, at hun, naar

galt skulde være, alligevel foretrak en »illegitim Forbindelse med Kærlighed for en legitim uden Kærlighed, især naar den illegitime endte med at faa kirkelig Velsignelse.«

Alt dette nød Mario som en Triumf, for hvilken han med Rette gav Madeleine Æren, og han følte, hvorledes Baandet imellem dem knyttedes fastere og fastere for hver Dag, der gik.

Deres Kærlighed var ingen kælen Stueplante, — den var at ligne med de Træer, som planter sig selv i de store, ensomme Skove, og som langsomt men sikkert bider sig ned i Mulden med Rod og Trevl og derfor kan ride Uvejret af, naar Stormen hærger Skoven. — —

For Madeleine var Kærligheden en Trang.

Alt, hvad der kom indenfor hendes Omraade, maatte hun offre af sit Hjerte. Sognets Fattige og Syge velsignede hende, — Gaardens Besætning, lige fra Pløjehestene til Kattene i Bryggerset, var hendes Kæledyr, og naar Sneen dækkede Jorden, bandt hun Kornneg paa Gaardens Flagstænger til Føde for Himlens vilde Fugle.

Men — oprindelig, som hun var, saa ganske uden Evne til Forstillelse, fornægtede hun aldrig sin sydlandske Natur.

En Usandhed, en Uret, enten mod Andre eller mod hende selv, kunde bringe hendes Blod i Kog og lægge hende uoverlagte, voldsomme Ord i Munden, som hun senere kunde angre og bede om Tilgivelse for. Hun var et Barn og blev vel aldrig andet. Som hun var, elskedes hun af Enhver.

Mario bar hende paa Hænderne og ansaa hende for et Væsen, der var Fuldkommenheden nær.

Og hendes Dreng, der lignede hende baade i Sind og Skind, fulgte hende, hvor hun gik og stod.

Det lykkelige Samliv mellem Mario, Madeleine og den Søn, som blev deres eneste Barn, varede i mere end en halv Snes Aar, indtil Mario engang ved Foraarstid blev syg.

En heftig Lungebetændelse rev ham bort i Løbet af nogle faa Dage, og, til yderligere Ulykke for Madeleine, før han havde truffet de nødvendige Bestemmelser for Fremtiden. —

Bønderupgaards Status blev kort efter opgjort, og det viste sig, at Marios Formue neppe beløb sig til Halvdelen af den store Sum, hvortil den var kalkuleret.

Konjunkturerne i Landbruget havde i nogle Aar været nedadgaaende, og Marios Interesse for praktisk Avlsvæsen havde aldrig været stor, — to Omstændigheder, der i Forening havde forringet baade hans Ejendoms Værdi og hans disponible Kapital.

Madeleines juridiske Raadgiver ansaa det for Pligt at tilraade hende en Realisation af Bønderupgaard, naar Lejligheden tilbød sig.

Det paafølgende Efteraar blev da den gamle Fædrenegaard solgt, og Madeleine og hendes fjortenaarige Søn maatte tage Afsked med de Steder, der for dem Begge gemte saa mange dyrebare Minder. De flyttede til Frederiksborg, i hvis lærde Skole Frederik Torst allerede i nogle Aar havde nydt Undervisning.

Madeleine købte et lille Hus udenfor Byen;

her opslog de deres Bolig, og her voxede den inderlige Fortrolighed mellem de to beslægtede Naturer sig stærkere Aar for Aar, og i sin opoffrende Kærlighed til sit Barn fandt Madeleine Trøst for Sorgen over Marios Død. —

I hele sit kommende Liv følte Frederik Torst sig i dyb Gæld til denne Moder, der, uden Tanke paa sig selv, gav sig ganske hen til dem, hun stod nær.

Ikke mindst beundrede han hende, fordi hun havde aabnet hans Øjne for den danske Naturs Skønhed og lært ham Kærlighed til sit Land.

Hun, den Fremmede, der var bleven omplantet i ny Jord, havde efterhaanden voxet sig saa fast til sit nye Fædreland som nogen Indfødt. Hun glemte ikke Frankrig, som hun i stille Timer sendte længselsfulde Tanker, — men hendes Mand var dansk og havde ført hende til sit skønne Land, og her havde hun fundet Alt, hvad der gav hendes Liv Værdi. Hendes Dreng var dansk, og hun vilde lære ham at elske sit Fædreland med samme Begejstring, som enhver Franskmand elsker sit. —

I de lange Ferier, paa Skolens Fridage, ogsaa ofte henimod Aften, naar Lektierne var fra Haanden, fulgtes de ad, bort fra den lille By, ud i den smukke Omegn, og oftest valgte de da den nærliggende, dejlige Grib Skov som Maal for deres Vandring.

Derinde kunde de gaa — Time efter Time, ad banede og ubanede Veje, ene, i dyb og inderlig Samtale.

Halvt ubevidst blev Naturen derinde som en Del af dem selv, — dens Alvor og Ensomhed

prægede deres Tanker og Tale, og det blev ofte mørk Aften, før de vendte hjem. —

Naar Frederik Torst senere i Livet lod Minderne fra sine Drengeaar glide sig forbi, saa' han sig ofte sidde ved Solnedgang ved sin Moders Side paa de høje Gribsøbakker eller paa Multebjerg, hvorfra de over Trætoppene saa' milevidt frem mod de skumhvide Bølger i Kattegat.

Eller han sad med hende dybest inde i Skoven ved Lille Gribsø paa den Bænk, de selv havde dannet, hvor de saa spiste deres medbragte Mad.

Og havde de en hel Dag til Raadighed hændte det, at de gik den lange Vej langs Esromsø op til Esbønderup, hvor de sad ved Mario Torsts Grav og, før de atter gik hjemad, fra en Bakketop i Nærheden saa' Bønderupgaards røde Mure titte frem i Skovbrynet. —

Som Madeleine lærte sin unge Søn Naturen at kende som den store, tause, hemmelighedsfulde Magt, der til dem, der føler sig i Slægt med den, kan bringe Lægedom mod Verdens Smaalighed og Usseldom, saaledes forstod ogsaa han i det Samliv, de førte med hinanden i Mark og Skov, at bibringe hende Kendskab til Enkelthederne i denne Natur, især til dens Flora.

Botaniken var blandt Skolens Discipliner hans Yndlingsfag, som skabt til hans Væsens Trang til Frihed, Luft og Lys, og Grib Skov, hvor næsten alle danske Plantefamilier fandtes repræsenterede ved èn eller flere Arter, blev ogsaa i denne Henseende hans Eldorado.

Han lærte hende at kende et Utal af Blomster, helst dem, som var sjeldne, eller dem, der skulde

Held og Taalmodighed til at finde, — den vilde Snebolle med de hvide Blomsterkvaster og de røde Bær, — den mærkelige Spring-Balsamine med de glasklare Stængler, og hvis følsomme Frøkapsler springer op ved Berøring, — den dejlige Engblomme, hvis gule Blomster ligner Rosens, — den vanskeligt tilgængelige Blærerod, der voxede i Mosekærene, og i hvis Blærer smaa Vanddyr kan krybe ind men aldrig slippe ud af — — — og mange, mange andre.

Naar Efteraaret kom, voxede Svampene frem af den fugtige Skovmuld, især under de tætte Naaleplantninger, og deres brogede Farver maatte erstatte Sommerens Blomsterflor, — Støvbolden, hvis brune Sporer dannede smaa Røgskyer, naar den rystedes, — den sortegraa Stødsvamp paa raadnende Bøgestubbe og Skørhatten med sit blodrøde, giftige Hoved. — —

Naar de havde travet sig trætte, eller naar Uvejret overraskede dem, søgte de ind i Hegnshusene, hvor man saa sjelden fik Besøg, og hvor de i Aarenes Løb blev kære, paaskønnede Venner for de jævne, fattige Folk, hvem de ved Juletid aldrig glemte ved Smaagaver at takke for udvist Gæstfrihed. — —

Det var lykkelige Tider, — Aarene gled saa stille forbi, — Sommer og Vinter vexlede, uden at store Begivenheder satte Mærke i dens Liv, — de aarlige Skoleexaminer med paafølgende Oprykning i den højere Klasse var de vigtigste —, og næsten umærkeligt nærmede den Sommer sig, da Skolelivet skulde afsluttes, og Moder og Søn flytte ind til Hovedstaden, hvor Planen skulde lægges for hans Fremtid. —

Men — før Somren var forbi, gjorde Døden paany sin sørgelige Høst.

Moder og Søn maatte — for første og sidste Gang i deres Samliv — sige hinanden et tungt Farvel.

Madeleine døde.

Allerede Aaret efter sin Bosættelse i Danmark havde hun nu og da smaaskrantet, og mere end én Gang var det blevet taget under nøje Overvejelse, om man ikke burde sælge Bønderupgaard for til Stadighed at bo i Syden.

Men Madeleine havde slaaet alle Bekymringer hen. Hun vilde ikke volde Bryderier; hun vilde snart vænne sig til det forandrede Klima; og, uden at de Andre anede det, tryglede hun Lægen om at lade hende blive i Danmark.

Det syntes virkelig for en lang Tid, som om enhver Fare var overstaaet.

Men i Stilhed maatte hun tilstaa for sig selv, at hendes Kræfter tog af, umærkeligt for Omgivelserne. Og da Mario døde, og Forholdene med ét Slag gav hende baade Sorgen og det tunge Ansvar at bære, var det for hende, som om hendes Legemskraft fik sit første alvorlige Knæk.

Hun kæmpede imod, talte aldrig derom, — Sønnen maatte ikke ane, hvad hun led.

Men snigende langsomt undergravede Sygdommen Aar for Aar hendes Helbred; og nu tog den pludselig fat, og den slap ikke sit Bytte.

Hendes stærke Vilje til Livet med den Søn, hun elskede over Alt, kunde ikke trodse Døden; og faa Uger efter, at Frederik Torst var bleven Student, begravedes hun paa Esbønderup Kirkegaard. Og hans nye, akademiske Værdighed, til

hvilken de Begge i Aar og Dage havde set hen med Længsel, fyldte ham nu kun med Vemod. —

For første Gang i sit unge Liv følte han, hvad Fortvivlelse og dyb Sorg vil sige.

Han havde ikke blot mistet en Moder, hvis Ømhed ingen Grænser kendte, men en Veninde, der forstod ham som ingen Anden, fordi hendes Natur jo ogsaa var hans. — —

Og hans livsglade Sind fik fra den Dag en Baggrund af tung Alvor, som han aldrig forvandt.

I den første Tid efter sin Moders Død var Frederik Torst som lamslaaet af Sorgen. Han forstod ikke, at Moderen virkelig var borte, — det var, som om hendes milde Stemme endnu klang i hans Øre, — som om han ventede, at Døren pludselig skulde gaa op, og han skulde se hende træde ind, før de sammen gik deres Vandring ud i Skoven.

Naar saa den forfærdelige Virkelighed greb ham, kunde han kaste sig ned med Hovedet i sine Hænder og hulke som et Barn.

Aldrig — aldrig mere at skulle se hende!

Han gik omkring i dump Ligegyldighed. Det var ham, som om Livet havde mistet sit Værd.

Uroligt flakkede han i den første Maaned omkring paa Vejene mellem Frederiksborg og Esbønderup Kirkegaard, hvor han i Timer kunde sidde ved den friske Grav, som han vilde pleje med egne Hænder, saa længe han levede.

Ikke et Øjeblik var det faldet ham ind at nyde sin Frihed for Pligter og Ansvar og, som Kammeraterne, at rejse bort. — —

Han omgikkes Ingen.

Kun Skolens gamle Rektor aflagde han smaa Besøg, naar Ensomheden blev ham uudholdelig.

Først nu havde Rektor og han fundet hinanden. Sorgen havde ført dem sammen.

Under den lange, møjsomme Skolegang hávde Forholdet mellem dem altid været spændt, — en Art bevæbnet Neutralitet.

Rektor var en sprænglærd Mand, en alvorlig og streng Pædagog af den gamle Skole.

Han krævede Disciplinen overholdt med Pedanteri, og hans Undervisning i de døde Sprog var blandt Dimittenderne anset for at være baade en sjælelig og legemlig Lidelse. Han ejede ikke Gnist af Lune, og det hed sig mellem Drengene, at han kunde ikke le.

Den ubønhørlige Skoletugt var altid faldet Frederik Torst tungt for Brystet.

Hans Natur, hvis Fantasi var saa levende, og hvis Frihedstrang var saa stærk, maatte nødvendigvis Gang paa Gang komme paa tværs af Lovene. Han var Klassens muntre Element, og han var Sjælen i alle gale Streger. Derfor stedtes han meget ofte for Rektors barske Aasyn og maatte døje lange Formaningstaler, der afleveredes i fuldkommen ciceronisk Stil, saa at man undredes over, at de ikke holdtes paa Latin.

Rigtig Ram paa den glade Synder kunde Rektor dog aldrig faa, da Frederik Torst uimodsigeligt var én af Skolens flinkeste Elever, — en Omstændighed, der kuldkastede den gamle Rektors mangeaarige Erfaring, at Duxer var lutter Dyd og Fuxer lutter Last. Han forstod ikke denne Blanding af fremragende Dygtighed og halstarrigt Letsind, der ikke lod sig kue. —

Men — saa kom Døden. Den magter at kue.

Ved Graven paa Esbønderup Kirkegaard stod den gamle, stive Rektor ved Siden af sin fordums Elev, hvem han for første Gang saa' bedrøvet, sønderknust og utrøstelig.

Og da smeltedes Rektors Hjerte.

Da Præsten bad Fadervor, før Jorden skulde kastes over Kisten, og alle Hoveder blottedes, skete det, at den gamle Rektor ganske stille trykkede Frederik Torst ind til sig, favnede ham i begge sine Arme og kyssede ham paa Panden, medens Taarerne trillede ned ad de furede Kinder; og med en Stemme, der halvt blev borte i dyb Bevægelse, hviskede han til ham:

»Kom til mig i mit Hjem, saa ofte Du vil. Hører Du, min kære Dreng? Du skal aldrig gaa forgæves.«

Og trods den knugende Sorg slog den Tanke ned i Frederik Torst, hvor lidt dog han og alle Kammeraterne havde forstaaet denne sære, utilgængelige Mand.

Dér havde de Aar efter Aar set Rektor gaa omkring som en Forstening, en følelsesløs Mekanisme, der kun syntes skabt til at banke vanskelige Aoristformer ind i modstræbende Drengehjerner! Var han virkelig den Samme, der nu aabenbarede saa kærligt et Hjerte for Andres Sorg?

Det blev for Frederik Torst én af de Oplevelser, han aldrig kunde glemme, — en Lære for Livet. Døm ikke overilet! Der findes Sangbund i enhver Menneskesjæl for Kærlighed og Medfølelse, — det gælder blot at finde Vejen derind, og Du vil høre Strengene klinge! —

I en af de fortrolige Samtaler, Frederik Torst og Rektor havde i den første, tunge Tid, fik den

gamle Mand ham endelig overtalt til med en rask Beslutning at bryde Broen af og rejse til Udlandet for en Maaned eller to.

Og saaledes blev det.

Frederik Torst rejste over Tyskland til Paris, hvor han gensaa alle de Steder, hvor han som lille havde færdedes med Forældrene, Huset, hvori han var født, og Kirken hvori han var døbt, — og da han henimod Efteraaret 1845 vendte tilbage til Danmark, var hans Sind falden i Ro, og i Samlivet med de gamle Kammerater fra Skolen og de ny, som han skaffede sig overalt, hvor han viste sig, fandt han lidt efter lidt sig selv. Men — Sorgen, han havde lidt, og Ensomhedsfølelsen, der ofte paakom ham, havde modnet ham til Mand langt tidligere end hans jævnaldrende. — —

Huset udenfor Frederiksborg fik han solgt fordelagtigt og indkvarterede sig i en lille Lejlighed ved Østervold i Kjøbenhavn.

Hans Formuesomstændigheder var saa gode, at han ikke, som de fleste blandt Kammeraterne, behøvede at tænke paa den Dag imorgen.

Den gamle Frederiksborgske Rektor fungerede som hans Kurator og kunde vel nu og da gøre Indsigelse mod en pludselig større Aareladning af den faste Kapital, naar han ikke fandt den strengt nødvendig, men kom dog sin gamle Discipel imøde med god Vilje; og det venskabelige og fortrolige Forhold mellem disse to løjerligt forskellige Naturer holdt ved gennem den kommende Tid. —

Saa levede da Frederik Torst det Liv, en nybagt dansk Student fører, naar han er velhavende

og uforlovet, og det derfor ikke gælder Examenslæsning for Brødets Skyld.

Tanken om et bestemt Studium havde ikke fæstnet sig hos ham, og det stillede sig overhovedet for ham som højst tvivlsomt, om han kunde bekvemme sig til at følge den slagne Landevej, der førte til Statsembede.

Uden udpræget Lyst og Evne til en Samfundsstilling forekom det ham taabeligt at sætte sig den som Maal.

Ialfald foreløbig vilde han følge sin Lyst og Tilbøjelighed og dyrke sine Studier frit.

Han følte ikkeheller ringeste Trang til strax at forberede sig til »anden Examen«, der efter Traditionen skulde absolveres Aaret efter Artium. Havde man saa længe været under Tvang og maattet finde sig i at faa sit Læsestof foreskrevet, var det nu dobbelt forfriskende at have frie Hænder og Ret til selv at bestemme det. — —

Hans boglige Interesser havde i Virkeligheden Bud til mange forskellige Steder, og hans flittige Natur tillod ham paa ingen Maade at ligge paa den lade Side.

Selv om han ikke følte Lyst til just at give sig i Kast med det normerede Pensum til anden Examen, behøvede man jo ikke at forsværge Filosofien, og han fordybede sig da med Flid i de Tænkeres Systemer, der særlig vakte hans Interesse. Han dyrkede Naturvidenskab, ikke mindst sin kære Botanik, — han læste Verdenshistorie, der ogsaa i Skolen var blandt hans kæreste Fag, og endelig søgte han at supplere sit mangelfulde Kendskab til fremmede Landes Poesi — i den franske var han, takket være Moderen, vel be-

vandret — paa samme Tid som han fulgte ethvert nyt Fænomen i dansk Litteratur med aarvaagen Kritik. —

Af alle danske Digtere elskede han Holberg højest, — Ingen kunde som han finde Vej til alle en Menneskekarakters Krinkelkroge. Ingen havde saa sundt et Blik for al jordisk Daarskab. Ingen var saa vittig, og Ingen ejede hans befriende Latter.

Holbergs Vid var uden saarende Brodd, — paa Bunden af sit Hjærte holdt han af dem, han revsede, baade den fugtige Jeppe, den skrydende Thybo og den forkvaklede Rasmus Berg, — deres Fejl var saa ligetil, saa udvendige, — de gjorde saavist ingen Røverkule af deres Sjæls Skavanker, men viste sig frem til aaben Beskuelse som uartige Børn, — deres Naragtigheder kureredes langt bedre, naar de piskedes med en sympathisk Latters lette Ris end med Skorpionens giftige Svøbe!

Var man bedrøvet eller mismodig, skulde man tage sin Holberg fra Hylden. Fik man sig en forsvarlig Dukkert i dette sprudlende Væld af Komik, der havde Evighedens Gyldighed, da glemte man let alle Livets Smaaligheder!

Man bebrejdede Ludvig Holberg, at han manglede Udtryk for den blide Erotik og for Naturens Skønhed; denne Fruentimmertale kunde bringe Frederik Torst i Kog. Det var, som om man vilde gaa i Rette med den kviddrende Lærke, fordi den ikke tillige klukkede kælent som en Nattergal.

Christian Winther var den, der skulde mætte Ungdommens Trang til Lyrik, og Frederik Torst var hans Beundrer; men Winthers Lyrik var lutter Sommersolskin og Fuglesang, — hvem troede paa hans Tungsind, der vejres hen som Engens

Taager for Vinden, naar blot hans Elskede skænker ham et Smil eller rækker ham Haanden til Kys! For Frederik Torst manglede han de dybe Undertoner, — og dér kom Søren Kierkegaard, hvem man jo i sin Egenskab af spirende Filisofus burde dyrke, til Hjælp.

Denne store Digterfilosof, hvis Stil havde en Rythme for sig selv og Toner med saa sælsom en Klang, som strømmede de frem fra Skovens skjulteste Dybder, ejede større dragende Magt over Frederik Torst end nogen Anden.

Hvem kunde som Kierkegaard bringe Sjælens inderste Strenge til at spille?

I største Ydmyghed følte han sig i Slægt med denne mærkelige Mand, der, ligesom han selv, havde en begeistret Kærlighed til Grib Skov — Skoven for alle Danmarks Skove! — som Frederik Torst havde troet at kende bedre end alle Andre, — nej — det var Magister Kierkegaard, der havde aabenbaret den for ham i hele dens Herlighed og aabnet hans Øine for dens Mystik, dens magiske Trolddom!

Netop for nylig — i Frederik Torsts første Studenteraar — var »Stadier paa Livets Vej« udkommen, og i »Forerindringen« til Stadiernes første Afsnit havde han i Betagelse læst den vidunderligt malende Skildring af Ensomheden derinde. Ordene klang for ham som det dejligste Digt, der nogensinde blev skrevet i dansk Prosa.

»Der ligger i Gribskov et Sted, som kaldes Ottevejskrogen; kun den finder det, som søger værdeligen; thi intet Kort angiver det. Navnet selv synes ogsaa at indeholde en Modsigelse; thi hvorledes kan et Sammenstød af otte Veje danne en Krog,

hvorledes kan det Alfare og Befarne forliges med det Afsides og Skjulte? — — — Og dog er det saaledes: der er virkelig otte Veje, men dog meget ensomt. Modsigelsen i Navnet gjør da Stedet blot mere ensomt, som Modsigelse altid gjør ensom. De otte Veje, den megen Færdsel, er kun en Mulighed, en Mulighed for Tanken; thi Ingen befarer dem — — — — — — Selv den, der fulgte den snevre Fodsti, som frister ind i Skovens Indelukke: selv han er ikke dér saa ensom, som man er det ved de otte Veje, paa hvilke Ingen rejser. — — — Det er jo, som vár Verden uddød, og den Efterlevende bragt i den Forlegenhed, at der var Ingen til at begrave ham; eller som var det hele Folkefærd vandret ud ad de otte Veje og havde glemt den Ene. Er det sandt, hvad Digteren siger: *bene vixit, qui bene latuit,* saa har jeg levet vel, thi min Krog var godt valgt. — — nu har jeg lært ikke at behøve Natten for at finde Stilhed; thi her er altid stille, altid skjønt, men skjønnest synes det mig dog nu, naar Høstsolen holder Midaften og Himlen blaaner smægtende, naar Skabningen aander efter Heden, naar Kølingen giver sig løs, og Engens Blad zittrer vellystigt, medens Skoven vifter, naar Solen tænker paa Aftenen for at svale sig i Havet, naar Jorden skikker sig til Hvile og tænker paa Taksigelsen, naar de før Afskeden forstaar hinanden i denne Sammensmelten, der mørkner Skoven og gjør Engen grønnere.

»O venlige Aand, Du, som beboer disse Steder, hav Tak at Du altid fredede om min Stilhed, hav Tak for hine Timer tilbragte med Erindringens Syssel, hav Tak for dit Skjulested, som jeg kalder

mit! Da voxer Stilheden som Skyggen, som Tausheden voxer: en besværgende Trylleformel! Hvad er dog berusende som Stilhed! Thi hvor hurtigt end Drankeren bringer Bægret til Læben, ikke voxer hans Beruselse hurtigt som Stilhedens, der voxer med hvert Secund! — — — I otte Veje, I førte kun bort fra mig alle Mennesker, og bragte mig blot mine egne Tanker tilbage! Saa vær da hilset nu til Afsked, Du dejlige Skov — —«. — —

En ubetvingelig Trang havde, Dagen efter at Frederik Torst havde læst denne Lovsang, drevet ham ud til de kendte Steder.

Han gik ud gennem Østerport, og paa den milde Efteraarsdag lagde han sig i en Landevejsgrøft, indtil en af de mange Kulsviere, der hver Uge kørte til Hovedstaden med Læs, kom forbi.

Med ham havde han aget til Nøddebo og var gaaet ind i Skoven til Ottevejskrogen.

Det havde været som en Genfødelse; alle Barndommens og hans første Ungdoms Erindringer havde faaet ny Glans, nyt Liv, — det var ham, som om han først nu havde fuld Forstaaelse af disse Egnes gribende Ensomhed. Og den Beundring, han havde næret for den lærde Magister, parrede sig fra nu af med en Følelse af Taknemlighed, og det syntes ham, at han gennem denne Skov, som de Begge elskede, var kommen den store Mand nærmere. —

Han følte Hjertet banke stærkere, naar han i Afstand saa' Magister Kierkegaard paa Gaden, og han standsede tidt ved Nattetid udenfor hans Bolig.

Vinduerne var alle oplyst.

Nu gik han vel deroppe — saaledes som det fortaltes om ham — fra Værelse til Værelse og

nedskrev sine Tanker paa de Papirer, som laa fremlagt paa Bordene.

Hvem der dog engang kunde opnaa den Lykke at tale med ham!

Han havde set ham paa hans Vandring gennem Gaderne standse nu og da for at henvende nogle Ord snart til et Barn, snart til en Karl eller en Tjenestepige, altid smilende og venligt hilsende, naar han forlod dem.

Hvem der havde været i deres Sted! Engang — det var i Klareboderne — saa' han Magisteren tale til en lille, fattig Pige, der stod ved en Stentrappe, hvor Skaarene af en Kande og de hvide Mælkestrømme, der endte i Rendestenen, fortalte om Grunden til hendes Fortvivlelse. Magisteren havde bøjet sig ned over hende og klappet hende saa kærligt paa Kinden.

Med maabende Mund havde hun stirret efter den underlige Mand, da han gik, og da Frederik Torst kom hen til hende, saa' han en blank Rigsbankdaler skinne i hendes lille, snavsede Haand. —

O — de Taaber, der dømte denne Mand! Hvad kendte de til hans Sjæls Kampe og de dybe Bevæggrunde til det Skridt, der sagtens havde gjort ham til Eneboer for hele Livet!

Og hvilken Kvinde kunde værdigt have udfyldt Pladsen som Hustru for ham, der havde erklæret, at Tanken var hans Elskerinde!

Frederik Torst var flittig og virksom af Naturen.

Hans Flid var periodevis, men i »Perioderne« saa intens og ihærdig, at hans samlede Regnskab kunde mere end balancere med den jævne, dydige Sliders.

Naar han havde været indelukket med sine Bøger i længere Tid, kunde han rive sig løs og dyrke sine Studier udenfor Hjemmet i Mark og Skov, ofte langt bort fra Byen, paa Udflugter, der da altid endte ved Moderens Grav i Esbønderup. Han saas sjeldent i Foreningslivet. Han søgte sit Selskab, hvor han tilfældigt fandt det.

Intet var hans frie Natur mere imod end Ensidighed og Vaneliv. — —

Savnet af Moderen lurede bestandig i hans Sjæl; og naar han undertiden faldt hen i Tanker og følte, hvor ene i Verden han stod, kunde han gribes af et Tungsind, der tvang ham bort fra de fire Vægge, ud i Livet, hvor Tumlen var størst, og han kunde da synes lystig, kaad og overstadig.

Men — den, der deraf dømte ham som en letsindig Galning, tog storligt fejl. Han kunde, hvad Øjeblik det skulde være, bryde af fra det lystigste Kompagni — væmmes ved Morskaben og paany for lange Tider lukke sig ind i sin Skal. — — —

Det var efter en saadan lang Ensomhedsperiode med anstrengt Læsning, at Tilfældet en stille Foraarsaften paa Volden, tæt ved hans Bolig, førte ham i Armene paa et Pigebarn, hvis *nom de guerre* mellem Gadens løse Fugle var »Kammerjunkerinden« eller »den glade Amanda«.

Hendes borgerlige Navn var Amanda Jørgensen.

Den fornemme Titulatur havde hun erhvervet sig dels som en Tribut til hendes Afstamning fra en vis Kammerjunker, der efter Sigende nu sad som adstadig Byfoged i en fynsk Købstad, dels af Hensyn til hendes Apparition, der havde et nogenlunde aristokratisk Tilsnit.

Hun havde aldrig set bemeldte Kammerjunker ligesaa lidt som sin Moder, om hvem hun blot vidste, at hendes Familienavn var Jørgensen, og at hun havde tjent som Jomfru i et københavnsk Herskabshus.

Hvorfra hun havde indhentet disse sparsomme Oplysninger om sin Herkomst, vidste hun ikke engang selv.

Sin Barndom havde hun tilbragt i et agtværdigt Borgerhjem hos to skikkelige Plejeforældre.

I hendes sextende Aar var Plejefaderen død, hvad der blev af skæbnesvanger Betydning for hendes Fremtid; thi hans efterladte Enke manglede ganske Myndighed til at tøjle Pigebarnets viltre Natur og fik ikke Minuts Fred, før hun havde givet sit Minde til, at den glade Amanda maatte flytte bort fra Hjemmet og drive sin egen Menage i Filosofgangen i en lille to Værelsers Lejlighed, paa hvis Trappedør prangede en Porcellainsplade, der forkyndte at »her udføres Dameskræddersyning«. —

I det første Aar havde den glade Amanda virkelig brugt sine Fingre godt og havde ved sit Arbejde og ved Hjælp af den maanedlige Understøttelse, der bestandig tilflød hende fra den mystiske Kammerjunker, efterhaanden faaet sig indrettet en hyggelig Rede.

Men — allerede Aaret efter begyndte det daglige Pligtarbejde at forekomme hende lidt trivielt og Ensomheden noget trykkende, og det varede ikke længe, før Trappedørens Porcellainsplade var en tom Zirat og den to Værelses Lejlighed befolket med glade Mandfolk, saasnart Tusmørket faldt paa. —

De glade Gæster blev en smuk Dag fejet ud og erstattet af en enkelt, der ikke altid var saa glad.

Denne ene var Frederik Torst.

Han havde mødt hende paa Bastionen omkring Dronningens Mølle, hvor hun havde sat en af sine Tilbedere Stævne. Men Tilbederen lod hende vente. Utaalmodig og irriteret havde hun spejdet efter denne Herre, som vovede at holde en Kammerjunkerinde for Nar.

Saa kom Frederik Torst hende forbi.

Deres Øjne mødtes i et hastigt og forstaaende Blik. Bekendtskabet blev hurtigt stiftet, og snart efter sad de sammen i Amandas Dameskrædderi.

Og da det senere paa Aftenen bankede paa Døren, blev den ikke lukket op. —

Den glade Amanda var øjeblikkeligt sterbens forlibt i sin nye Ridder. Men — hun opdagede hurtigt med sit skarpe Blik for Mandkønnet, at han var ikke som de Andre, og at hun i Forholdet til ham maatte blive den Lille.

Der var noget i hans Væsen og hans Øjne, der sagde, at han vilde lystres. Men — hvad gjorde saa det! Han var alligevel saa »forfærdelig sød«, selv om han, som Betingelse for at ville komme igen, absolut forlangte, at Døren med Porcellainspladen for Fremtiden aldrig maatte aabne sig for andre mandlige Besøgende end ham.

Den glade Amanda lovede højt og helligt at forsværge Polygamiet fra denne Aften. Hun klyngede sig til ham som den svage Ranke til den stærke Eg, lagde kælent sit blonde Hoved mod hans brede Skuldre, saa' op paa ham med sine duefromme Øjne og tilsvor ham evig Troskab.

Og selv om Frederik Torst nærede en stille

Tvivl om de hellige Løfters Holdbarhed for Evigheden, følte han sig fængslet af sin Erobring. —

Den glade Amanda var baade i Ydre og Indre en mærkelig Blanding af Fint og Grovt, — en høj Blondine af en sjælden vellykket Skabelon, bred om Barmen og smal om Livet, med hvide, velplejede Hænder og smaa rappe Fødder.

Hendes Ansigtstræk, regelmæssige og fintformede som de var, kunde foregøgle En, at hun var af blaat Blod — Kvalifikationer, der utvivlsomt skyldtes Kammerjunkeren — men Underansigtet havde et plebejisk Drag, der ledte Tanken hen paa Herskabsjomfruen som anden Parthaver.

Der var navnlig et raat Træk omkring den fyldige Underlæbe, som, naar Ansigtet var i Ro, forplumrede det dameagtige Indtryk, hun et Øjeblik iforvejen havde fremkaldt hos den flygtige Betragter.

Og naar Stemningen var løftet, og Venus og Bacchus havde fast Greb i hendes syndefulde, dejlige Krop, kunde der undslippe hende Ord og Gebærder, der harmonerede godt med den tykke Læbe, og hendes Latter fik da en hæs Biklang, der ikke passede for en Kammerjunkerinde. Hun havde iøvrigt en god Forstand, hendes Ræsonnementer var klare, og hun var aldrig i Forlegenhed for et kvikt Svar.

Hun forstod at holde en Elsker fast, selv naar han stod over Gennemsnittet, for man kedede sig ikke i hendes Selskab. — —

Pokker skulde takke den glade Amanda, fordi hun — uden Hensyn til det lumpne Mammon — charmerede sig i Frederik Torst, der var farlig for alle Kvinder!

Mangen fin lille Dame havde allerede vævet hans mandige Skikkelse ind i sin Fremtids Drømmespind, maaske dobbelt tilskyndet af de fæle Rygter om, at hans Liv neppe stod for en streng Moral, og at hans Erobringer fornemlig blev gjort paa Steder, der var alt andet end ærbare.

Ak — hvilken ung, blufærdig Jomfru faar ikke sine Drømmes Ridder endnu mere kær, naar hun tillige kan haabe at frelse ham fra Rivalindernes sjofle Rænker! — —

Frederik Torst og den glade Amanda var begge »illegitime« fra Fødslen, en Omstændighed, der efter Psykologers Paastand betinger stærke erotiske Anlæg.

Her ialfald holdt Paastanden stik.

Allerede i Skoletiden havde Frederik næret et glødende Sværmeri for Skrivelærer Truelsens Datter, der var akkurat dobbelt saa gammel som han selv, og senere havde han efterhaanden skænket sin Kærlighed til samtlige Frederiksborgske Skønheder, der paa Grund af deres Mængde og deres Ubønhørlighed almindeligvis gik under det historiske Navn: De tredive Tyranner.

Der var det mærkelige ved mange af hans Drengesværmerier, at de havde et psykisk Motiv foruden det rent sanselige.

Ligesom han blandt Kammeraterne paa Skolen var de Svages og Forurettedes Beskytter, var det ham en Trang at optræde som Ridder for de Smaapiger, der trængte til Forsvar og Omsorg og Hensyn, enten fordi de paa Grund af jomfruelig Tilbageholdenhed eller mindre heldigt Ydre blev oversete, eller — den stik modsatte Grund — fordi de paa Grund af deres Skønhed og indla-

dende Væsen generedes af næsvise og overmodige Kurmagere, som det gjaldt at holde indenfor Grænserne, og som det tillige kunde være en Æressag at besejre midt i deres indbildte Triumfer.

Han var Skoleballernes Løve, ikke mindst beundret og elsket af de lidt sure Pigebørn, som vi paa Dansk kalder »Bænkevarmere«, men som Englænderne har givet det mere poetiske Navn »*wall-flowers*«, og hvem han fandt det som Pligt at svinge ihærdigt rundt, for at de ikke skulde føle sig uretfærdigt tilsidesatte.

Og saa kunde det hænde, at hans Hjerte blev hængende ved en saadan lille overset *wall-flower*, hos hvem han fandt Egenskaber, der var nægtet de fejende Skønheder. —

Det Forhold, hvori Frederik Torst snart kom til at staa til den glade Amanda, havde ogsaa sin dobbelte Bund.

De legemlige Yndigheder ufortalt, aabenbarede denne letsindige Dame aandelige Muligheder, som burde røgtes, — Evner, der fortjente en bedre Skæbne end at slæbes i Skarnet og forødes.

Der var virkelig Øjeblikke, da Frederik Torsts Godhed for hende, og hans Følelse af Ansvaret for hendes Fortabelse, antog en saa alvorlig Karakter, at han tænkte paa at binde sin Fremtid ganske til hendes, — men saa kunde han pludselig blive frastødt og rokket i sin Tillid til hende, — og Tanken blev opgivet.

Men — vilde han ikke gifte sig med hende, var hans Følelse for hende paa den anden Side for ærlig og god til, at han vilde bestyrke hende i det Løsgængerliv, hun førte, og som vilde bringe hende bestandig dybere i Fald. Han ophørte med

at være hendes Elsker. Fra nu af vilde han være hendes gode Ven — en Slags faderlig Beskytter.

Og han anvendte da al sin Indflydelse til at gøre hende sine Planer begribelige.

Han søgte at faa hende til at forstaa, hvor godt han mente hende det. Hun var jo en dygtig Natur og havde vel ikke ganske tabt Lysten til hæderligt Arbejde.

Da hun forlod sin Plejemoders Hjem, havde hun jo vist, at hun kunde staa paa egne Ben uden at behøve at sælge sit smukke Legeme. Hvis hun paany vilde begynde at sy for Folk, skulde han støtte hende med Raad og Daad i dette Forsæt.

Hun var tillige musikalsk og havde en køn Sangstemme, — — godt, — han vilde betale for hendes Undervisning, — man vidste aldrig, hvad det kunde føre med sig, — hendes Ydre var jo fixt, — maaske kunde hun gjøre Carrière paa et Theater.

Alt var ialfald at foretrække for det fornedrende Liv, hun som alle Mands Veninde havde ført, da han lærte hende at kende, og hvortil hun let vilde falde tilbage, naar den Dag kom, da han maatte forlade hende.

Dette smagte ikke den glade Amanda, — aldeles ikke. Hun forstod ikke den kedsommelige Alvor, der var paakommen hendes ildfulde Elsker og havde forvandlet ham til Bededagsmand.

Hun bebrejdede ham — snart i Graad, snart i Arrigskab — at han naturligvis var træt af hende, — alt dette var bare Paaskud for at blive hende kvit, — han havde faaet Kig paa en Pige, der behagede ham mere, — det var Sagen! —

Lidt efter lidt havde han dog faaet Magt over hendes rebelske Sind, og sèlv om det skete under Modstand, fik han omsider sat sin Vilje igennem.

Den glade Amanda begyndte virkelig paany at arbejde, og Porcellainspladen var ikke længere Skalkeskjul for natlige Orgier.

Et Par Gange om Ugen kunde man da ogsaa se hende med Noderulle i Haanden, naar hun gik til Sangtime, og Frederik Torst nød i Stilhed sin Triumf og mente den hellige Grav vel forvaret. Han havde i Begyndelsen fulgt hende med ængstelig Mistro, — nu saa' han, at han havde undervurderet hendes Viljekraft, — — — indtil han en smuk Dag ved et Tilfælde opdagede, at hun førte ham bag Lyset.

Saa tabte han Taalmodigheden, og Baandet imellem dem løsnedes.

Det praktiske Resultat af den glade Amandas Sangtimer blev, at hun den paafølgende Vinter tog Engagement som Sangerinde i en Forstadsknejpe, uden at Frederik Torst kunde forhindre det, selv om han havde villet.

Han bevarede trods Alt en Følelse, blandet af Betagelse og Godhed, for dette Pigebarn, der i saa lang Tid havde beskæftiget hans Tanker.

Og endnu hændte det, at han, især naar han var tung i sit Sind, søgte Adspredelse og Glemsel i Selskab med den glade Amanda, der jog hans Mismod bort i Knejpesange og med en Stemme, som havde baade Klang og Fart, og til hvis Uddannelse han havde bidraget ærligt og redeligt.

Og da han nu ikke mere forsøgte at optræde som Bodsprædikant, var han altid sikker paa en god Modtagelse. — — —

Saaledes stod Sagerne, da han netop havde fornyet Bekendtskabet med sin gamle Skolekammerat Viggo Harding og skulde møde Clara Jerrild for første Gang.

Viggo Harding, en Søn af den højt ansete Oberst i Artilleriet Hannibal Harding, var Frederiks Skolekammerat fra Frederiksborg Latinskole.

Efter lange Tiders Adskillelse var de atter truffet sammen ved et Nytaarsgilde i Studenterforeningen og var om Natten fulgtes ad derfra. Før Torst ret vidste af det, stod de udenfor Hardings Port i Strandgaden. Paa hans Kvisthybel var saa det gamle Venskab fra Drengeaarene blevet fornyet og styrket. — —

De to Barndomsvenner var forskellige baade af Indre og Ydre.

Viggo Harding var Korrektheden i egen Person. Som han i Skolen var en agtbar, jævn Discipel — indesluttet, stilfærdig og flittig, soigneret og øm over sine gode Klæder — altid blandt Klassens øverste — var han nu en agtbar, jævn Student, der passede sin Jura og, ifølge al menneskelig Beregning, efter Embedsexamen vilde glide ind i en diplomatisk Stilling, hvortil Faderens ansete Navn og hans eget lidt tilknappede, korrekte Væsen gav ham god Adkomst og Haab om let Avancement.

Maaske netop paa Grund af deres Modsætninger i Karakter og Væsen havde Torst og Harding fundet hinanden som Skoledrenge.

Torst havde været Hardings højmodige Beskytter. Naar de andre Kammerater var ubarm-

hjertige og gjorde sig lystige over hans aristokratiske Aspirationer og hans ulastelige Klæder, havde Torst taget hans Parti, ikke saa meget af Sympathi for Stridens Genstand, som fordi han følte, at Hardings Mangel paa Popularitet skyldtes gemen Misundelse hos de Andre.

Og Viggo Harding paa sin Side nærede til Gengæld for Torst en Blanding af Respekt for hans Væsens Mandighed og af Taknemlighed for hans Protektion. — —

Saa blev de Studenter og gik hver sine Veje.

Det ubundne, frie Liv, Frederik Torst førte, laa ikke for Harding, der paa anden, tredje Haand havde hørt om Frederiks letsindige Meriter og til Tider endogsaa havde følt det som Pligt at opsøge ham for muligvis at paavirke ham til Stadighed og Dyd. —

Harding havde derfor været meget glad, og tillige ret forbauset, da Skæbnen nu førte dem sammen, over at finde Frederik Torst oplagt til alvorlige Tankeudvexlinger og var ikke langt fra at anse de fæle Rygter som ondskabsfuldt Opspind. —

De sad paa Viggos Værelse, der var et tro Spejlbillede af dets Beboer, pynteligt og pillent, med Møbler, der skinnede, som var de lige hentet hjem fra Snedkerens Magasin, med elegant indbundne Bøger i høje, stive Reoler og med kostbart Nips.

Klokken var bleven mellem To og Tre, og deres Samtale, der nu, ligesom i Skoledagene, aabenbarede Frederik Torst som en begejstret Beundrer af dansk Natur og kvindelig Skønhed, var ved at dø hen, da Viggo Harding pludselig flyt-

tede sig tæt hen til ham, lagde sin Haand omkring hans Skulder og sagde i en Tone, der til en Begyndelse var svag, ligesom en Smule forlegen, men som blev frejdigere og varmere, efterhaanden som han talte:

»Hør, Frederik, — vil Du, før vi skilles, gøre mig en stor Glæde, saa siger jeg Dig Tak. Du kan det, hvis Du blot vil. Ser Du, — — imorgen fjorten Dage skal vi have Bal herhjemme, og Fader har givet min Broder og mig Dispositionsret over hver sin Halvdel af Indbydelserne. Jeg véd jo nok, efter hvad Du iaften har ladet mig forstaa, at Du ikke er nogen Tilhænger af Familieselskabelighed, og det vil derfor maaske være et Offer, Du bringer. Men — det vilde være en stor Glæde, hvis Du bragte det for min Skyld den Aften og vilde være min Gæst. Du var jo dog Skolens ivrigste Danser i Frederiksborg, og — — ja, jeg tror nok, at jeg tør love Dig, at der kommer mange smukke Damer, som Du vil synes om. Vil Du glæde mig og komme?«

Frederik Torst rejste sig op og saa smilende ind i Viggos troskyldige Øjne, rystede afværgende paa Hovedet, gik derpaa et Par Gange langsomt op og ned ad Gulvet, standsede ved Vinduet og saa' op mod den stjernesaaede Himmel, medens den Anden bestandig fulgte ham med Blikket.

»Du bedrøver mig, hvis Du siger Nej,« sagde saa Viggo Harding efter den lange Pause.

Frederik vendte sig ved denne Tiltale hurtigt om, gik hen til Vennen og greb hans Haand med et fast Tag.

»Tak, Harding — det er smukt af Dig, at Du

virkelig bryder Dig om at se mig. Men — — ærlig talt — salonfähig, Du — det er jeg ikke.«

»Salonfähig? Du er den, Du er, og det er nok.«

»Nej — ser Du, Harding, — her paa Kvisten, her hos Dig, befinder jeg mig godt, — her passer jeg; men nede paa første Sal, nej! Og mindst til et Bal mellem alle disse snørte Hunner og slikkede Hanner. Der bliver kun Fortrydelse ved det, baade for Dig og mig.«

»Ikke for mig,« indskød Harding.

»Jo, ogsaa for Dig, — mest for Dig. Jeg har jo prøvet det, — to Gange har jeg prøvet det og lovede mig selv, at jeg aldrig oftere vilde spille med i saadan Abekomedie. Den første Gang betvang jeg mit onde Lune, anden Gang gjorde jeg Mytteri. Ved den gode Gud, jeg gaar hellere paa Dansebule, — dér er man dog ærlig!« —

Trods al sin Korrekthed havde Harding, medens han med Beundring havde set paa Torst, hvem det klædte godt at tale sig varm, med Velbehag lyttet til en Djævel, der hviskede ham i Øret, at Frederik Torst med sit friske Væsen og Ydre netop vilde være en ypperlig Modvægt til det øvrige Balkompagni, — men de sidste Ord gjorde ham dog en Smule betænkelig.

»Hvad mener Du med. at Du gjorde Mytteri?« spurgte han nølende.

»Ja — hvad mener jeg?« svarede Torst med et Smil. »Jeg saa mig ond paa al den bedrøvelige Unatur, og — jeg skjulte ikke mine Fornemmelser. Kære Harding, — jeg mener, at Dans skal være Udtryk for Ungdom og Livsglæde — hverken mere eller mindre. Har jeg Ret? Se Dig saa om i disse Balsale og svar mig ærligt, — er

det, Du ser, ikke blodig Parodi paa Livsglæde? Betragt disse pludrende Selskabspapegøjer, der engang imellem bekvemmer sig til at hoppe Gulvet rundt, forsagte, blaserede, klodsede, selvbehagelige og affekterte — alt imellem hinanden — og sig mig, om Du har set ynkeligere Morskab? Den Dans er Udtryk for Intetsomhelst, — den er blot latterlig eller til at se sig ond paa. Hører man ikke til Menigheden, maa man gøre Rebellion eller springe ud gennem Vinduet. Jeg har prøvet begge Dele. *Tertium non datur,* — uden at blive borte. Og det er netop det, jeg har lovet mig selv. Gud velsigne Dig, Viggo Harding, hvis jeg maa faa Lov til at sige Nej til Din Indbydelse.«

Der blev paany en Pause.

Det var atter Harding, som brød den.

»Hør nu, Torst, hvad jeg siger, — og naar Du har hørt mig, kan Du tage Din Beslutning, og jeg lover Dig, at jeg saa ikke skal plage Dig mere.«

Der var noget forunderlig mildt i hans Stemme; det var, som om han kæmpede med en indre Bevægelse. Han talte langsomt og med synligt Besvær.

»Sagen er den, Torst, — jeg holdt saa meget af Dig i Skolen, men jeg fik aldrig rigtig sagt Dig det. Du véd, at Drenge har vanskeligt ved at vise deres Følelser. Nu generer jeg mig ikke for det. Jeg véd ærlig talt slet ikke, hvorledes jeg skulde have begaaet mig i Skoletiden, hvis jeg ikke havde havt Dig. Og Du kan tro mig, om Du vil, — jeg har længtes efter engang at træffe Dig — som nu iaften — for at kunne faa Lov til at takke Dig for, hvad Du betød for mig i de Aar. Ja, Du maa ikke le af mig, Torst, — men

det er mig nu, da vi mødes som voxne Mennesker, som om vi endnu sad paa Skolebænk sammen, og som om jeg endnu — — trængte til Dit Venskab og — hvad skal jeg kalde det — — ja, Din Beskyttelse. Vi er jo saa forskellige, Du og jeg, — og jeg synes, at Du har saa meget i Din Personlighed, som jeg savner saa bittert, og det er mig iaften, som om Du, trods alle Forskelligheder, endnu er min bedste Ven, ligesom da vi var Skoledrenge, blot at jeg nu føler det klarere og dybere og har Mod til at sige det. Jeg vilde ikke for meget have undværet denne Aften, og jeg vil være Dig taknemlig, hvis Du engang imellem vil komme i mit Hjem, og hvis jeg maa besøge Dig igen.«

Der blev et Øjebliks Stilhed.

Frederik Torst havde sat sig ved Siden af Vennen og saa' ufravendt paa ham i dyb Alvor.

Ogsaa han var bevæget.

Det var, som saa' han de mange, ensformige Skoleaar i ny og mild Belysning, med deres smaa Sorger og Glæder, — han levede, i disse faa Minutter paa det stille Kvistkammer, ved Viggo Hardings simple, jævne Ord, ligesom hele sit Skoleliv om igen, med Venskaber og Fjendskaber, med Kampene paa Legepladsen, med Sejre og Nederlag, — med Forelskelser og skjulte Stævnemøder, — med Forsømmelser i det daglige Skoleliv og med den forcerede Examenslæsning, naar Foraaret begyndte, — med Ferierne, naar Bønderupgaard vinkede, og han og Moderen gik deres lange Ture i den store, stille Skov.

Han vilde tale — men kunde det ikke. Min-

derne trængte paa og gjorde hans Sind saa mildt og blødt.

Han støttede sit Hoved mod Bordets Kant og ventede paa, at Viggo vilde tale videre. Og saa kom det.

»Du holder ikke af Baller og Selskaber, — og jeg selv gør det i Grunden ikke heller, og det er kun Tanken om, at Du vilde komme, der kunde bevirke, at jeg vilde glæde mig til vort Bal imorgen om fjorten Dage. Du fik saa Lejlighed til at se vort Hjem og min Familie, — saa var Skridtet gjort. Jeg skal gøre Alt, for at Du ikke skal være ked af det. Gider Du ikke danse eller se paa de Andre, kan Du jo gaa herop paa mit Værelse. Jeg skal nok skaffe Dig Selskab og selv knibe mig herop engang imellem, — og befinder Du Dig alligevel ikke vel, kan Du gaa, hvis Du blot lover mig at komme igen en anden Gang, naar vi ikke har Selskab. Men — det er maaske en Skam, at jeg vil nøde Dig, og Du har da ogsaa Din Frihed til at sige Nej. Sandt er det alligevel, at Du er den Eneste, jeg vil savne tilgavns, hvis Du ikke kommer.« — —

Der blev paany Stilhed i Stuen. Frederik Torst løftede sit Hoved. Hans Tanker havde været langt borte, og dog havde han hørt hvert Ord, Harding havde sagt, — men kun ligesom et fjernt Akkompagnement til alle de mange Minder, der var dukket frem i hans Sjæl og havde grebet ham med en forunderlig Magt.

Pludselig rejste han sig op og greb Vennens Haand med et fast Tag til Farvel.

»Tak, Harding — for Alt, hvad Du har sagt.

Og Tak, fordi Du vil se mig. Jeg kommer, — selvfølgelig kommer jeg!«

Der var usædvanligt Liv i den ellers saa stille Strandgade paa Christianshavn.

Fra Førstesalen i en af de gamle Herskabsgaarde nær Frederikskirken — fra Oberst Hardings Lejlighed — straalede et Lyshav ud i Vinteraftnens Mørke, og gennem to aabentstaaende Vinduer klang glade Hamborger-Skotsker, sentimentale Valse og den kælne, nylig importerede Tyrolerhopsa nedover Gaden, paa hvis modsatte Fortov en trofast Tilskuerskare trodsede Kulden for at stirre op mod Dansesalen, hvor Skikkelser af svingende Par tegnede sig som Taagebilleder bag de nedrullede Gardiner. —

Ballet var forlængst begyndt, men endnu var Frederik Torst ikke kommen.

Han havde til alt Uheld ogsaa forsømt at aflægge den conventionelle Visit forinden, saa at hans Aktier som Selskabsmand var sunken adskilligt under pari baade hos Obersten, der allerede et Par Gange havde knurret, og særlig hos Viggos Broder, den stramme, schneidige Løjtnant Eskild, der altid hang stærkt i Formerne og derfor nu raillerede over denne Herre, der ganske manglede Levemaade, og som sagtens kun frekventerede de berygtede Kantusseballer, hvor Selskabet var blandet som Brikkerne i en Gnavpose.

Viggo Harding var helt ulykkelig.

Det havde jo været hans lønlige Haab, at Frederik Torst skulde have vundet Faderens og Bro-

derens Bevaagenhed. Nu var Chancerne vel ødelagte. —

Man havde taget fat paa anden Vals, og Viggo, der for denne Dans havde tiltænkt Frederik den unge Frøken Clara Jerrild, havde selv maattet overtage Rollen som hendes Kavalér.

Heldigt var det, at hun var saa ung og endnu saa lidt verdensforfaren, — havde det været en af de andre, mere routinerede Baldronninger, havde Sagen været værre. Desuden var jo Clara Jerrild en god Bekendt af Huset — baade Eskild og Viggo var hendes Venner fra Barndommen, — — men slemt var det alligevel! —

Sandt at sige — Frederik Torst var bleven opholdt hos den glade Amanda.

I fuldt *dress* havde han aflagt hende en Visit.

Han følte en instinktmæssig Modvilje for det bedsteborgerlige Selskab, hvortil han var indbudt, men nænnede dog ikke at svigte den rørende Glæde, hvormed Viggo Harding var kommen ham imøde; før han devoverede sig, ønskede han blot at inddrikke en rigelig Dosis Modgift og at ruste sig til den Kamp, som forestod.

Og til at servere denne Modgift ansaa han den glade Amanda i høj Grad skikket.

Det var Uger siden, hun havde set ham, og da han viste sig, fløj hun ham jublende imøde og krøllede hans hvide Skjortebryst i sit vilde Favntag.

I sin fine Selskabsdragt gjorde han et overvældende Indtryk paa Pigebarnet, og hun førte hele sit Arsenal af forføreriske Ynder i Ilden for at overtale ham til at lade Bal være Bal og blive hos hende blot for denne ene Nat.

»Du morer Dig dog tusind Gange bedre hos mig end blandt alle de søde Bælam, der hikker af Dyd og Dannelse og Snerperi, men som ved Gud var lige saa uartige som jeg, hvis de bare turde. Kvindfolk er Kvindfolk, min egen Dreng. Den ærbare Fernis gaar af i Vask. Prøv bare paa at friste os lidt!«

Hun sprang hen og greb hans Haand, og mens de valsede rundt om Bordet, sang hun et Par Vers af én af sine egne Knejpeviser:

De si'er jo nok, at de ikke vil, —
Men de kysser dog i Entréen,
Saa Dyden rejser ad Bloksbjerg til,
Og Ingen mere kan se'en.

Og be'r Du om, Du maa se en Taa,
Hun staar som af Skræk forstenet, —
Men hvis Du trænger lidt mere paa,
Saa faar Du s'gu hele Benet!

Med al sin Overtalelseskunst opnaaede den glade Amanda alligevel ikke at faa sin Vilje, og da Frederik Torst havde indtaget den Modgift, han ansaa for tilstrækkelig, bød han Farvel og traadte en halv Time senere ind i Oberst Hardings straalende Balsal. — —

Viggo, der var begyndt at ængstes for, at Torst helt skulde udeblive, blev henrykt, da han i en fjern Døraabning saa Frederik Torsts Skikkelse.

Han udbad sig sin Dames Tilladelse til at forlade hende for et Øjeblik.

Han skyndte sig hen til Vennen og trykkede varmt hans Haand.

»Velkommen, Torst, — jeg var skam bange for, at Du havde misforstaaet Dagen og slet ikke var kommen. Det var storartet, Du kom.«

»Jeg blev opholdt undervejs, ser Du. Har jeg gjort Ulykker, saa tilgiver Du mig nok.«

»Aa — med mig er det ligegyldigt, men — — jeg maa strax forestille Dig for Fader og min Broder.« — —

De gik tværsover Balsalens Gulv og standsede foran Oberst Harding, der havde foresat sig at ville modtage den ukendte Gæst med fortjent Reservation.

Synet af Frederik Torsts hele Fremtoning bragte ham uvilkaarligt til at vakle i sit Forsæt.

»Fader, — maa jeg forestille Dig min Kammerat fra Skolen, Student Frederik Torst.«

»Naa,« sagde Obersten, idet han gav Frederik Haanden, »det var da godt, De kom, Hr. Torst! Min Søn sætter megen Pris paa Dem.«

»Tak,« svarede Frederik Torst med et let Buk, »i saa Fald er Sympathien gensidig. Jeg maa bede Obersten undskylde, at jeg ikke var præcis. Der var — Forhold, som — — —«

»Alt forladt, — lad mig nu se, De fornøjer Dem godt.« — —

Derpaa førte Viggo sin Gæst videre, for at han kunde hilse paa Eskild, der var militærisk stiv og indskrænkede sig til et Buk, som Frederik Torst besvarede yderst formelt og med et svagt Smil.

»Han var ikke saa naadig,« hviskede Frederik.

»Bryd Dig ikke om det,« hviskede Viggo igen, »han er lidt pikeret, fordi Du har ladet Din Dame vente. Sagen er, i al Fortrolighed, at han selv er lidt charmeret i hende.«

»Og hun i ham maaske?«

»Aa — nej — jeg tror det ikke, — hun er saa ung, — — nu skal jeg forestille Dig for hende.« —

De stod foran Clara Jerrild, som fra det Øjeblik, Frederik Torst var traadt ind i Stuen, havde fulgt ham med barnlig Nysgerrighed og Interesse.

Hun vidste jo, at det var hendes forsinkede Kavalér, der nu var kommen, og desuden — — der var over ham Noget, der fængslede, — han lignede slet ikke de andre Herrer. Han var noget for sig selv.

Hendes fine, kvindelige Instinkt dømte hurtigt og rigtigt.

»Clara, — maa jeg forestille Student Torst for Dig,« sagde Viggo Harding.

Derpaa saa' han, før han gik, paa Frederik og sagde med en Bøjning mod den unge Pige:

»Frøken Clara Jerrild, der har maattet tage tiltakke med mig i Dit Sted.« — — —

Frederik Torst var ved første Øjekast betaget af Clara Jerrilds Dejlighed.

Han, der ellers ikke havde for Vane at føle sig generet, var til en Begyndelse kejtet og forlegen som en Skoledreng, da han stod overfor denne unge Pige, over hvis Skikkelse var bredt en saa frisk og uskyldig Ynde, en saa uberørt Renhed, en saa lys og uerfaren Glæde, som han endnu aldrig havde set.

Han fik uvilkaarligt en ram Smag i Munden ved Tanken om de lange, hede Kys, den glade Amanda for lidt siden havde givet ham.

Han følte sig skamfuld, da han saa ind i disse klare Barneøjne, der hvilede saa roligt, saa uforstyrret smilende i hans. Han, der føjede sin Tale saa let og smidigt, søgte næsten efter Ordene, da han bad hende undskylde, at han var kommen for sent.

»Student Harding mente, at De maaske var bleven syg.«

Frederik Torsts ærlige Natur kæmpede ligefrem en Kamp. Uagtet Sagen jo, naar Alt kom til Alt, var temmelig ligegyldig, forekom det ham næsten uværdigt ligeoverfor denne unge Pige at ville dække over sin ugalante Udeblivelse med en af de dumme Vaneløgne, som Ingen dog troede paa.

Han følte en instinktmæssig Trang til at ville staa sandt blot i hendes Øjne, — Pokker skulde bryde sig om de Andre!

Men det gik jo alligevel ikke an at fortælle om den glade Amanda.

»Nej, Frøken, — jeg var ikke syg, men — — jeg blev opholdt paa et Sted, som — —, — hvor der ikke var nær saa smukt som her. Skal jeg være ærlig, har jeg en vis Frygt for — — for det højere Selskabsliv, som man kalder det, — og derfor mente jeg maaske, at jeg kom tidsnok. Det var sèlvfølgelig galt, og nu — — — fortryder jeg det, for jeg vil alligevel meget hellere være her.«

»For mig er alt dette saa nyt,« sagde Clara troskyldigt, — »det er det første store Bal, jeg har været med til, og jeg synes, at her er saa dejligt.«

Clara Jerrild var Datter af den for faa Aar siden afdøde Chef i det udenrigske Departement, Etatsraad Jerrild.

Med sin endnu ungdommelige og smukke Moder og en halvgammel Tante — Frøken Edel Jerrild — levede hun et ensomt Liv i en af de store Gaarde, der paa Købmagergade laa mellem Løvstrædet og Skindergaden.

Hendes Opdragelse havde været streng, ledet nøjagtigt efter hine Tiders rigoristiske Principper; og Faderens Død, da hun var halvvoxen Pige, havde yderligere formørket hendes første Ungdom.

Hun var mellem sytten og atten Aar.

I Oktober Maaned var hun bleven konfirmeret i Vor Frue af den gamle Stiftsprovst Tryde, der var Tante Edels menneskelige Ideal.

Under den lange Forberedelsestid før Konfirmationen havde hun mere end nogensinde været afspærret fra Verdens smaa forfængelige Glæder, og ligeledes stred det mod Fru Jerrilds — men ganske særligt mod Tante Edels — ethiske Begreber, at en ung Pige deltog i verdslig Adspredelse i den første Periode efter Konfirmationens hellige Handling. Ballet hos Oberst Harding betegnede derfor hendes Debut i det store Selskabsliv. — —

Uger iforvejen havde hendes Moder og Tante Edel — men dog mest hun selv — imødeset denne Balaften med Hjertets ængstelige Bespændelse.

Tænk — for første Gang i sit Liv skulde hun alene — ganske alene — køre ud i Karosse for at more sig, — — køre ud i den bælgmørke Aften, paa den Tid, da hun ellers saa smaat begyndte at berede sig paa at gaa i Seng!

For første Gang slap hun for at vide sig under Opsigt af sin Moders — men navnlig Tante Edels — vagtsomme Øjne!

For første Gang skulde hun til et virkeligt Bal og danse — ikke med Skoledrenge, som før, —

nej, med rigtige Kavalerer, voxne Herrer, — med Mænd!

Hun skulde hvile i deres Arme, svinge sig omkring, vugge sig i Musikkens bløde Bølger, — og Tante Edel, ja, det var næsten det, der var allerbedst ved det Hele, skulde ikke se en Smule af nogen Ting, ikke sidde i Skjul i et Hjørne eller bag et Gardin og lade som om hendes Øjne var alle andre Steder henne, medens Clara dog meget godt vidste, at de fulgte hende, hvor hun gik og stod!

Og — ja, hvem kunde vide det? — maaske var der blandt Kavalererne én — en eneste —, der netop vilde passe ind i det Billede, hun havde udmalet af den, der kunde vinde hendes Beundring! Og hvis han var der, og hvis saa ogsaa hun faldt i hans Smag, skulde det være saa sød og kostelig en Hemmelighed at bære paa. Og det gik Altsammen Tante Edel forbi! Hun holdt meget af Tante Edel, havde stor Fortrolighed til Tante Edel og megen Respekt for hende — Gud bevares! — men der var dog virkelig Ting, som man maatte have Lov til at bære hos sig selv, naar man endelig engang var bleven en voxen Pige!

Hvor var det dog berusende at tænke paa, næsten højtideligt! Og alligevel — en Smule beklemmende!

Fra den Dag, Indbydelsen blev modtaget, havde hendes Baldragt været Stof for Samtalen.

Tante Edel — den Sippernippe! — havde naturligvis kæmpet for det højhalsede, ærbare Kjoleliv.

Men Fru Jerrild, der ellers villigt nok lod sig lede af Svigerindens Meninger, havde protesteret.

En ung Pige havde en ung Hals, og unge Halse var saa kønne, at de burde ses. Først naar man fik gammel Hals med lange, benede Sener — det var vistnok et Hib til Tante Edels, der var saa pilmager — var der Mening i at skjule den. Fru Jerrild havde sejret.

Og saa hendes Frisure!

Tante Edel havde holdt paa to Nakkepiske med blaa Silkesløjfer, — eller, hvis dette maaske var lidt for barnligt for en Pige, der var konfirmeret, — naa ja, saa kunde Haaret slaas ud.

Men ogsaa her led Tante Edel Nederlag, — det manglede ogsaa bare, — Nakkepiske og udslaaet Haar!

Resultatet blev, at Mme Ferrand, en Frisørinde, der ifjor var indvandret direkte fra Paris til Kjøbenhavn, blev bestilt for at sætte Claras gyldenblonde Haar i kunstfærdige Bukler og Krøller, — Altsammen til dyb Forargelse for Tante Edel, der erklærede, at hun, naar Balaftenen kom, vilde lukke sig inde paa sit Værelse og — min Tro! — ikke vilde se det stakkels Barn uglet saaledes ud!

Aftenen kom, — og Tante Edel havde virkelig lukket sig inde; men da Ingen gjorde Mine til at bede hende komme frem, lukkede hun sig ud igen, og da hun saa', hvor smuk hendes »Øjenskat« var, tiltrods for den nedringede Kjole og Mme Ferrands letfærdige Frisure, ja, saa faldt hun sin Broderdatter om Halsen og havde Taarer i Øjnene.

Da Clara var kommen ned i Karossen, kiggede hun op og nikkede med straalende Ansigt op til sin Moder og sin Tante, der laa i Vinduet og viftede. — — —

Og saa rullede Karossen afsted med Clara Jerrild, ud i den store, slemme Verden, hvor hun skulde møde ham, hvis bløde Stemme skulde dryppe i hendes Øren den søde Gift, om hvilken Tante Edel fortalte, at den var ligesaa farlig som sød.

Viggo Harding havde for denne Dans ingen Dame og havde derfor god Lejlighed til i Afstand at betragte Frederik Torst og Clara Jerrild.

Det var ham af Vigtighed, at Vennen befandt sig vel. Og foreløbig syntes der ikke at være Grund til Bekymring i den Retning. —

Frederik Torst sansede Intet uden Clara. Han hørte og saa' kun hende. Hans Blik hvilede ustandseligt paa hendes Skikkelse, hvad enten han talte eller tav.

Og hun var, som han, betagen — omend paa anden Maade. Endnu kunde hun ikke ret besinde sig, — men alle hendes Følelser og Tanker samlede sig i én stor Følelse af jublende Ungdomslykke og i den ene Tanke: Hvor dog Verden er dejlig!

Hun saa paa Frederik Torst, — derpaa omkring i den straalende Balsal, efter de svingende Par, op mod de skinnende Broncekroner; og hun lyttede til det brusende Orkester, medens hun uvilkaarligt slog Takt med Foden.

Og pludseligt greb den Tanke hende, at de burde dog danse som de Andre.

Hun vendte sig hurtigt om mod Frederik Torst, der sad hensunken i taus Beundring over dette yndige Væsen, som Skæbnen havde ført ind paa

hans Vej, — halvt en voxen Kvinde, der paa faa Øjeblikke havde faaet ham saa ganske i sin Vold, bøjet hans stærke Vilje under sin, tvunget ham med al hans Mistillid til Mennesker i Knæ og aabnet for ham en Verden, han havde tabt Troen paa eller — maaske aldrig havde kendt, — halvt et Barn, saa vegt og svagt at se, men dog i Besiddelse af en Magt, som hun ikke selv anede.

Og da Clara Jerrild — ligesom med et Spørgsmaal paa Læben — mødte hans Blik, der dvælede paa hende med en Blanding af Vemod og stille Lykke, — i samme Stund slog ogsaa i hende Tanken ned om noget hidtil Uoplevet, som han havde bragt ind i hendes Tilværelse, — og hun tav uvilkaarligt med det, hun vilde have sagt, indtil han spurgte, hvad det var.

»Jeg vilde have foreslaaet Dem at danse, — vi har jo slet ikke danset endnu,« sagde hun og rødmede og lo. —

Uden at svare — halvt som i Drømme — rejste Frederik Torst sig op fra sin Stol, bukkede for sin Dame, der nejede dybt, — og et Øjeblik efter svang de sig i en vuggende, langsom Vals. — —

Ved et Tilfælde var netop i det Samme det store Dansegulv blevet tomt, og Torst og Clara Jerrild beherskede det i ensom — — ja — hvorfor ikke? — i ensom Majestæt. Poesien er dog vel Verdenspotentat! Og de dansede som kun to lykkeligt Forelskede, der tillige ejer Skønhed og Sans for Musikens Rythmer, kan danse.

Langs de lange, levende Vægge voxede Tausheden, eftersom flere og flere af Gæsterne fængsledes af det smukke Syn, der med ét Slag gjorde al den Dans, som hidtil var præsteret, til en Art

parodisk Gymnastik eller en nyttig Legemsøvelse før Souper'en.

Snart hørte man kun Musiken.

Alle Øjne var fæstede paa disse To, der syntes at have glemt Alt omkring sig, og som svang sig rundt i en lykkeberust Følelse af, at ikke blot Dansegulvet, men hele Verden var deres, indtil Frederik Torst, som ved et pludseligt Ryk, blev bragt tilbage til Virkeligheden, da han ved et Tilfælde mødte Løjtnant Eskilds skarpe Blik.

Saa standsede han og førte Clara tilbage til deres Plads. — —

Der var Misundelse i Krogene, og man var sit eget Køn værst.

Damerne skumlede over den lille Gaas, der lignede et Guds Ord fra Landet, og Herrerne gjorde sig vittige over denne ukendte Studentmagersvend, hvis Nonchalance og Dansefærdighed ledte Tanken hen paa — — — nok sagt.

Men samtidigt — løjerligt nok — var der blandt alle Kavalererne ikke én, uden at han jo i sit stille Sind havde frydet sig over Clara Jerrilds fine Gratie og friske Skønhed, — og ikke én blandt alle Damerne, uden at hun jo mærkede Hjertet hoppe af Længsel efter at føle sig svungen af saa smuk og kæk en Danser som Frederik Torst.

Og Begge var de for Resten af Aftenen Genstand for en næsten afsindig Inklinationsjagt, som om man havde sammensvoret sig for at forhindre, at de skulde faa for megen Glæde af hinandens Selskab. — —

Men — Frederik Torst havde allerede lagt sin Slagplan. Han erindrede sig Viggo Hardings Tilbud fra forleden om, at Kvistværelset stod til

Disposition, saafremt han skulde faa Lyst til at echappere fra Selskabet.

Han havde uden Vanskelighed faaet Clara til at gaa ind paa ikke at lade sig engagere til Françaisen og til, medens denne Dans stod paa, at tilbringe Tiden i de øvre Regioner med ham og Viggo, der var indviet i Sagen og skulde være Sauvegarde. Hvad Ondt kunde der vel være i det? — —

Viggo Harding havde følt sig lidt ængstelig ved Tanken om denne Manøvre; men hans Glæde over at se Frederik Torsts nyfødte Lykke, og Haabet om, at Alt nok vilde spænde ubemærket af, bragte ham hurtigt til at give efter for enhver Betænkelighed.

Efter Souper'en var Stemningen mere løftet og Tonen mere løssluppen. Borddansen var tilende, nu kom Øjeblikket.

Der blev klappet op til Françaisen.

Viggo Harding var iforvejen gaaet op paa sit Kammer med en Blomsterdynge og en Flaske Champagne i Favnen.

Han havde i en Fart faaet tændt Lamper og Lys og stukket Blomsterne i Vaser, og nu stod han i Døren med en lidt brødefuld Samvittighed og bød de To, der blussede af Forelskelse og Lykke, Velkommen med aabne Arme. — —

Og Frederik Torst førte Clara Jerrild til Sæde i den samme Stue, hvor han for fjorten Dage siden modstræbende havde sagt Ja til Viggo Hardings Indbydelse.

Nu følte han det som en Himlens Styrelse, at han var kommen.

Han greb i overstadig Kaadhed den Cham-

pagneflaske, som Viggo holdt højt i Luften som en Sejrstrofæ, der var fralistet Fjenden, løsnede Proppen og skænkede den skummende Drik i tre store Rømere, som Viggo i en Fart tog ned fra Chatollet; og han saa paa Clara Jerrild, idet han udbrød:

»Jeg drikker paa Mindet om denne Aften — den skønneste i mit Liv! Og jeg takker Dem, Frøken, og Dig, Viggo, fordi det blev mig forundt at opleve den!«

Man klinkede, saa Rømerne rungede, — — men, idet Clara vilde til at drikke, blev hun pludselig betænkelig.

Hun nippede med en halvt komisk Forskrækkelse til Glasset og satte det hurtigt fra sig. Det var Klangen af Musiken, der netop nu spillede op til Françaisen dernede, som bragte hende til at overveje Situationens Vovelighed.

Det var bestemt galt, det hun var med til her! Hun saa paa Torst, derefter med et bedende Blik paa Barndomsvennen Viggo, til hvis Barmhjertighed hun alligevel i dette Øjeblik havde større Tiltro, og rejste sig hurtigt.

»Er De bange, Frøken Jerrild?«, spurgte Torst.

»Nej — lad os hellere strax gaa ned, — synes Du ikke, Viggo? Jeg er en lille Smule urolig.«

Og med et Smil føjede hun til:

»Tænk, hvad vilde Tante Edel sige til dette her! Ikkesandt, Viggo, — er det ikke bedst, vi gaar ned?«

»Tante Edel!« svarede Viggo lidt vaklende, — »hun har vel allerede sovet i to Timer.«

»Nej, hun har ikke. Hun har sagt, hun gaar ikke iseng, før hun ser mig hjemme igen.« — —

Viggo saa spørgende paa Frederik Torst, og da Clara ikke fandt den absolute Forbundsfælle i Viggo, som hun havde ventet, gjorde hun det samme.

De følte Begge instinktmæssigt, at han var Situationens Herre.

Frederik stod tavs.

Begrebet »Tante Edel« havde fra Begejstringens Højder ubarmhjertigt trukket ham ned til den klamme Virkelighed.

Skulde det mon kunne tænkes, at dette uskyldige, improviserede Møde mellem Clara, Viggo og ham — for aabne Døre og i Bedsteborgeren Oberst Hardings Hus — kunde underlægges nogen ond Betydning? Var her virkelig en nok saa lille Krog, hvorpaa en hyklet Dyd kunde hænge sin fedtede Hat? Godt — kom an, hvem der vilde! Han var parat til at slaa Tartuffe paa Planeten! Men disse lyse, lykkelige Øjeblikke skulde ikke formørkes af nogen Skygge.

Han rakte Clara det Glas, hun havde sat fra sig, og løftede paany sit eget. Og der var en dyb Understrøm af Bevægelse i hans Stemme.

»Frøken Jerrild!« sagde han. »Jeg føler her, borte fra alle Balsalens ligegyldige Mennesker nedenunder os, den smukkeste Glæde, jeg længe, længe har havt. Jeg kender ikke Deres Tante Edel, — men hun har vel ogsaa engang været ung som De og Viggo og jeg. Og jeg kender endnu mindre hendes Dyd; men det tør jeg sige, at den staar paa stærke Fødder, hvis hun aldrig har foretaget sig værre Ting end vi her. Tror De ikke, jeg har Ret? Og hvis De tror det, vil De saa ikke denne Gang drikke rigtigt med mig paa, at vi aldrig vil

glemme disse lykkelige Øjeblikke, — — — ialfald lykkelige for mig!«

Der var en saadan Overbevisningens Kraft i hans Ord og i den Maade, hvorpaa han udtalte dem, at Clara Jerrilds Betænkeligheder øjensynligt strax blev mindre.

Hun saa paa ham med et halvt usikkert, halvt beundrende Blik og førte med en kæk Beslutning Glasset til Læberne, hvorefter han drak sit ud til sidste Draabe, satte det hurtigt fra sig, greb hendes Haand og kyssede den lidenskabeligt, medens Viggo Harding fandt Øjeblikket passende til at kigge ud paa Gangen og rekognoscere Fæstningens Udenværker.

Fra samme Sekund, Frederik Torst havde grebet Claras Haand og ført den til sine Læber, var det som om den sidste Rest af Betænkelighed og Ængstelse hos hende var blæst bort.

Selv om hun ikke kunde finde Rede i alle de brusende Følelser og Tanker, der fyldte hendes syttenaarige Hjerte med den sødeste Uro, var hun nu saa tryg, o — saa tryg — —, naar blot han var hos hende.

Hun gjorde sig ikke Regnskab for, hvad der foregik i hendes Sjæl, — hun vidste vel knap, at hun elskede, — hun vidste kun, at hun var saa usigelig lykkelig, og at det var dejligt at sidde sammen med Frederik Torst paa Viggos Værelse.

Var han blot hos hende, var der ingen Fare, — for hans mandige Skikkelse og Stemme maatte Enhver bøje sig.

Og hun mærkede det voxe i sig, — Viljen, Selvstændighedstrangen, Følelsen af sit Menneskeværd, Længslen efter engang selv at styre sine

Skridt og kaste Gangkurven fra sig, — — ja, om saa Tante Edel pludselig havde aabenbaret sig i Døren derhenne med Papillotter i det tynde Haar og iført sin vestalske Natkjole, — det havde ikke forfærdet hende.

Forfærdet? Nej — hun vilde næsten ønske, hun stod der. Bare hun gjorde!

Saa vilde hun flyve hende om Halsen, svinge hende rundt og give hende Champagne af de store Rømere!

Og Tante Edel maatte have overgivet sig paa Naade og Unaade, hvis der ellers var Sandhed og Retfærdighed til i denne Verden! —

Viggo Harding — der dritte im Bunde! — var ogsaa lykkelig, — saa forunderlig mildt følte han Lykken.

Han gik hen til sin gamle Skolekammerat, der aldrig havde været ham kærere end nu, trykkede stille hans Haand og sagde med en Stemme, der klang saa blødt og kærligt:

»Du ved ikke, hvor glad jeg er ved at se Dig her iaften hos mig«, — Ord, der i al deres Jævnhed udløste Følelsen hos dem alle tre. — — —

Musiken var hørt op. Françaisen maatte være tilende dernede.

Da skete det, at der pludselig hørtes hurtige Fodtrin udenfor paa Trappen og Lyd som af klirrende Sporer.

De saa' paa hverandre, og de tænkte Alle det Samme.

Løjtnant Eskild Harding stod i Døraabningen med rynkede Bryn og i en stærkt udfordrende Stilling.

Han lod Blikket glide fra Viggo over Clara og

lod det standse ved Frederik Torst, hvis Blik mødte hans igen, — gennemborende, fast.

Baade Clara og Viggo saa' nu i Spænding paa Torst.

Instinktmæssigt følte de, at det var ham, der med sit brede Bryst skulde ride Stormen af.

Der var Dødsstilhed et Par Sekunder, før Uvejret brød løs.

»Det er smukt! Det er passende! Men jeg anede det jo nok!« sagde Eskild med en Stemme, der dirrede af indeklemt Harme.

Frederik Torst rejste sig fra sin Plads og gik roligt hen mod Døren, bestandig med Øjnene plantede fast i Eskilds.

»De ser paa mig, Hr. Løjtnant. Meningen er vel altsaa den, at jeg skal svare. Hvad er det, De finder smukt? Og hvad var det, De nok anede?«

Hans Stemme var behersket. Der laa bag denne Stemme en Vilje, der ikke gik paa Akkord, og som ikke kendte Frygt.

Eskild vaklede et Øjeblik.

I sit stille Sind fortrød han allerede sin uoverlagte Hidsighed. Denne Hr. Torst saa ud til allehaande, og man maatte ialfald undgaa at vække Opsigt i Huset.

»Hvad jeg sagde, Hr. Torst, har ligesaa fuldt Adresse til min Broder og Frøken Jerrild som til Dem.«

»Hold Frøken Jerrild udenfor Sagen, — det raader jeg Dem til, — ellers svarer jeg ikke for Følgerne!« svarede Frederik.

Stemmen var ligesaa fast som før, men dens Tempo var hastigere. Hans Blod kogte, Aarene i

hans Pande svulmede. Han kastede Hovedet tilbage, saa Haaret rystede. Paa de knyttede Næver saa man hans Kamp for ikke at tabe Ligevægten.

Frederiks sidste Ord maatte Eskild parere. De gik hans Løjtnantsære nær og turde ikke glide uænsede hen.

»De svarer ikke for Følgerne, siger De. Agter De maaske at gøre yderligere Skandale?«

Hans Strube var sammensnøret, Ordene blev siddende i Halsen. For at bøde lidt paa Skavanken, rettede han Kroppen og satte Fødderne i Gulvet, saa Sporerne raslede.

Men — Maalet var allerede fyldt til Randen.

Frederik Torst gik hurtigt et Skridt tilbage, som om han tog Tilløb til et sidste Hovedanfald.

Han slog i Bordet, saa Glassene dansede, og var nu ude af sig selv af Raseri.

»Ja — jeg agter at gøre Skandale for den Fornærmelse, De har tilføjet denne Dame — min Dame! — og fordi De krænker Gæstfrihedens simpleste Love! Hører De, jeg gør Skandale! Saafremt De ikke forsvinder herfra, og det øjeblikkeligt, kaster jeg Dem ned ad Trappen. Har De Noget at besvære Dem over, kan De møde mig naarsomhelst og hvorsomhelst De ønsker!«

Hans Stilling var som et tirret Dyrs, der i næste Nu vil slaa Kloen i sit Bytte. —

Løjtnant Eskild var borte.

Hans militære Honnør og Frygten for Skandale i Faderens Hus havde et Øjeblik kæmpet om Overtaget. Han foretrak at vige. De, der kendte ham, vidste jo, at han var ikke fejg. Og desuden — han skulde nok vide at skaffe sig Hævn over

denne Studenterbursch, der vovede at indføre Tonen fra sit Knejpeliv i ordentlige Huse. — —

Frederik Torst var langt fra at triumfere over denne letkøbte Sejr, men han var tilfreds med Udfaldet af den pinlige Affære.

Af Hensyn til Viggo — men mest dog af Hensyn til Clara — var det godt, at Striden var endt uden at vække ufornøden Opmærksomhed i Selskabet. Efter sine Begreber om Ære og Pligt kunde han ikke handle anderledes, end han havde gjort. —

Hans første Tanke var Clara.

Hun havde under det heftige Optrin været overvældet af Angst for, hvad der vilde ske. Nu kom Reaktionen.

Hun skjulte Ansigtet i sine Hænder og brød ud i en stille Hulken, der bragte Frederik Torst til Fortvivlelse, og medens Viggo paany skyndte sig hen i Døren for at se, om der ikke var Spejdere i Nærheden, bøjede han sig ned over hendes Stol og sagde med en Stemme, saa svag og brødebetynget, at det maatte undre, at det var den samme, der for et Minut siden havde lydt saa haardt og truende:

»Frøken Jerrild! Tilgiv mig, hvis De mener, at jeg er Skyld i alt dette. De var den Sidste i Verden, jeg vilde bedrøve eller fornærme. Sig mig blot med et eneste Ord, om De mener, jeg har Uret. Svar mig, — er De vred paa mig?«

Ved Klangen af hans Stemme havde Clara hurtigt taget Hænderne fra sit Ansigt. Nu tørrede hun Øjnene i en Fart og saa paa ham med et spørgende Blik.

Det var, som om Forbauselsen over hans

Spørgsmaal med Et jog alle hendes Bekymringer bort.

Han, der for faa Øjeblikke siden havde været saa kæk i sin Trods, saa hensynsløs dristig i sin Udfordring mod Eskild, at hun uvilkaarligt maatte beundre ham endnu mere end før, — han stod nu foran hende saa forknyt og sønderknust og frygtede for, at hun vilde bebrejde ham hans Opførsel!

Hvor maatte hun dog betyde meget for ham, uagtet deres Bekendtskab var saa kort!

Og — alligevel! — i samme Sekund fandt hun ikke noget urimeligt deri, — hun følte jo akkurat paa samme Maade for ham.

Og naar hun for lidt siden havde været betaget af en saa dødelig Angst, som hun aldrig før havde kendt, var det jo for hans Skyld, hun havde været bange — det mærkede hun nu saa sikkert, saa sikkert! Ikke et Øjeblik havde hun tænkt paa sig selv, og at hun var Stridens egentlige Genstand.

»Vred? Vred paa Dem?« svarede hun med lidt forskræmt Stemme, men dog saa fast og sikkert. »Nej — det kunde jeg ikke blive. Jeg holder jo allerede saa meget af Dem.«

Disse simple Ord klang længe, længe efter for Frederik Torst i al deres rørende Uskyld, og de blev i den kommende Tid en Kilde til Trøst, naar hans Sind var nedbøjet.

Det var, som om den Skal, hvormed hans unge Erfaring om Livet og om Mennesker allerede havde hærdet hans Sind, smeltede — pludseligt, som ved et Under.

Han mærkede, hvorledes Graaden pressede paa

hans Bryst og vilde bryde ud, saafremt han ikke kæmpede imod.

Han kunde ikke svare, — han forsøgte, men det glippede.

Han satte sig stille ved Claras Side, — men Bevægelsen havde for stærkt Tag i ham. Han rejste sig i Hast, gik hen ved Vinduet og saa' op mod Stjernehimlen.

Og som altid, naar Livets dybe Alvor greb ham, tænkte han paa sin tilbedte Moder, den eneste virkelige Ven, han hidtil havde ejet men altfor tidlig mistet. Og han følte ligesom en aandeagtig Forbindelse med hende, og at hun bifaldt, hvad han havde gjort.

Saa fik han paany det fulde Herredømme over sig selv og gik tilbage i Stuen til de andre To.

Viggo Harding stod ved Siden af Clara, bøjet over hende, med Haanden paa hendes Skulder, og hun saa' nu op paa dem Begge med et stille Smil, som om hun vilde sige:

For første Gang ude i Verden! Saa mærkeligt havde jeg dog ikke tænkt mig det. Men dejligt, vidunderligt er det. Og jeg har i faa Timer oplevet mere end i alle mine sytten Aar tilsammen!

»Ja,« sagde saa Frederik Torst, som et Svar paa Claras spørgende Blik, — »det var den første puniske Krig, — men der følger vel flere efter.«

»Mener Du ikke, at vi nu bør gaa ned i Balsalen?« spurgte Viggo.

»Paa ingen Maade,« svarede Frederik Torst hurtigt og afgjort, idet han gav sig til at gaa op og ned ad Gulvet. »Frøken Jerrild maa tage hjem. Efter det, der er passeret, taaler jeg ikke, at Løjtnant Harding er i Stue sammen med Dem!«

Han saa' paa Clara, og da han i det samme følte, at han jo ingensomhelst Ret havde til at befale, tilføjede han i en mindre kategorisk Tone:

»Mener De ikke selv, Frøken Jerrild, at det vil være rigtigst, om De forlod Ballet, der jo desuden snart er forbi? Viggo vil undskylde Dem hos sin Fader, saafremt det er nødvendigt. De befandt Dem ikke vel. Det Hele vil kunne gaa ganske ubemærket hen. Ja — mener De ikke som jeg, Frøken Jerrild?«

Clara nikkede energisk. Hvad i Verden han vilde raade hende til, vilde hun blindt lystre.

»Viggo! Gaa ned og skaf fat i en Vogn, hvis Frøken Jerrilds egen Vogn ikke skulde være kommen endnu. Om lidt ledsager jeg saa Frøkenen ned og — — — ja, mig kan Du vente tilbage til Ballet, Viggo, — ialfald kommer jeg herop — paa Dit Værelse — igen, — vi maa tale sammen. Desuden, — Din Broder kunde tro, at jeg var echapperet af Frygt for hans Sabel. Gaa saa, kære Viggo!«

Medens han gav sin Ven disse Instruktioner, havde han fulgt ham hen mod Døren.

Saasnart Viggo var borte, vendte han sig hurtigt ind imod Værelset. —

For første Gang den hele Aften var Frederik Torst alene med Clara.

Det gjaldt at benytte de faa Minutter. Hans Fremtid, hele hans Liv afhang maaske af disse Øjeblikke. Efter Optrinet med Eskild Harding vilde De vel aldrig oftere kunne mødes her i Huset. Men — hvor da?

Han havde erfaret, under hvor strenge Former hun levede i sit Hjem. Vilde han kunne søge

hende dèr? Vel ikke uden en Mængde formelle Præliminarier, hvis Skærsild han næppe slap igennem uden at brænde sig. Tante Edel og han! Han forudsaa, hvad der kunde ske.

Ja — hvad ham selv angik, frygtede han ikke — om det saa skulde være ti Tante Edel'er, men for Claras Skyld var det sikkert bedst ikke at løbe med Døren ind i Huset, hvad jo desuden vilde medføre, at han blev tvungen til officiel Forlovelse, — en Tanke, der greb ham med Rædsel.

Forlovelse! Men havde han da, naar det kom til Stykket, Vished for Clara Jerrilds Følelser for ham? Og kunde han forlange et afgørende Svar efter et Bekendtskab, der var stiftet for faa Timer siden?

Vilde det ikke være at overrumple hendes Ungdom og Uerfarenhed?

Som hastige Lynglimt jog Tankerne gennem hans Hjerne. Et stod fast: Hun var for ham en Aabenbaring af det Herligste og Skønneste, og Intet i Verden skulde rive hendes Billede ud af hans Sjæl. Han vilde offre Alt for hende, om det gjaldt.

Og følte han saaledes for hende, var det saa ikke baade hans Ret og hans Forpligtelse at bryde alle Skranker og Fordomme i saa kostbart et Øjeblik, der aldrig kom igen?

Han tog en Stol og satte sig ved hendes Side, beskedent, stilfærdigt — men som en Mand, der har taget sin Beslutning og véd, hvad han vil.

Clara saa' paa ham med et Udtryk af barnlig Spænding.

Ogsaa hun fornam det, som om hendes Fremtid nu skulde afgøres.

Men — underligt — halvt uvirkeligt var det Hele. Hun følte som i en Art af Drøm, — hun saa' som igennem et Slør af Taage. Var alt dette virkelig Oplevelse? Og var hun den Samme, som for faa Timer siden?

»Frøken Jerrild, — der er nu kun et Par Minutter til, at vi skal skilles. Giver De mig Lov til at tale uforbeholdent, ganske ud af mit Hjerte, til Dem?«

Hun saa paa ham med et Blik, der var mere talende end Ord. Hendes Udtryk var ikke spørgende. Hun vidste, hvad der maatte komme. Saa sænkede hun sit Hoved lidt og lukkede Øjnene.

Det var hende, som om den Lykke, hun følte, var for stor at bære, — den løftede hende højt, højt over Alt, hvad hun hidtil havde set og kendt, og paa samme Tid knugede den Hjertet under sin Byrde og gjorde hende saa lille og ydmyg, og hun mærkede, hvorledes Taarerne trængte paa under de skælvende Øjenlaag, medens han talte videre.

»Selv om vi kun har kendt hinanden en eneste Aften, Frøken Jerrild, er vi bleven Venner, — mere end Venner. Ikkesandt? Jeg føler mig saa sikker paa mig selv, naar jeg siger, at jeg aldrig vil komme til at holde af nogen Anden, som jeg holder af Dem. Og skjøndt det iaften er første Gang, vi ses, er det, som om jeg altid havde vidst, at De var til, og som jeg i hele mit foregaaende Liv har ventet paa at møde Dem. Og jeg vil aldrig kunne glemme Dem, og jeg vilde være ulykkelig, hvis jeg ikke kunde se Dem igen, — snart. Giver De mig Tilladelse til at se Dem imorgen, tale med Dem, — jeg har saa meget, jeg vil sige Dem — —?«

Clara vilde svare, — hun kunde ikke. Graaden trængte paa.

Men hun rakte ham Haanden, som han greb og trykkede til sine Læber.

»Men hvor? De tør ikke komme til mig, — og — hjem til Dem — —?«

»Nej — ikke imorgen — ikke saa hurtigt,« svarede Clara, hvem de sidste Ord bragte til at samle al sin Viljeskraft for at kunne tale gennem Graaden, — »det tør jeg ikke, og jeg vil ogsaa meget hellere tale med Dem ganske alene, uden at Moder og Tante Edel hører paa det. De To maa Ingenting vide — endnu. De behandler mig som et Barn, især Tante Edel. Hun vil synes, det er forfærdeligt, at jeg holder af et Menneske, jeg kun har været sammen med en Aften, — hun vil bare skænde og faa Moder til det ogsaa. Nej — ikke hjemme hos mig, selv om Tante Edel naturligvis vil synes, at det er endnu meget værre, at jeg træffer Dem et andet Sted.«

»Det beror Altsammen paa Dem. Jeg selv er ikke bange for Tante Edel; men af forskellige Grunde vil jeg foretrække at møde Dem alene, — hvorsomhelst De vil. Men — mener De, at De tør og kan slippe hjemmefra uden at fortælle Grunden?«

»Maaske fortæller jeg det til Moder,« sagde hun langsomt og tøvende, men slog strax efter om. »Nej — nej, jeg fortæller Ingenting endnu! Lad dem saa bagefter synes, at det er skrækkeligt, hvad jeg har gjort.«

»Det kan det aldrig være, hvis De holder af mig og har Tillid til mig. Og det har De jo, — ikkesandt?«

Hun nikkede ivrigt bekræftende. Nu mærkede hun igen, hvorledes Graaden vilde presse paa. —

I det Samme stod Viggo i Døren for at meddele, at Vognen ventede, og i en Fart hviskede Frederik Torst til Clara:

»Jeg følger med Vognen til Deres Hjem, og dèr aftaler vi Mødestedet.«

Saa gik de hurtigt ned i Porten; Clara blev hjulpet ind i Vognen. Frederik slog sin Kjolekrave op om Ørene, sprang op paa Bukken ved Siden af Kusken og vinkede med Haanden til Viggo Harding, idet han raabte:

»Vent mig om en halv Time paa Dit Værelse!« — —

Og Vognen rullede afsted ud i den høje Sne, der i de sidste Timer var falden lydløst og tæt.

Viggo stod overrasket tilbage.

Uvilkaarligt maatte han kigge fra Porten efter Karossen. Først da han saa' den dreje tilvenstre om ad Brogaden, og det sidste Glimt af Kaleschen forsvandt bag Hjørnet, lukkede han Porten efter sig og rystede Snefnuggene af sig for paany at vise sig i Balsalen; og gennem hans noget fortumlede Hjerne fløj følgende Tankerække:

»En storartet Karl! — Fortryde, at jeg fik ham hjem til os iaften? Aldrig i Evighed! — De elsker hinanden, Clara og han! — — Men hvordan vil Frøken Edel og Frederik spændes? — Og, hvad vil Eskild sige!«

Vognen var næppe standset udenfor den store Gaard paa Købmagergade, før Frederik Torst i et Spring var nede fra Bukken for at hjælpe Clara ud.

Hun tittede op mod Ruderne paa første Sal.

»Der er Lys deroppe,« hviskede hun, »det er Tante Edel, der sidder og venter paa mig. Bare hun ikke kigger ud og ser Dem.«

»Hun har slet ikke kunnet høre os komme,« svarede Frederik beroligende. »Husk paa den dybe Sne!« — —

I en Fart blev det saa aftalt, at de skulde mødes næste Dag paa Volden mellem Nørre- og Østerport.

Og Frederik Torst bad saa bønligt om, at hun ikke svigtede.

Og Clara Jerrild forsikkrede ham, at hvad der saa vilde ske bagefter, skulde hun komme.

»Men — jeg beder Dem — luk mig nu ind, jeg er alligevel saa forfærdelig bange.«

Saa aabnede han Vogndøren helt og modtog hendes Haand.

Idet hun vilde træde ned paa Vogntrinet, standsede hun et Øjeblik ved Synet af Gaden.

»Nej — hvor dog Sneen er dyb!«

»Og De er i tynde Balsko, — det gaar aldrig an!«

Og før hun havde samlet sin Kjole om sig for at træde ned, løftede han hende op paa sin Arm og bar hende hen over Fortovet, lukkede Porten op og satte hende varsomt ned i Mørket derinde.

Til Afsked greb han hendes Haand og kyssede den.

»Farvel, Frøken Jerrild! Og paa Gensyn imorgen!«

»Farvel,« hviskede hun hurtigt, trak lempeligt Haanden til sig og forsvandt i Mørket. — —

Han blev staaende og lyttede, indtil han havde

hørt Entrédøren paa første Sal lukke sig efter hende, — saa skyndte han sig paany ud, gav Kusken Ordre til at køre tilbage til Christianshavn og satte sig ind i Vognen, hvis snevre Rum syntes ham svangert med al Verdens Poesi, og hvis lave Loft videde sig ud for hans Blik — saa højt og helligt som Altarhvælvingen i en Kirke. — —

Og i sit stille Sind bad han en Bøn til Gud for denne unge Kvinde, som havde kastet Lys over hans ensomme Vej, og til hvis Kærlighed han lovede at vise sig værdig.

Da Frederik Torst kom tilbage til Strandgaden, var Festen mod sin Slutning. —

Han havde tænkt sig strax at ville gaa op paa Viggos Værelse, men efter et Øjebliks Overvejelse besluttede han at vise sig i Balsalen først. Det vilde vist være klog Politik. Desuden havde vel ogsaa Viggo anset det for rigtigt at blande sig i Selskabet efter den lange Fraværelse.

Et hastigt Kig ind i Balsalen forvissede ham om, at hans Formodning slog til.

Henne i en Vinduesfordybning stod Viggo Harding og konverserede sin Dame, tilsyneladende nervøs og adspredt, idet hans Blik søgte den Dør, hvorfra han allerede længe forgæves havde ventet at se Frederik Torst tone frem. Deres Øjne mødtes, og Viggo forstod paa Vennens hastige Blink, at Alt var gaaet, som det skulde.

Det var Frederik Torst til behagelig Beroligelse at se Obersten i et Sidekabinet fordybet i en Tremands-Whist, — rimeligvis havde han siddet der

længe, — maaske anede han ikke en Smule om, hvad der var foregaaet.

Ogsaa Løjtnant Eskild var stærkt optaget i sin Egenskab af opførende Kavalér, og i det Hele var Stemningen saa animeret, at hans Tilsynekomst ikke vakte ringeste Opmærksomhed.

Han fik det bestemte Indtryk, at hans Fraværelse var gledet ganske ubemærket hen, og at det stormende Optrin fra før var forbleven en Hemmelighed mellem de interesserede Parter. Saa meget desbedre! —

Da han nu engang atter stod i Salen, vilde han blive i Rollen som Balkavalér og inklinerede for en meget styg Pige, der netop sad i hans Nærhed, og hvem han undte en lille Motion. Hun syntes at blive taknemlig overrasket ved den uventede Udmærkelse.

Han svang hende Gulvet rundt et Par Gange, førte hende tilbage til hendes Plads og bukkede galant, hvorefter han med et hastigt Nik til Viggo antydede, at han gik ovenpaa, hvor han afventede hans Komme.

Paa Vejen ud af Balsalen passerede han Eskild, uden at de værdigede hinanden et Blik. — —

Han stod atter i Viggo Hardings Værelse, der lignede en Valplads Dagen efter Slaget.

Stolene stod hulter til bulter, Bordet var rykket til Side, og et halvtømt Glas var i Skyndingen anbragt saa yderligt paa dets Plade, at det truede med at tabe Balancen.

Frederik Torst maatte uvilkaarligt smile ved Synet af al denne Forvirring, idet han gik hen ved Vinduet og saa ud i den dejlige Vinternat. —

Sneen var efter et Ophold atter begyndt at

falde tæt. Luften var saa stille, at Fnuggene dalede i jævnt og hastigt Fald mod Jorden, — ikke ét forvildede sig udenfor de tusinde, snorlige Linier, — det var for Øjet som et evigt synkende, hvidt, uigennemtrængeligt Slør, der blændede Synet.

Han lænede sig mod Vinduesposten og kølede Panden mod Ruden.

Det var ham, som om denne Nat dannede et Skel mellem hans Fortid og Fremtid, — som om han nu skulde begynde et nyt Liv.

Alle de svundne Aar var som en Drøm, taaget og fjern, skjult bag det glidende, hvide Slør derude. Først nu var han vaagnet til fuld Bevidsthed, først nu følte han sit Livs Værd og dets Ansvar igennem den Kvinde, han elskede, og hvis Skæbne hvilede i hans Haand. — —

Han hørte snart efter en Vogn rumle ud af Porten — saa én til — saa flere. Lyden døde hen i den dybe Sne, naar de drejede ud paa Gaden. Da den sidste Vogn var borte, hørte han hurtige Trin paa Trappen.

Det var Viggo Harding, der, længselsfuld efter atter at tale med Vennen, kom farende op, og, saasnart han havde forvisset sig om, at Torst var derinde, i Hast lukkede Døren efter sig, løb hen og greb hans Haand og udspurgte ham om Expeditionens Forløb. — —

Det var ganske imod Frederik Torsts Natur at have Fortrolige i Hjerteanliggender.

Han var i Følelsessager vant til at forskanse sig, og det havde tidt fyldt ham med Lede at høre Mennesker, der ellers var hverandre lige-

gyldige, diskutere religiøse Standpunkter og erotiske Oplevelser med ublufærdig Aabenhed.

Med Viggo Harding var Sagen en anden. Det var jo ham, hvem han skyldte den Lykke at have mødt Clara Jerrild, — han var desuden kommen til at holde oprigtigt af ham, — hans trofaste Venskab og Hengivenhed fra Drengeaarene rørte ham, og han følte sig forsikkret om, at hos ham var en Hemmelighed i gode Hænder. Viggo Harding fik altsaa Sagernes Stilling at vide og var ikke saa lidt stolt over at være Medvider i Forholdet mellem Frederik Torst og Clara Jerrild, selv om han ved samme Lejlighed kom i et ubehageligt Dilemma, idet hans Broder Eskild var Frederiks Rival.

Men ved at raadspørge sin Samvittighed kom han dog hurtigt over denne Vanskelighed. Eskilds Tilbøjelighed for Clara bundede næppe dybt, — en let Forliebelse, ikke mere, med Tilsætning af et Venskab fra Barneaarenes Tid.

Frederik Torsts Følelse var Alvor — den Kærlighed, der skaber et Menneske om, og som varer for Livet. Han kendte jo Frederik bedre end nogen og havde med sine egne Øjne set den Forvandling, der efter Mødet med Clara var foregaaet med ham, og hvor dybt han havde følt sig krænket af Eskilds Overmod og fornærmelige Mistanke.

Hans strengt konservative Natur havde nu rigtignok sine Betænkeligheder ved den dristige Maade, hvorpaa Frederik Torst agtede at gribe Sagen an med Clara Jerrild, der i sit Hjem var undergivet en saa skrap Kontrol, at en mulig Opdagelse af det overilede Skridt, hun stod i Begreb med at foretage sig, sikkert vilde medføre for-

færdelige Explosioner, som det var Synd at udsætte hende for.

Han forsøgte derfor indtrængende at omstemme Frederik Torst til at gøre formel Visit hos Fru Jerrild og Tante Edel næste Dag istedetfor at gaa til hemmeligt Stævnemøde med Clara, — men alle hans hæderlige Forsøg paa at fremstille Forlovelsens brede Alfarvej som den eneste rigtige prellede ubarmhjertigt af paa Vennen, for hvem alle conventionelle Hensyn, allermest i Følelsessager, var en Vederstyggelighed, og for hvem Forlovelsesinstitutionen med tilhørende Familiesnadder var al Kærligheds Fjende og en af Djævelens allersnedigste Opfindelser.

Han havde netop med Begejstring læst Poul Chievitz' nyeste Bog »Fra Gaden«, hvori Tidens Thevandsæsthetik og det legaliserede Forlovelseshykleri piskedes med Vittighedens Svøbe, og han vilde ikke for nogen Pris indrulleres i det latterlige Korps. Hans Kærlighed til Clara Jerrild var ham hellig, — i den skulde Filistrene ikke faa Lov at snage, saa længe det stod til ham!

Med rivende Veltalenhed udviklede han sit Syn paa Sagen for Viggo Harding.

De Elskendes hellige Frimureri var Kærlighedens sødeste Trolddom, der ikke skulde forødes ved strax at raabes ud paa Torvet for lystne, nyfigne Øren.

At jeg elsker en ung Kvinde — den første, den eneste af alle! — kommer Ingen i Verden ved uden hende og mig! Saasnart Verden er Medvider i min Kærlighedslykke, taber den sin første, friske, vidunderlige Jubel og Charme — i samme Øjeblik staar den ikke længere udelukkende i

Poesiens men ogsaa i Pjattets og Sladderens Himmeltegn!

Disse Forlovelser efter alle Selskabets dumme Reglementer er en Hæslighed — ptui! Giver Du mig ikke Ret, Viggo? Og forstaar Du ikke, at jeg for enhver Pris vil forhale det Tidspunkt, da vi skal inkorporeres i Bataillonen og Forlovelsen deklareres for det ligegyldige Slæng? Hvorfor har ikke Forlovelsen sine Hvedebrødsdage ligesom Ægteskabet? Aa — Forlovelse! Jeg hader det gemene Ord, — det formelig stinker af Pøbel. Skal vi absolut rubricere ogsaa de bedste og fineste Følelser, et Menneskehjerte kan rumme, — saa kald det heller Trolovelse paa sin Grundtvigsk, — — jeg er trolovet med Frøken Jerrild, — jeg har lovet hende min Tro, og det Løfte skal jeg holde, selv om jeg kunde bryde alle andre! — —

Der blev en lille Pause.

»Du mener altsaa — hemmelig Forlovelse — eller Trolovelse?« indskød Viggo Harding spagfærdigt.

»Jeg mener: min Frihed, — hendes og min Frihed, saalænge den kan bestaa med Skikkelighed og uden Skandale. Hensynet til hende gaar mig fremfor Alt. Hun skal ikke udsættes for Klaffer. Men jeg kapitulerer ikke, før de hungrer os ud af Fæstningen.«

Ligesom i Skoletiden havde Frederik Torst forstaaet at omsætte Viggos Betænkeligheder til Beundring for hans sunde Sans og kraftige Personlighed, og efter en ny Pause afsluttedes denne Diskussion med følgende Kendelse:

»Ja — naturligvis har Du Ret, Torst, — paa Bunden er jeg jo ganske enig med Dig.« —

Der var et Øjebliks Pause.

Frederik Torst rejste sig for at tage Afsked, da man pludselig hørte Skridt, der standsede udenfor Døren. De to Venner saa' paa hinanden med et hastigt Blik.

Døren gik op, og Eskild Harding vilde træde ind. Det var hans Hensigt at sige Broderen Godnat og samtidig give ham en Straffeprædiken, fordi han havde indført en saa tvivlsom Herre som denne Torst i deres Hjem og ovenikøbet havde protegeret hans paatrængende Kurmageri til Clara.

Men — næppe havde han aabnet Døren og til sin ubehagelige Overraskelse opdaget Gæsten, før han hurtigt lukkede den igen og forsvandt uden et Ord, uden en Hilsen.

»Han er gram i Hu,« sagde Frederik, — »han bli'r værre at bid's med end Tante Edel.«

Magister Søren Kierkegaard havde i Løbet af de sidste Aar været en ikke helt sjælden Gæst i det Jerrildske Hus. —

Da han i 1841, efterat hans Forlovelse var brudt, foretog en Rejse til Berlin bort fra den nyfigne »Købstad« Kjøbenhavn, havde den nu afdøde Departementchef været den upraktiske Magister behjælpelig med Pas og andre Formaliteter, og den fine, taktfulde Embedsmand havde ved den Lejlighed gjort sig Magisteren saa forbunden, at denne fremtidig ansaa det som Pligt at vise sig opmærksom.

Efter sin Tilbagekomst til Danmark aflagde han derfor strax Departementchefen Visit i Hjem-

met og fik en saa hjertelig Modtagelse og fandt ved samme Lejlighed saa stort Behag i Husets kvindelige Medlemmer, at han ret jævnligt gentog sine Besøg. —

Til en Begyndelse havde Tante Edel været en Smule stram.

Hun havde et Horn i Siden paa denne Magister, der, efter alle Folks Sigende, havde været saa skammelig hjerteløs mod sin Forlovede.

Men hendes Broder Departementchefen havde gjort hende det begribeligt, at en Mand som Kierkegaard ikke maatte maales med Mængdens Kræmmeralen. Han maatte sikkert have havt dybere Motiver til sin Handlemaade, end almindelige Mennesker kunde forstaa.

Og som altid lod Tante Edel sig sige af denne Broder, for hvem hun nærede blind Beundring, selv om hun i sit stille Sind vedblev at nære nogen Skepsis overfor den løjerlige Herre. —

Hvad Fru Jerrild angik, smigredes hun i sin ungdommelige Forfængelighed ved at modtage Besøg af en saa berømt Mand, der, trods sin uhyre Lærdom og aandelige Overlegenhed, var saa jævn i sin Fremtræden, saa ægte menneskelig.

Paa sin Side havde Magister Kierkegaard følt sig ganske særligt tiltrukken af den lille, lyslokkede Clara.

Han elskede Børn. Og Clara havde strax saa uforfærdet nærmet sig til ham, siddet paa hans Skød og snakket saa fornuftigt med ham, at han virkelig kunde føle sig helt skuffet, naar han paa sine Besøg ikke traf ogsaa hende hjemme.

Og naar han indbød sine Søsterbørn fra Købmagergade, hændte det, at han ogsaa sendte Bud

efter den lille Clara Jerrild, der saa var fulgt med paa smaa Køreture til Farum og Frederiksdal, hvor de i Skoven havde leget Tagfat og Enkemand og plukket Blomster sammen med Magisteren, der virkelig slet ikke var saa alvorlig, som de Andre sagde.

Han havde lært dem Navnene paa saa mange Træer og Buske og forklaret dem saa meget om Solen og Stjernerne. Men løbe kunde han ikke saa godt, og han var altfor let at fange, naar de legede Tagfat.

Engang havde de ogsaa været med ham ude ved Trommesalen paa Vesterbro i et Telt, hvor han havde vist dem mærkelige Dyr, blandt andre et Par Sælhunde, der havde saa bedrøvede Øjne, at man selv blev helt tungsindig ved at se paa dem. — —

Efter Departementchefens Død fortsatte Magisteren troligt sine Besøg.

Ligeoverfor Enker og Faderløse havde man, efter hans Mening, Forpligtelser, der ikke lod sig afvise.

Og det var ham til megen stille og inderlig Glæde at følge Clara i hendes Udvikling og se hende voxe op til den yndige, unge Pige, hun nu var. Ja — efterhaanden var der blevet et helt kønt og fortroligt Forhold mellem de To.

Hun betænkte sig aldrig paa at skrifte sine smaa Glæder og Sorger for ham, og undertiden fulgtes de paa Spadsereture gennem Gaderne, og saa trakterede han hende med Kager hos Konditoren og ledsagede hende samvittighedsfuldt hjem igen. —

Tante Edel havde sine Betænkeligheder ved disse Spadsereture.

»Man kan ved Gud aldrig vide, om han ikke spekulerer paa en ny Forlovelse, og Synd og Skam var det dog, om han gav sig til at experimentere med vores Clara ogsaa!«

Men Fru Jerrild havde lét hende ud og mindet hende om, at Kierkegaard var dobbelt saa gammel som Clara. Han havde vist faaet nok af Forlovelser og levede nu bare for sin Videnskab. Havde han Hensigter med Clara, vilde han næppe for Alvor have opfordret hende til at kalde ham »Onkel Søren«, der var et alt andet end flatterende Navn for en Elsker!

Ja — det var godt nok, mente Tante Edel, men Opmærksomhed vakte det ialtfald, naar han gik paa Gaden med saa smuk en Pige. Hele Byen kendte jo Magisteren fra »Corsaren«.

Det kunde en Dag meget godt ende med, at Clara blev afbildet sammen med ham i det afskyelige Blad. Det var en net Skandale! Og saa var der dette, at han altid kaldte hende »Skøn-Jomfru«. Det var galt, var det. Hvorfor skulde Pigebarnet høre, at hun var »skøn«, — det fik hun saamænd tidsnok at vide.

Tante Edel havde sagt sin Mening om den Ting til Magisteren. Og han havde forklaret hende, at naar han kaldte Clara »Skøn-Jomfru«, var det ikke for at fortælle hende, at hun var smuk, — det kunde hun jo se i ethvert Spejl, — nej, »Skøn-Jomfru« var for ham en Begrebsbetegnelse for den kvindelige Naturs Uskyld og Renhed, og skulde dette Ord udtales rigtigt, faldt Be-

toningen stærkt paa »Jomfruen« og kun svagt paa »Skøn«.

Efterhaanden lukkede da Tante Edel Øjnene mere og mere til for disse Farer og stolede paa Claras gode Natur og solide Opdragelse.

Tante Edel havde i Tidens Løb lært at sætte virkelig Pris paa Magisteren. Han var saadan en hyggelig og hensynsfuld Gæst.

Aldrig forsømte han at forære dem sine Bøger, ovenikøbet i fin Indbinding.

Og han var spendabel.

Ligesom han altid overrakte Kong Christian den Ottende to Exemplarer af sine Bøger — ét til Hs. Majestæt selv og ét til Dronning Caroline Amalie — saaledes fik ogsaa Fru Jerrild og Tante Edel hver sit, »for ikke at bringe Splid i et lykkeligt Familieliv«, som han engang havde yttret med det fine Smil, der klædte ham saa godt, og som næsten gjorde ham køn.

Hans Bøger var jo rigtignok meget vanskelige at komme igennem; men det maatte man lade, som man ikke mærkede. Tante Edel brugte dem mest til at sove ind paa. — — —

Det var vel nu snart en Maaned siden, Magister Kierkegaard havde aflagt Besøg hos Jerrilds, og saa skulde det netop hænde, at han om Formiddagen efter Ballet hos Oberst Harding kom gennem Købmagergade og gik derop.

Den falsterske Tjenestepige, Ane Marie, med hvem han altid fik sig en lun Passiar i Entréen, lukkede op.

Han havde en mærkelig Evne til at tale med alle Slags Mennesker, ikke mindst med troskyldige Væsner af Ane Maries Slags. Han bevægede sig

med Lethed i deres indskrænkede Forestillingskreds og vakte hurtigt deres Tillid ved sin milde, stilfærdige Stemme. —

Ane Marie smilede over hele sit brede, sunde Ansigt, da hun aabnede Døren og saa', hvem det var.

Hun havde Pudseklud i Haanden, og ved en tidligere Lejlighed, da det Samme var hændt, havde hun forklaret Magisteren, at Lørdag var Poleringsdag.

Den Slags Smaating glemte han ikke, og næppe havde han hilst paa hende, venligt, næsten dybt, som det var hans Vane, før han udbrød:

»Naa — vidste jeg det ikke, kunde jeg da erfare, at det er Lørdag idag. Ane Marie er ligesaa god som den Schelderupske Almanak.« — —

Han kom indenfor, og Ane Marie hjalp ham af med Kavajen.

»Er alle Damerne hjemme?«

»Ja. De er ved Frokosten endnu. Vi er sent paa Færde idag. Frøkenen var jo til stort Bal inat.«

»Se—se!« sagde Magisteren, »var det inat? Hos Oberstens paa Christianshavn, ikkesandt? Ja — jeg husker jo nok, det var forestaaende.« —

I det Samme gik en Dør op, og Tante Edels Næsetip tittede nysgerrigt gennem Aabningen. Da hun saa', hvem Gæsten var, kom hun frem og lukkede Døren efter sig.

»Er det Dem, Hr. Magister! Det var pænt. Nu skal De blive belønnet med en Kop varm Kaffe. Ane Marie, hjælp Magisteren Galoscherne af og kom friske Bønner paa Posen.« —

Galoscherne kom af og blev omhyggeligt anbragt i en Krog.

Ane Marie forsvandt som en Stormvind ud i Køkkenet, og Tante Edel aabnede Døren for Magisteren, der gned sig fornøjet i Hænderne i Forudfølelsen af den Hygge, der ventede ham i den lune Spisestue.

Det var en Spisestue med Dagligstuens Præg. Det store, tæppebelagte Gulv, de folderige, grønne Gardiner og de mange Møbler dæmpede Lyden af Bevægelse og Tale.

Væggene var dækkede af gamle Kobberstik i brede, luegyldne Rammer. Langs den brede Længdevæg stod en mægtig Chatolsofa med indlagte Figurer — svævende Genier med Blomsterguirlander i Hænderne.

Højryggede, udskaarne Stole var i Mængde spredt omkring i Stuen. En antik, mangearmet Broncekrone, der oprindelig havde tilhørt Slottet i Hørsholm og ved en Auktion var erhvervet af Etatsraad Jerrilds Fader, hang over det rummelige Bord.

Messingmaskinen snurrede med dybe Brummetoner. En Kanariefugl henne ved det brede Gaardvindu, hvor det forgyldte Bur var anbragt paa et lille, trebenet Bord, akkompagnerede med sin høje Diskant.

Over dette Sceneri kastede Solen gennem Gardinerne sine venlige Straaler og gav Messingtøjet paa Bordet og Væggenes Rammer saa varm og mild en Glans. — —

Da Magister Kierkegaard traadte ind i Stuen, rejste Fru Jerrild og Clara sig hurtigt op og gik ham venligt imøde, og Kanariefuglen satte i med en skingrende Velkomst, som Tante Edel vidste

genererede Magisterens Nerver, hvorfor hun skyndte sig at dække Buret med en Serviet. — —

»Det var da rart at se Dem igen,« sagde Fru Jerrild, idet hun rakte ham Haanden.

Saa kom Turen til Clara.

Hun nejede med et hurtigt, lille Knix, og Magisteren nikkede saa mildt og tog hendes Haand mellem begge sine og sagde:

»Naa — jeg hører vi har været paa Nattekommers. Voxent Bal! Det var da endelig en Begivenhed, som fortjener Kryds i Dagbogen. Det var Herlighed, kan jeg tænke?«

»Det var dejligt,« svarede Clara med et drømmende, halvt aandsfraværende Smil.

Hendes Tanker var hos Frederik Torst, hvem hun om en knap Time skulde møde paa Østervold.

Hvorledes skulde hun komme bort? Hvilket Paaskud skulde hun bruge? Eller turde hun echappere uden at sige et Ord, som om det var den naturligste Ting af Verden, at naar man var stor nok til at komme paa voxent Bal, var man da ogsaa stor nok til at gaa alene paa Gaden!

Hun havde ligget vaagen den halve Nat for at udspekulere en Krigslist, — men til ingen Nytte.

Blot hun dog havde overlagt den Sag med Frederik Torst! Han vidste Raad for Alt.

Men der havde jo ikke været Tid til Overvejelser, da hun stod sammen med ham i Porten inat og var saa dødsens angst for at Tante Edel skulde overraske dem.

Megen Tid var der ikke at give bort. Og svigte vilde hun ikke, hvad der saa skulde ske.

Bare de dog ikke kunde mærke paa hende, at hun var urolig, raadvild og forpint! Bare de ikke

kunde se, hvor voldsomt hendes Hjerte bankede under Kjolelivet!

Hun knyttede i Skjul sine Hænder.

Hun maatte, hun vilde tage sig sammen og beherske sig — rigtig spille Komedie for dem!

Og hvis hun saa ikke kunde hitte paa noget Paaskud, og det var paa høje Tid at komme afsted, for at Frederik Torst ikke skulde blive urolig og vente forgæves, — ja, saa vilde hun uden videre forsvinde ind paa sit Værelse, tage sit Tøj paa og løbe ned ad Køkkentrappen, — saa kunde de kigge efter hende!

Hun havde for nylig læst i en Roman om en ung Pige, der flygtede bort — langt bort til fremmede Lande — til Sydamerika var det vist — fra Hus og Hjem og Familie med sin Elsker, da man vilde forsøge paa at skille dem ad.

Og saa skulde hun betænke sig paa at flygte op paa Østervold, der ikke var længere borte end et Kvarters Vej? Aldrig i Evighed!

Hun gjorde et Par forcerede Dansetrin over Gulvet og gik hen ved Vinduet og stak en Finger gennem Buret til Kanariefuglen. Hun saa' ned i Gaarden, hvor Portneren fejede Sneen bort fra Posten, — hun rettede paa et af Skilderierne, der hang lidt skævt paa Væggen, og gav sig tilsidst til at nynne svagt paa en af Henrik Rungs Romancer, — saa kunde de da Allesammen mærke, at idag var som enhver anden Dag for hende, og at hun ikke tænkte paa Oprør.

Hun havde allerede før Magisteren kom givet Moderen og Tante Edel en lang Beretning om Ballets Begivenheder og havde ogsaa — ganske

løseligt — nævnet en Student Torst blandt Deltagerne.

Nu hørte hun pludseligt Moderen nævne dette Navn for Magisteren, og Magisteren gentog det og sagde eftertænksomt:

»Torst? Mon det skulde være af de Torst'er fra Nordsjælland?«

»Det véd jeg ikke,« svarede Fru Jerrild, »men maaske Clara kan sige os det. Lille Clara! Har denne Hr. Torst, som Du nævnede før, — har han Familie i Nordsjælland? Ja — det véd Du vel ikke Noget om.«

»Nej — det véd jeg virkelig ikke,« sagde Clara. Hun følte, hvorledes Blodet steg hende til Hovedet.

At høre Moderen nævne det Navn, der var hendes dybeste Hemmelighed, — og netop nu — i dette Øjeblik!

Taffeluhret inde i Dagligstuen slog Kvarterslaget.

Det var med Et, som om hun tabte alt sit Mod. Hun tvang sig til at blive siddende et Par Minutter, for at man ikke skulde ane Uraad.

Saa rejste hun sig langsomt — ligesom tilfældigt — og gik ud af Stuen.

Men — næppe havde hun lukket Døren efter sig, før hun skyndte sig ind paa sit Værelse, hvor det ikke var nødvendigt at forstille sig, og hvor hun i Ensomhed og Ro kunde samle alle sine Tanker om en rask og afgørende Beslutning.

Hun gik hvileløs op og ned ad Gulvet — satte sig ned, — rejste sig i samme Øjeblik paany og gik atter frem og tilbage, — pressede sine Hænder mod sit Ansigt, — bed sig i Læben og fo'r sammeu i Skræk, da hun syntes, hun hørte Nogen komme,

— — indtil hun pludselig saa' frem for sig med et lykkeligt Smil.

En Tanke var slaaet ned i hende, et lyst Forsæt, der skaffede Sjælen Ro.

Magister Kierkegaard skulde være hendes Hjælper, uden at han anede det!

Hun og han havde jo gaaet sammen før. Der vilde ikke være noget i det, der kunde vække Tante Edels Mistanke.

Og var hun først paa Gaden med ham, var den værste Anstødssten væltet, og det Øvrige fik saa gaa, som det bedst kunde!

Hun saa sig hurtigt ind i Spejlet, tørrede sine Øjne, hvori Taarerne var begyndt at piple frem, rettede sin Ryg og begyndte igen at nynne paa Sangen fra før.

Saa gik hun med en rask Beslutning atter ind til de Andre.

Nu maatte det briste eller bære!

Da hun — med en paataget ligegyldig Mine — traadte ind i Spisestuen, havde Magister Kierkegaard netop rejst sig for at tage Afsked.

»Vil De allerede gaa?« sagde Fru Jerrild med et beklagende Tonefald.

»Ja — det var rigtignok en fransk Visit, maa jeg sige!« faldt Tante Edel ind.

»Den var improviseret,« svarede Magisteren, »den var udenfor Planen. Jeg var paa min Formiddagstur og kom forbi Porten. Og saa sugede Portaabningen mig ind, — og, *nolens volens*, maatte jeg herop.«

»Ja — men, er Magisteren nu sikker paa, at De kan overvinde Sugningen i Porten og komme ud igen?« sagde Fru Jerrild, ikke uden en vis

Stolthed over at kunne ripostere i hans eget Billedsprog.

»Jo — jeg formoder, at Kaffen har givet mig de fornødne Kræfter,« svarede han.

»Hvis ikke, kan jeg maaske hjælpe,« sagde Clara pludseligt, halvt bortvendt, med et Smil, der var lidt tvungent, og en Stemme, der skælvede svagt.

»Jeg har nemlig en Smule Hovedpine fra igaar og vil gerne trække lidt frisk Luft, — hvis da ellers Onkel Søren vil have mig med.«

Jo — det vilde Onkel Søren da med største Glæde.

Og da hverken Fru Jerrild eller Tante Edel tænkte paa Indsigelse, var Sagen afgjort. Clara skyndte sig med at tage Overtøjet paa, Magisteren bukkede ærbødigt for de to Damer, Ane Marie tonede frem paany for at hjælpe ham Kavaj og Galoscher paa, — og et Par Minutter efter havde han og Clara lykkeligt besejret Portaabningen og stod paa Fortouget. —

Magisteren tøvede et Øjeblik.

Han smilede og bukkede galant for den unge Pige, idet han lettede svagt paa Hatten:

»Hvilken Vej ønsker »Skøn-Jomfru« at gaa?«

Clara nejede med et lille Knix og svarede i samme Tone:

»Hun foretrækker Vejen op mod Kultorvet. Der maa vistnok være smukt paa Volden idag.«

»Se — se — Volden? Ja — hvorfor ikke?«

Og saa var den Sag afgjort.

Hendes Krigslist var lykkedes. Hun skottede med et lille, hurtigt Skalkeblik op til den kære Onkel Søren, — o — han skulde blot ane —!

Det var maaske ikke rigtigt saadan at benytte sig af hans Venskab for hende til at — — ja, men der havde virkelig ikke været Andet for hende at gøre, og desuden — — —

Med Et saa' hun frem for sig med et ulykkeligt, raadvildt Blik, og hendes jublende Sejrsglæde slog om i en ængstelig Forvirring. Du gode Gud, — det var jo forfærdeligt, dette her, — hun var i Virkeligheden lige nær!

Hvor kunde hun dog bære sig saa ubetænksomt ad! Den Krigslist, hvoraf hun for et Øjeblik siden havde været saa stolt, var jo ikke gennemtænkt i alle sine Konsekventser. Hun havde kun haft det ene Maal: ikke at svigte sit Løfte til Frederik Torst om at møde ham, og godt var det jo, at hun var sluppet ud af Buret og om lidt vilde være paa Volden, men — — — hvorledes skulde hun dog blive Onkel Søren kvit, naar de vel var kommen derop! Det gik da ikke an at løbe fra ham eller skjule sig for ham!

Hvad i Verden skulde hun dog hitte paa?

De var nu i Frederiksborggade, — der var ingen Tid at give bort. I samme Sekund stod det hende klart, at der var kun én Udvej mulig: hun blev nødt til at aabne sit Hjerte for Magisteren — betro ham Alt.

Pludselig stod hun stille og greb Kierkegaard hurtigt og fast om Armen.

»Onkel Søren!«

Han standsede med et nervøst Ryk og saa' helt forskrækket paa hende og derpaa rundt omkring sig for at opdage, hvad i al Verden, der kunde være paa Færde.

»Hvad mener Du, Barn? Hvad er det?«

»Der er Noget, som — Noget, jeg maa sige Dig.«

O — bare han dog selv vilde gætte sig til, hvad det var, saa at hun blev fri for at fortælle det!

Men det var sagtens for meget forlangt, selv af en saa klog Mand som Onkel Søren.

Saa tog hun ham med en pludselig Beslutning i Haanden og drog ham ivrigt med sig — om i den mindre befærdede Rosenborggade, hvis Hjørne de netop havde passeret.

Og da de var kommen en Snes Skridt hen i Gaden, stod hun igen pludselig stille og tog hans Haand mellem begge sine.

Magisteren betragtede hende forvirret.

Han begreb ikke, hvad der gik for sig. Han saa' kun, at hendes Kinder blussede, og at hun bøjede sit Hoved dybt.

Han spurgte og spurgte, — det var en Ynk at høre, hvor bekymret hans Stemme klang.

En Sælgekone gik netop forbi med sin Trillevogn og raabte med Sild.

Ved Synet af det sære Par standsede hun nysgerrig, tørrede sig under den dryppende Næse med Forklædet og satte sig til Rette paa Vognstangen for at observere Begivenhedernes Gang.

Men Magisteren slog med Paraplyen ud imod hende og sagde kategorisk:

»Kør videre, Mutter, — her er ingen Handsel!«

Tonen imponerede hende.

Hun rejste sig, mumlede Noget i sin skæve Mund om gamle Forførere og trillede langsomt afsted, idet hun efter Magisteren sendte et arrigt Sildeskraal, der bragte hans og Claras Øjne til at mødes i et Smil, der virkede befriende, navnlig

paa Magisteren, der nok kunde trænge til lidt Opmuntring.

Og saa kom Bekendelsen.

»Hvad jeg vil fortælle Dig, Onkel Søren, er en Hemmelighed, som Ingen i Verden maa vide. Men — — — jeg er tvungen til at fortælle den til Dig.«

»Til mig! Men Din Moder, — og Din Tante da?«

»Nej, nej — de maa Ingenting vide — — — endnu!«

»Ja — men hvad er det dog? Saa tal, Barn!«

Der gled igen et Smil over hendes Kind, — hun saa' med et skælmsk, forskræmt Blik op paa den kære Onkel Søren. Det var da ogsaa forskrækkeligt, hvor tungnem han var!

»Kan Du slet ikke gætte Dig til, hvad det er?« sagde hun saa og gav sig til at rykke lidt utaalmodigt i en af hans Frakkeknapper, som om det kunde hjælpe paa hans Fatteevne.

Det syntes virkelig at hjælpe; thi pludselig greb han hende om Haanden, der bearbejdede hans Frakkeknap saa ubarmhjertigt, og sagde med en Stemme, der fingerede Strenghed, men som alligevel lød saa mild, saa faderlig-kærlig:

»Men Clara dog! Se op paa mig, — godt — nej, nej, bliv ved med at se paa mig! Du er da ikke — — paa Ballet igaar — —?«

Hun lagde sin Kind paa hans Skulder og nikkede energisk.

»Er Du bleven — — forelsket — — maaske forlovet og alt saadan noget forfærdelig noget? Det er Du da vel ikke?«

Hun nikkede endnu stærkere.

»Ja — men Barn dog — det maa dog sande-

lig Din Moder være den Første til at vide Besked om! Vi vil strax gaa hjem og fortælle hende det!«

»Nej — nej — det vil jeg ikke!« raabte hun forskrækket og rejste sit Hoved.

»Du vil ikke?«

»Jeg kan ikke!«

»Hvorfor kan Du ikke?«

»Fordi — fordi — det er jo ham, jeg skal møde.«

»Hvem?«

»Ham jeg er forelsket i, Onkel Søren.«

Hun lagde igen Hovedet mod hans Skulder.

»Naar, — naar skal Du møde ham?«

»Nu.«

»Hvor?«

»Paa Volden.«

Hendes Stemme skælvede.

»Nu har jeg saa sandt — —! Og jeg, — hvad skal jeg?«

»Du skal gaa, Onkel Søren. Jeg kan godt selv finde ham.«

»Gaa! Nej — sandfærdig om jeg gaar, — jeg har jo Ansvar her og viger ikke fra Dig! Ser man det, — ser man det! Det var derfor, Du vilde gaa Tur med mig, — det var derfor, Du havde Hovedpine, — og det var derfor, Du vilde paa Volden!«

»Er Du vred, Onkel Søren?«

Han klappede kærligt hendes Kind, tog hende lempeligt under Hagen, og da han saa' ind i hendes Øjne, opdagede han, at de var vaade.

Og selv var han bevæget. Han maatte mande sig op, — dette gik slet ikke an — paa aaben Gade!

»Vred?« svarede han, »nej — ikke vred, —

men kørt dygtigt i Ring med Onkel Søren har »Skøn Jomfru«. Hvad er alt dette for Noget, Du har ført mig ind i? Naa — nu er der vel ikke Tid for Magisterens Prædiken. Lad os da skynde os op til ham!«

De begyndte at gaa. — —

Efter en lille Pause sagde Clara:

»Men, Onkel Søren, — vil Du virkelig med derop, — helt derop?«

»Ja — hvad ellers? Min Tro vil jeg betragte Fyren og taxere ham efter hans formodentlige Værdi!«

»Og naar Du har — taxeret ham, — — — hvad saa?«

»Ja — saa faar vi se, om jeg tør overlade Dig i hans Varetægt.«

»O, Onkel Søren! Jeg elsker Dig! Jeg elsker Dig!«

Og hun klyngede sig fast til ham med et lykkeligt Smil. —

Sildemadammen fra før, der nu havde taget Stade i Frederiksborggade, lige om Hjørnet, saa dem gaa forbi.

»Herregud,« sagde hun til sig selv, »nu har Asnet faaet sin Vilje med det stakkels Fruentimmer, — jeg tænkte det s'gu nok!«

Volden laa med snepudrede Træer i gnistrende Sollys.

En Træplov med Hesteforspand havde gjort den midterste Del af Hovedvejen ryddelig, og paa Bastionerne var en Patrouille Ladegaardslemmer

beskæftiget med at kaste Sneen ned ad de stejle Skrænter mod Kirsebærgangen og Stadsgraven.

Alligevel saa det ikke ud til, at Kjøbenhavnerne idag vilde lade sig lokke op til den ellers saa yndede Promenade; thi med Undtagelse af en militær Rytter i Ny og Næ og en enkelt Fodgænger, der dukkede frem med lange Mellemrum, var her folketomt og øde. —

Larmen fra Vognrummelen i de tilstødende Gader lød dumpt og fjernt, og Stilheden heroppe blev kun brudt af de Smaaflokke af Krager, der kom flyvende ude fra Bondelandet til den lunere By, og som hist og her slog sig ned mellem Voldens Træer og gjorde afmægtige Forsøg paa at skrabe Jorden ren og skreg af Sult og Arrigskab. — — —

Længe før den aftalte Tid havde Frederik Torst med bankende Hjerte forladt sit Hjem.

Han havde ikke lukket et Øje den hele Nat af Længsel efter at skulle møde Clara Jerrild. Og da det begyndte at lysne, var han sprungen ud af Fjerene, havde i en Fart klædt sig paa og lagt sig i det aabne Vindue for at hilse Dagen velkommen.

Og da den saa oprandt med blaa Himmel og en Sol, der flammede med rødgylden Glans over Voldens jomfruhvide Snedragt, jublede det indeni ham, — en større Glæde, en renere Følelse af Lykke og Taknemlighed over at være til og drage Aande i Ungdomskraft og Sundhed havde aldrig fyldt ham.

Uvilkaarligt gav han sig til at synge, saa at den gamle Natvægter, der netop forlod sin Post for at gaa hjem og hvile, maatte kigge op og

svinge med sin sorte Chakot til den glade Morgensanger.

De To kendte godt hinanden.

»Godmorgen, Hr. Student! Allerede ved Stemme? Vi har maaske sletsikke været af Klæderne inat?«

»Jo vi har, lille Bardram,« raabte Torst, »men hvem kan sove i saadan et Solskin? Naar man da ikke er Natvægter!« —

Nogle Timer senere vandrede Frederik Torst omkring paa Volden mellem de gamle Træer, der i Tidernes Løb havde været Vidner til saa megen hemmelig Elskovslykke, og det slog ham, hvor nøje den hvide Søndagsfred heroppe passede ind i hans Sindsstemning, der løftede sig højt over det graa Hverdagsliv i Gaderne dernede. Saadan, og ikke anderledes, maatte Naturen være klædt, naar Clara og han skulde have deres første Stævnemøde! —

Det var endnu længe før den aftalte Mødetid.

Han havde prøvet paa at gaa hjem igen og havde paa Skrømt læst i en Bog. Men — han havde ingen Ro paa sig, og Længslen havde paany drevet ham op paa Volden.

O — hvor dog Tiden sneglede sig frem! Han havde allerede gaaet den lange Vej fra Nørre- til Østerport to Gange, og endnu var der en Time tilbage, før han turde vente hende.

Han stod nu ved Nørregabet og saa udover Frederiksborggade til Kultorvet.

Derfra maatte hun komme.

Endskjøndt — —, hvem vidste? Maaske tvang Forholdene hende til at gaa ad Omveje. Det var ogsaa dumt, at han ikke havde angivet et be-

stemt Sted paa Volden, hvor de skulde træffes. Vejen fra Nørreport til Østerport var jo lang.

Tanken om, at de muligvis skulde gaa fejl af hinanden, slog ham med Rædsel. Sæt, at han ikke fik hende i Tale idag! Hvad vilde saa ske? Vilde hun mon saa komme imorgen? Eller sæt — ja, det vilde være det Værste af Alt — sæt, at hun ikke kunde komme hjemmefra!

Sæt, at Tante Edel havde mærket, at der var Ugler i Mosen, eller at Clara havde betænkt sig, faaet Skrupler, havde fortrudt — — nej, nej — han vilde ikke give Tvivlen Plads, — hans Tillid til hende skulde Intet i Verden rokke. Hun vilde holde sit Løfte, hvad der saa skulde ske, — det var jo saaledes, hun selv havde sagt! — —

Pludselig rev han sig løs fra sin Spejderpost og skyndte sig paa Vejen tilbage imod Østerport i Uvished om, hvor han skulde stille sig for at afvente hendes Ankomst, indtil han endelig tog den fornuftige Beslutning at holde sig midt mellem de to Yderpunkter og kun bevæge sig frem og tilbage paa et begrænset Stykke. —

Omsider hørte han Klokken slaa Et fra Vor Frue og et Par andre Kirketaarne, og fra Fabrikkerne rundt om skar de hvislende Dampfløjter gennem den klare, stille Frostluft op til ham.

Nu maatte hun komme!

Maaske havde hun allerede besteget Volden.

Han stirrede skiftevis snart i den ene, snart i den anden Retning.

Blodet bankede i varme Strømme gennem hans Hjerte. Han drog sin Aande kort og hørligt, skyggede for Øjet mod Solen og spejdede uroligt omkring.

I et Spring stod han oppe paa Bastionen i Haab om at faa et videre Udsyn, og strax efter var han atter nede paa den brede Vej.

Der var Intet at se.

Minut gik efter Minut i stærk Spænding.

Angsten for, at hun ikke skulde komme, greb ham paany med Voldsomhed og bragte ham til Fortvivlelse.

I sin Fantasi udmalede han sig de Kampe, hun havde maattet kæmpe med Tante Edel, denne gamle, visne Jomfru, hvis eget Hjerte sagtens aldrig havde banket i Elskovs søde Uro, og som derfor dømte Kærlighed som Letfærdighed og misundte Andre deres Lykke!

Maaske havde man lukket Clara inde bag Laas og Slaa, — maaske brugt Magt — og han stod her, langt fra hende, og kunde ikke hjælpe hende! — — —

Der var nu snart gaaet et Kvarter. Ganske vist — det tog Tid, saafremt hun var gaaet op ad Bakken ved Nørrevold, at naa hen til det Sted, hvor han stod, men — — —!

Ja — nu var hans Beslutning tagen. Fem Minutter vilde han endnu vente. Var hun saa ikke kommen, vilde han løbe hen, hvor hun boede, og ringe paa Døren.

Saa kom maaske Tante Edel — den Havgasse! — og lukkede op, og uden videre Ceremonier vilde han spørge efter Frøken Clara, og hvis han ikke øjeblikkelig fik Besked, vilde han trænge ind i Lejligheden, og han skulde nok befri hende. Det vilde naturligvis blive en frygtelig Skandale, — men hvad brød han sig om det! Saa tog han

Clara med sig, og saa vilde de rejse bort, langt bort fra alt Familievrøvlet! — — —

Men — — stop lidt! Han holdt pludselig Vejret, — — histhenne i det Fjerne dukkede en Skikkelse frem, — dér hvor Voldpromenaden gjorde et Sving. O — Gud være lovet! Om det var hende! Men — hvad var det? Der var to Skikkelser, — — saa var det altsaa ikke hende, — hvad skulde hun med Følgeskab?

Han vilde ikke slippe sit Haab. Han skyndte sig frem for at komme de to Skikkelser nærmere.

Saa stillede han sig i Skjul bag et Træ og stirrede imod dem, saa at det smertede i hans Øjne.

Nu kunde han tydeligt se, at den Ene var en Mandsperson, den Anden en Dame.

Han løb endnu et Stykke frem imod dem, stillede sig atter bag et Træ og stirrede paany.

Han saa' nu, at det var Clara. Det var hende! Han kunde kende hendes Gang. Hun gik hurtigere end den Anden, der trods sine lange Skridt ikke kunde vinde rigtigt med.

I Himlens Navn, — hvem var denne Anden?

Hvad vilde denne Mandsperson? Var det maaske En, hun havde spurgt om Vejen? Aa — vist ikke nej! Hun kendte da nok selv Vejen fra Købmagergade over Volden til Østerport.

Eller var det én paatrængende Kavalér, som hun ikke kunde blive kvit? Saa skulde han sandelig faa Kærligheden at føle!

Endnu engang gjorde han nogle Skridt frem.

Han var segnefærdig af Spænding og Sindsbevægelse og maatte næsten støtte sig til Træet, der skjulte ham.

Da stod paa én Gang hans Forstand som stille. Han greb sig hurtigt og uvilkaarligt til Hovedet. Han gned sine Øjne, der var trætte af at stirre, — han saa' og saa' — — hvad var dog dette? Drømte han eller var han vaagen? Var det Virkelighed, dette?

Det var jo Magister Søren Kierkegaard i egen høje Person, som gik dér ved Clara Jerrilds Side, — ja, det var ham, — det var ham, — der var ingen Tvivl om den Ting!

Paraplyen holdt han under Armen, og Hovedet ludede saa mærkeligt frem under den høje Frakkekrave.

Han besindede sig lidt efter det stærke Chok.

Naa — i Guds Navn! — skulde Clara have Følgeskab, var der vel Ingen, der mere var en saadan Ære værd end Magister Kierkegaard, — men — alligevel, — det var dog en Smule ubelejligt — just nu! Og tillige saa ganske uforklarligt.

Hvorledes havde dog de To fundet hinanden? Kendte Kierkegaard den Jerrildske Familie?

Eller var Mødet tilfældigt? Det var jo nok almindelig bekendt — Frederik Torst havde jo selv flere Gange været Vidne til det — at Magister Kierkegaard tiltalte Folk, der var ham fremmede, og vel ogsaa kunde følges et Stykke Vej med dem, — men — — det vilde dog være saare dristigt, om han uden videre skulde give sig i Snak med en ung Dame som Clara Jerrild og følges med hende paa saa ensomme Steder, som Volden her, hvis han ikke kendte hende. — —

Hvorledes skulde han tage denne næsten even-

tyrlige Situation? Han plejede ikke at være raadvild, men dette var virkelig for overvældende!

Var Magisteren maaske indviet i deres Hemmelighed? Eller gik han ved Claras Side i Uvidenhed og god Tro?

Imidlertid — staa her i Skjul bag Træet som en frygtsom Dreng vilde han ikke.

Nu var de ham saa nær, at han snart kunde skelne deres Træk.

Clara gestikulerede ivrigt. Hun greb sin Ledsager om Haanden ligesom for at opmuntre ham til at skynde sig, og han nikkede beroligende, som om han vilde sige: Ja, min lille Pige, — nu kommer jeg, — giv Tid — nu kommer jeg! — —

Frederik Torst tog da en hurtig Beslutning og gik frem imod de to Kommende, uden at det stod ham klart, hvorledes han vilde gribe Sagen an.

Han vilde vel nok i Claras Ansigt kunne læse sig til en Løsning af denne Gaade.

Han fik ikke Tid til lang Betænkning.

Han var næppe traadt frem for at gaa sin Skæbne imøde, før Clara — i samme Øjeblik, hun blev ham vaer — skyndte sig hen til ham og rakte ham Haanden — med straalende Ansigt, dybt rødmende.

Han greb Haanden og førte den til sine Læber.

Og aandeløst hurtigt, for at vinde Tid før Magisteren kom til, skyndte hun sig at forklare Frederik Torst Gaaden. —

Magister Kierkegaard var standset et Stykke borte fra dem og saa' paa deres Møde med et mildt, vemodigt Blik, der især hvilede fast paa den unge, ubekendte Mand.

»Det er Magister Kierkegaard,« sagde Clara hur-

tigt og med halvhøj Stemme. »Han var i Besøg hos os, og jeg saa' ingen anden Udvej til at komme end ved at følges med ham.«

Hun kastede Blikket tilbage, og opdagede nu, at de var mere ene, end hun troede.

»Jeg blev nødt til at betro mig til ham, — siden skal jeg forklare Dem Alt. Han har kendt mig, fra jeg var lille, og han holder af mig, — saa gør det ikke saa meget — vel?«

»Jeg er lykkelig og taknemlig, fordi De kom og tænker ikke paa Andet,« sagde Frederik hurtigt.

»Han har lovet mig at være tavs som Graven,« fortsatte Clara, »men siger, at han alligevel maa tale med Dem og kende Dem, — ellers kan han ikke forsvare det lige overfor Moder.«

»Jeg beundrer Magister Kierkegaard, — og — vi bør vist strax gaa hen til ham.«

»Ja — kom! Jeg véd jo saa sikkert, at han vil synes godt om Dem.« — —

Hun løb i Hast hen til Magisteren og hviskede ham i en Fart nogle Ord i Øret, hvortil han nikkede med et lille Smil, idet han beroligende lagde Haanden paa hendes Arm.

Og i næste Øjeblik stod Frederik Torst ved deres Side.

Han bukkede ærbødigt og stod med blottet Hoved foran Magisteren, der med en venlig Bevægelse antydede, at denne Ærbødighed var overflødig, — her galdt det vigtigere Ting.

Med en vis Højtidelighed overantvordede han sin kære Paraply, der var ham en Smule i Vejen, til Claras Omsorg, hvorpaa han lagde sin venstre Haand paa den unge Mands Skulder og rakte ham sin højre med et fast og fortroligt Tag. Og

fast og fortroligt hvilede ogsaa hans milde Øjne i Frederik Torsts.

Og ved Siden stod Clara Jerrild med blussende Kinder og med bøjet Hoved og saa' ned paa Onkel Sørens Paraply, som hun i ængstelig Forventning drejede mellem sine Hænder.

»Ja — jeg kender Dem jo ikke, Hr. Student Torst. Alligevel synes jeg ikke, at De helt er mig en Fremmed, siden Clara har betroet mig, at hun holder saa meget af Dem. Under de nærværende mærkelige Omstændigheder maa jeg imidlertid, for min gode Samvittigheds Skyld, indstændig bede om Tilladelse til at tale nærmere med Dem — og saa snart som muligt. Det er min Natur overordentligt imod at gøre mig skyldig i nogen Art af Listeri i Sager af Betydning, og — sandt at sige — er vi jo alle Tre i dette Øjeblik ret rævelistige. Se, Hr. Torst, min Hule befinder sig paa Nytorvet Nr. 2, og min Karl, Anders, der i Rævefagets uskyldigere Smaating er vel forfaren, vogter dens Indgang med megen Paalidelighed, — men for Dem skal den aabne sig i Aften mellem 8 og 9, hvis det kunde være Dem bekvemt til den Tid. Tør jeg altsaa vente, at De vil give mig Glæden af Deres Besøg?«

Frederik Torst takkede med en Stemme, der var dæmpet og dyb af Betagelse over denne mærkelige Oplevelse.

»Godt,« sagde Magisteren, »saa har Moren gjort sin Pligt og kan gaa.«

Han slap den unge Mands Haand, knappede sin Yderfrakke op og trak sit store Sejerværk — en dyrebar Arv fra Faderen — frem af Lommen, og da han havde erkyndiget sig om Tiden, saa'

han skiftevis paa de to unge, forelskede Mennesker og føjede smilende til:

»Det vil sige, — Moren har endnu en Pligt at fuldføre. Han kommer tilbage og afhenter »Skøn-Jomfru« og afleverer hende pænt paa Købmagergade, — lad os sige: om en Time og paa dette samme Sted.« — — —

Saa nikkede han mildt til Parret, lettede lidt paa Hatten og vilde til at gaa.

»Onkel Søren! Du glemmer Paraplyen!« sagde Clara og rakte ham det berømte Stykke, som han modtog med paataget Højtidelighed, idet han udbrød:

»Det viser saa Skam, at der har været Alvor i Tingene her!«

Han klemte Paraplyen fast ind under sin venstre Arm, stak Hænderne dybt i Kavajens Lommer og gik saa sin Vej med lange Skridt. Og han vendte sig ikke. — — —

Et Øjeblik stod Frederik Torst og Clara, Haand i Haand, og saa' — af og til med et stille Smil til hinanden — efter den kære, gode Magister, der saa smukt havde befordret deres Møde. Dérhenne gik han sin tavse, ensomme Gang som saa ofte før. — — —

Magisteren gik i dybe, dybe Tanker.

Han havde i Virkeligheden været saare forpint og ængstelig, før han havde faaet den unge Mand at se — thi hvem kunde stole paa en saadan Ung-Blods-Jomfrus Dømmekraft, naar Amor blinder hendes Syn? Nu følte han sig en Smule beroliget.

Denne Hr. Torst havde et Ydre, der ikke syntes at lyve. Hans Væsen havde tiltalt Magisteren.

Og Clara! Ja, bedre end nogen Anden kendte jo han hendes kvindelige Gemyt, og han havde Grund til at tro, at hun ejede Kærlighedens sikkre Instinkt, — Kærlighedens Genialitet, som han kaldte det.

Og i sit stille Sind gjorde han hende Afbigt for den Tvivl, han havde næret.

Ligesom den Kristentro for ham var Ingenting værd, der spurgte om Grunde, saaledes »duede« den Pige, der, naar hun elskede, kunde give Grunde derfor, ikke til sand Kærlighed. Jo flere Grunde — desmindre hendes Kærlighed.

Havde han spurgt Clara, hvorfor hun elskede, — o, hun vilde have set paa ham, forundret over at nogen kunde spørge saa taabeligt. —

Saa tænkte den gode Magister lidt over det Faktum, at denne Kærlighed rigtignok var kommen overvældende hastigt. Kunde den have Dybde?

Han maatte svare sig selv, at Kærligheden ikke heller stiller Spørgsmaal som dette.

Kærlighedsfølelsen kan ramme Hjertet som det farende Lyn, ligesaa vel som den kan voxe sin langsomme Væxt.

Romeo! Husk Romeo! Det var i Capulets Balsal, han saa' Julie for første Gang! — — —

— — Da Magisteren passerede Ravelinen og saa' paa Vagthusets Uhrskive, lovede han sig selv at lægge et lille Kvarter til den Time, han saa karrigt havde tilstaaet de to Elskende til deres første Stævnemøde! .

Saasnart Magisteren var forsvunden bag det nærmeste Sving af Volden, greb Frederik Torst

begge Claras Hænder, og deres Øjne mødtes i et langt, lykkeligt Blik.

Men de talte ikke. —

Halvt et Eventyr var det, de oplevede.

Som en dejlig Drøm, der løftede dem højt, højt op over, hvad Livet hidtil havde bragt dem af Glæde og Sorg.

Og Begge følte de i dette Øjeblik, at de Ord var ikke til, som kunde give deres Følelser Udtryk. Og de tav. Eventyrets første, vidunderlige Glans maatte ikke blegne.

Det gik dem som To, der, dreven af samme Længsel, har kæmpet sig frem gennem spærrende Krat for at finde den skjulte Skovsø, hvis drømmeriske Skønhed de har hørt tale om, men endnu aldrig set.

Pludselig, som ved et Under, ligger Søen foran dem, gemt dybt inde i Tykningen for Verdens profane Blikke.

Da standser de tøvende deres Skridt, næsten ængstelige for den Lyd, de vækker. Deres Tale forstummer. Stedets hellige Fred maa ikke brydes. — — —

Med et stille, lykkeligt Smil bød Frederik sin Arm frem mod Clara, og idet de gik langsomt henad Volden, og medens de endnu bestandig søgte hinandens Øjne, brød han omsider Tavsheden.

Men han talte dæmpet, og hans Stemme klang betaget, da han i simple, inderlige Ord takkede hende, fordi hun havde holdt sit Løfte.

Han tilstod, at han havde følt Selvbebrejdelser. Han havde naturligvis udsat hende for pinagtig Spænding og Kval, før hun var sluppen hjemme-

fra. Han burde sagtens, saa nødigt han vilde, men for Claras Skyld, have fulgt Viggos Raad og fremstillet sig for hendes Moder og Tante.

Han burde have været besindig og rettet sig efter Folks Skik og Brug paa Bjerget. Endskøndt — — hun havde jo rigtignok selv fraraadet det! — —

Clara slog hurtigt enhver af hans Betænkeligheder ned.

Det var bedst, som det var. Det vilde aldrig være gaaet godt, om Frederik Torst havde fremstillet sig som Frier, efterat han kun havde været sammen med hende nogle Timer paa et Bal. Tante Edel havde faaet besvime-ondt, og der var bleven en skrækkelig Opstandelse.

Rigtignok paastod Clara, at hun slet ikke kendte sig selv igen og knap forstod, hvorfra hun havde faaet Mod til at komme og til at sætte sin Vilie igennem.

Men naturligvis var det, fordi hun følte, hvor meget hun holdt af Frederik Torst, følte, at han var stærkere end baade Mødre og Tanter, og saa havde Magister Kierkegaard været hende en Frelsens Engel og var kommen, som han var sendt fra Himlen.

»Ja! Magister Kierkegaard!« udbrød Frederik, og de standsede uvilkaarligt deres Gang.

Magisterens Tilsynekomst havde været ham en mystisk Aabenbaring. Men i Øjeblikkets stærke Bevægelse havde der endnu ikke været Tid til Reflektioner.

Og nu fortalte Clara ham, hvorledes Alt var gaaet til, om Kierkegaards Forhold til Hjemmet og om hele den dristige List, hun havde udfoldet, — og denne Fortælling, hvortil Frederik

Torst lyttede henrykt og med den største Beundring for Claras geniale Opfindsomhed, udløste den sidste Rest af deres Stævnemødes Højtidelighed.

Han standsede pludselig paany og slyngede Armene omkring hende, og deres Læber mødtes i det første Kys, og hun hvilede tillidsfuld sin Kind mod hans Skulder og haabede i sit stille Sind, at Onkel Søren i Distraktion vilde glemme Tiden. — —

Arm i Arm gik de videre frem over Volden.

Da den nyfaldne Sne endnu laa højt paa Bastionerne, fulgte de den banede Hovedvej og kom omsider forbi Dronningens Mølle, hvor Frederik Torst i sin Tid havde havt sit første Møde med den glade Amanda.

Uvilkaarlig maatte han i Tanken anstille Sammenligningen mellem denne løse Fugl fra Gaden og Clara Jerrilds Uskyld, og mellem de hede Kærtegn, hvormed Amanda igaar havde fristet ham, og det Kys, Clara for lidt siden skænkede ham.

Og han følte en øjeblikkelig Trang til at lægge hver Fold af sit Indre frem for dette Barn, der uden Hensyn til Verdens Dom viste ham Tillid af hele sin rene Sjæl.

Men — i næste Øjeblik veg han ængstelig tilbage for denne Trang.

Hvad om han ved sin Ærlighed blot opnaaede at saare hendes Følelse og rokke hendes Tro paa hans Kærlighed?

Naar Tiden kom, skulde hun have Alt at vide. Ikke én Tanke vilde han bære paa, som ikke hun maatte kende, — og hans Oprigtighed vilde kun binde Baandet mellem dem endnu fastere.

Iøvrigt behøvede han jo ikke at bebrejde sig

Noget. Først iaftes havde han truffet Clara Jerrild. Og det vidste han, at fra nu af skulde ingen anden Kvinde i Verden friste ham.

Med den glade Amanda maatte han bryde strax. Han vilde paa en eller anden Maade lade hende vide, at til ham var nu enhver Vej for Fremtiden lukket. Af og til havde hun aflagt ham smaa Besøg, — det maatte for enhver Pris forhindres. Blot Tanken om at være Clara utro fyldte ham med Lede. — — —

De stod nu foran Huset, hvor han boede.

De saa' smilende paa hinanden.

»Jeg véd,« sagde Frederik Torst, »at Verden vil dømme os haardt, naar vi gaar derop sammen, og at den i sin hyklede Dyd vil kalde det anstødeligt, uanstændigt og — hvad man ellers kan finde paa. Mig vilde det være ganske unaturligt, om jeg ikke længtes efter at vise Dig de Værelser, hvor jeg lever mit Liv. Synes Du som jeg, er vi altsaa enige og overlader den anstændige Verden til sine Betragtninger.« — —

Clara lod til at synes som han.

Hun klyngede sig med et lykkeligt Smil fastere til hans Arm, og i let Løb fløj de to Elskende ned ad den stejle Voldskrænt, og et Par Minutter efter aabnede Frederik Torst Døren til sin Lejlighed paa vid Gab for Clara og bød hende gaa ind, idet han ærbødigt blottede sit Hoved for hende og med halv komisk, halv bevæget Pathos deklamerede: »Min Dronning! Min Herskerinde!«

Han hjalp sin Dronning af med Kaabe og Hat og omfavnede hende ømt.

»Nu først faar Værelset her sin rette Indvielse — ligesom hele mit Liv. Clara — jeg lover Dig,

at jeg aldrig skal svigte Dig — aldrig — saa længe jeg er til! Sig saa Du — ikke fordi jeg tvivler, thi saa stod Du ikke her! — men sig det, fordi det er de Ord, hvorpaa hele min Glæde og Lykke her i Livet beror — — sig, at Du elsker mig, — sig det blot en eneste Gang!«

»Jeg elsker Dig,« hviskede Clara med en Stemme, der skælvede af Bevægelse, og idet hun rødmende gemte sit Ansigt ind imod hans Bryst. — —

Der gik nogle Minutter, før Frederik brød Tavsheden.

»Se her Clara — her paa Væggen —, det er min Moders Billede. Det er en Pastel, som Fader lod male i Paris. Hun er paa Billedet yngre men ikke smukkere, end jeg husker hende. Evigheds-kransen omkring Rammen har hun selv bundet, kort før hun døde. Som alle barnlige Naturer var hun en Smule overtroisk, og hun sagde ofte til mig, at saa længe Kransen bevaredes, kunde jeg ikke glemme hende. Hun forstod mig bedst af Alle. Du og hun — I er Lykken i mit Liv.«

»O — mig har Du kun kendt saa kort, — — fra igaar, — tænk Dig, blot fra igaar!«

»Og dog er det mig, som jeg havde kendt Dig altid, og som om nu Du forstaar mig bedre end alle Andre, — paa samme Maade som hun.« —

De rakte hinanden Haanden og betragtede længe i Stilhed Billedet.

»Hvor Din Moder har været smuk, og hvor Du ligner hende! Jo længere jeg ser paa hende, jo mere synes jeg, det er Dine Øjne, Dine Træk. Du ligner hende vist ogsaa i Sindet. Hun ser saa viliestærk ud og dog saa kærlig og mild.«

»Vi var vel nok dybere beslægtede end Mødre

og Sønner i Almindelighed. Vi var næsten altid sammen og kendte hinanden saa ganske ud og ind. Og det véd jeg med Sikkerhed, at hun havde fundet det naturligt, at vi trods Borgerskabets dumme Fordomme staar sammen her. At vi holder af hinanden, vilde for hende have været Forsvar nok. Hun fulgte altid selv sit Hjertes Indskydelser.« — —

Og Frederik Torst fortalte i milde, forstaaende Ord om sine Forældres Skæbne. Og for Clara var det, som en ny Verden oprulledes for hende ved Beretningen om denne Kærlighed, der havde kæmpet sig til sin Ret gennem Sorg og Savn. Mario Torsts Samliv med den første Hustru lærte hende, hvorledes et Ægteskab, der bygges paa anden Grund end den eneste værdige, kan forspilde Livslykken mellem to Mennesker, idet de tilføjer hinanden saa meget ondt i Bitterhed og Vrede, at det Bedste i dem tager Skade. —

De havde nu beset Lejligheden og de mange smukke Kunstsager og Billeder, der hver for sig bragte lykkelige Begivenheder fra Frederik Torsts Barndomsaar frem i hans Erindring, — og næsten alle kredsede de om Moderen.

Og han fortalte om den nordsjællandske Natur, han gennem hende havde lært at elske, og som han snart skulde lære Clara at kende, — om hendes Friluftstrang, om deres lange Vandringer i den mægtige Gribskov og om de hyggelige Vinteraftener ved den store Kamin i Bønderupgaards Dagligstue. — —

Og efterhaanden tegnede sig for Claras Tanke et levende Billede af dette Samliv mellem Moder og Søn, og hun fandt i Skildringen af Madeleine

Forklaringen til Frederik Torsts dobbelte Natur, hans mandige, faste Vilje og hans bløde, næsten kvindelige Hjertevarme. — —

Men Tiden løb, og man havde ganske glemt at tale om det, der dog var saa grumme vigtigt, — om hvorledes de kunde mødes i Fremtiden, uden at Hemmeligheden foreløbig røbedes.

Thi Begge forstod de, at det Hele kun var Galgenfrist.

En smuk Dag maatte Fortryllelsen hæves og Bomben springe. Og saa blev der nok god Brug for Frederik Torsts Uforfærdethed.

Iøvrigt — Claras Vilje var hans.

Selv om deres Forhold kunde forblive skjult, var han rede til i Egenskab af Frier at fremstille sig for de høje Magter — Fru Jerrild og Tante Edel — naarsomhelst hun maatte ønske det. Men — dels var hun næsten ængsteligere for denne Eventualitet end for de Farer, deres Møder kunde medføre, og dels var hun enig med ham i at vurdere deres dyrebare Hemmelighed efter Fortjeneste.

Rigtignok var Viggo Harding Medvider; men han var tavs som Graven.

Vanskeligere blev det maaske med Magister Kierkegaard, der sagtens saa' tungt paa Sagen ud fra sit eget Synspunkt — — men han lod sig nok berolige, naar han fik »taxeret« Frederik Torst.

Magister Kirkegaard!

Tanken om atter at skulde træffe ham, naar den reglementerede Time var gaaet, slog pludselig ned i dem.

Frederik saa' paa Uhret, — der var kun en halv Snes Minutter tilbage. De beredte sig i

Hast til Opbrud og enedes om at møde hinanden imorgen paa samme Tid og samme Sted og — hvis uovervindelige Hindringer kom Clara ivejen — saa den paafølgende Dag.

Helst maatte Frederik oprette en Spejderpost i sit Vindu til Volden. Thi det var jo muligt, at hun kunde blive tvungen til at komme noget før eller noget senere end til den aftalte Tid, og hun vilde saa i alle Tilfælde passere hans Bolig.

Frederik Torst besluttede strax at flytte sit Arbejdsbord hen til Vinduet, saa at han med kortest muligt Varsel kunde være parat. —

Før de gik, stillede Clara sig til Afsked midt i Værelset og saa' sig nøje omkring til alle Sider.

Hun vilde ret indprente sig Billedet af denne Stue, der gemte saa rigt et Minde for Fremtiden. Hvem vidste, om hun saa snart igen skulde faa Lov til at sidde her i lykkelig Ensomhed med sin eneste Ven? —

Endnu en Omfavnelse, og lidt efter stod de paa Volden og kiggede efter Magisteren, — men der var ingen Magister at se. — —

Clara lod sig forlyde med, at Onkel Søren næppe tænkte paa Muligheden af, at hun og Frederik havde været andre Steder end paa Volden. »Spørger han Dig ud,« sagde Torst, »saa fortæl ham Sagen, som den er. Jeg synes ikke om, at vi lyver for ham. Iaften ser jeg ham, og saa skal jeg ærlig staa Skrifte i Et og Alt. Han er den, han er, — og han har fortjent fuld Ærlighed af os. Tænk Dig, Clara — jeg skal til Magister Kierkegaard iaften! I hans Hjem! Det er en begivenhedsrig Dag for mig!«

Og i den Tid, den kære Onkel Søren i sit

Hjertes Godhed endnu lod de to Elskende være sammen, talte Frederik Torst om den Ærefrygt og Hengivenhed, han længe havde næret paa Afstand for den lærde Særling, med hvem han ialfald havde Et tilfælles: den store Kærlighed til Naturen i Grib Skov!

»Hvis det kniber for mig iaften, taler jeg bare om Grib Skov, — saa bliver han nok formildet, skal Du se.« — — —

»Dér kommer han!« hviskede Clara. De tog en hastig Afsked med hinanden, og Frederik Torst hilste i Afstand ærbødigt paa Magisteren. Og faa Øjeblikke efter laa han i sit Vindu med Fare for at falde ned, — saa ivrigt kiggede han ud.

Han var akkurat kommen tidsnok op i sin Lejlighed til at skimte det sidste Glimt af et flagrende Slør paa Volden. — — —

Og Clara havde skiftet Kavalér.

Hun syntes alligevel, at hun hvilede nok saa behageligt i Frederik Torsts som i Onkel Sørens Arm. — — —

Ved Porten paa Købmagergade trykkede Magisteren hendes Haand og sagde med sit fineste Smil: »Jeg siger Skøn-Jomfru Farvel og takker for Turen.«

Saa vilde han gaa. Men det fik han nu ikke Lov til strax.

Clara holdt fast i hans Haand, trak ham lempeligt ind i Porten, slog Armene om hans Hals og kyssede ham paa Kinden.

»Tak! Tak! Kære Onkel Søren! Hvad Du har gjort for mig idag, skal jeg aldrig glemme!«

Saa løb hun i en Fart op ad Trappen. —

Men Magisteren stod et Øjeblik og besindede sig, før han viste sig paa Gaden.

Det var virkelig den mærkeligste Spadseretur, han længe havde havt.

Netop idag aflagde Fru Jerrilds Huslæge, den højtansete gamle Professor Lund — efter Tidens gode Skik — sit sædvanlige Maanedsbesøg paa Købmagergade for at se, hvorledes Familien levede.

Han kom ved disse Lejligheder mere i Egenskab af Ven end Læge, selv om der vel nok som Regel i Forbigaaende kunde gives smaa Vink og Raad. Fru Jerrild var Sundheden selv, men Tante Edels Legeme var — ialfald efter hendes egen Mening — et skrøbeligt Kar, som der altid kunde være lidt at lappe paa.

Gamle Lund, der trods sine hvide Haar og sit værdige Væsen, havde mere end én Skælm bag Øret, var i sin mangeaarige Praxis naaet til den Erkendelse, at man ligeoverfor Patienter af Tante Edels Type gavnede baade dem og sig selv ved at snakke dem efter Munden og med Mellemrum ordinere dem en eller anden uskadelig Vædske.

Derved slap man for en Masse unødvendigt Vaas, og da Troen som bekendt kan flytte Bjerge, var det saamænd slet ikke udelukket, at de uskadelige Vædsker ogsaa kunde gøre en Smule Gavn.

Ønskede Patienterne selv at stille deres Sygdommes Diagnose, indlod han sig aldrig paa at retlede deres forvildede Begreber, og naar Tante Edel saaledes fastslog, at hendes Skavanker udelukkende skyldtes den Omstændighed, at »Blodet

vist cirkulerede galt i Nerverne«, tav han resigneret eller trak i det højeste paa Skuldrene for at udtrykke sin Beklagelse af dette mærkelige Tilfælde.

Han vidste jo med en god Samvittighed, at Tante Edel var en ualmindelig sejg gammel Jomfru, der efter menneskelig Beregning gik en smuk Alderdom imøde. —

Det ringede paa Dørklokken, og Clara traadte lidt efter ind i Stuen — rødmusset og straalende.

Til sin egen Forbauselse følte hun ikke den ringeste Antydning af Samvittighedsnag ligeoverfor Moderen og Tanten.

Førte hun dem i al Uskyldighed bag Lyset, var det jo i Kamp for Kærlighedens hellige Sag, hun gjorde det; og med dette Ræsonnement gav hun sig selv Absolution baade for Stævnemødet idag og for alle fremtidige.

Hun blev yderligere animeret ved at se den gamle, frisindede Professor, der var hendes gode Ven — om end paa en helt anden Maade end Onkel Søren.

Med Professoren talte hun altid kun i Spøg, og skjøndt han var næsten dobbelt saa gammel som Onkel Søren, var han ungdommelig og kunde undertiden være helt kaad.

Sidst han var paa Besøg, havde han saamænd løbet efter hende omkring det store Spisebord, indtil han tabte Vejret og maatte kaste sig ned i Lænestolen ved Vinduet.

»Goddag, Clara!« raabte han strax, da han saa' den unge Pige. »Det kan jeg lide! Sikke Sundhedsroser paa Kinderne! Vi har været Tur, hvad?«

»Ja — en dejlig Tur — med Magister Kierkegaard.«

»Med Magisteren! Ser man det! Ja — han skridter skam ordentlig ud.« —

»Naa — hvor var I saa henne, Barn?« spurgte Tante Edel, der ligesom Moderen havde faaet sit reglementerede Kys til Goddag.

»Over Volden,« svarede Clara frejdigt, — »fra Nørre til Øster.«

»Volden — ja, dér er godt!« sagde Professor Lund, — »det er den bedste Luft, vi har at byde paa. Lad mig se, Du gaar Dig saadan en Tur hver Dag — helst om Morgenen.«

Til Tak for disse velkomne Ord var Clara lige ved at flyve Professoren om Halsen, som hun for lidt siden var fløjet Onkel Søren om Halsen, — men hun beherskede sig og sagde med fast Stemme og i en ret determineret Tone:

»Ja — det har jeg ogsaa besluttet at gøre.«

»Du har besluttet —« sagde Tante Edel, »tror Du Magisteren saadan kan hente Dig til Tur hver Dag?«

»Nej — det tror jeg ikke, — men det behøves jo heller ikke, — Moder kunde jo gaa med mig, eller Du Tante Edel, — men jeg kan da ogsaa gaa alene. Ikkesandt, Professor Lund? Jeg maa dog engang til at blive voxen.«

Tante Edel rejste sig i Sædet.

»Ja — hvorfor skulde Du ikke kunne gaa alene?« sagde Professor Lund. »Det gør min Datterdatter hver Morgen. Hun gaar nu paa Linien, men det er for langt borte for Dig, gennem alle de kedelige Gader.«

»Gaar virkelig den lille, søde Vibeke Smith alene paa Gaden?« spurgte Tante Edel forarget.

»Ja — det ved Gud i Himlen hun gør. Skulde hun være for sød til det?«

»Herregud, Edel,« sagde Fru Jerrild, »er det egentlig saa rædsomt?«

»Ja, det er rædsomt. Tænk, hvad der kan hænde et Barn som Vibeke, — for hun er da ikke stort mere end et Barn, — hun er jo paa Alder med Clara.«

Tante Edel slog Hænderne sammen og vred Fingrene, saa de knagede i Leddene.

»Der hænder hende Ingenting,« sagde Professor Lund roligt, »medmindre hun selv ønsker, at der skal hænde Noget. Gaar hun bare godt til og passer sig selv i al Skikkelighed og Pænhed, er der saagu' ikke en Kat, der gør hende Fortræd.«

»En Kat — nej, det tror jeg gerne,« svarede Tante Edel fornærmet.

»Ja, ja — Frøken Jerrild, — det er Vagabonder, De er bange for, — jeg forstaar Dem nok. Men der er skam ingen Fare ved højlys Dag. Desuden har den Slags Kavalerer en vis Respekt for ærbare Piger, ligesom Hs. Majestæt Fanden for Korstegnet. Ja — det lyder maaske underligt, — men sandt er det nu alligevel.«

»Ja — jeg har jo ikke den Erfaring i saadan Noget som De,« svarede Tante Edel i en Tone, som ikke var langt fra at antyde, at Professoren selv var en Vagabond.

»Nej — det har De ikke, Frøken Jerrild. Lad De bare Clara for Fremtiden gaa sin Morgentur, — og lad De hende endelig engang for Gud i Himlens Skyld lære at staa paa egne Ben og

skøtte sig selv, — hvis hun saa virkelig en Gang skulde faa Brug for lidt Aandsnærværelse, har hun absolut mere Udsigt til at klare for sig, end hvis De bliver ved med at pakke hende ind i Bomuld og lade hende gaa i Gangkurv. Og til at lære en Smule Selvstændighed er saadan en rask Morgentur paa egen Haand udmærket, foruden den Nytte, den ellers gør.« —

Frøken Jerrild var bleven lidt spagere i Tonen.

»Ja — det kan jo være, at De har Ret, — men saadan gik det sandelig ikke til, da jeg var ung Pige.«

»Husk — det er saa længe siden, kære Edel, næsten fyrretyve Aar,« sagde hendes Svigerinde, der som oftest manglede Mod til at trodse Uvejret og gaa imod Tante Edel, men som i dette Tilfælde følte sig salveret bag Professorens Autoritet.

»Ja — maaske er jeg noget gammeldags paa det Punkt, — og naar Du, som er hendes Moder — —«

»Og naar jeg, som er hendes gamle Ven og hendes Læge — —« faldt Professoren ind.

»Ja — saa maa vel jeg, som kun er hendes Tante, være den, som bøjer sig, — men, overbevist er jeg ikke, — det maa De ikke tro, Professor Lund.«

»Naar De blot bøjer Dem, forlanger vi ikke mere,« sagde Professoren, og saa tog han Afsked.

Han havde dog udrettet Noget paa sin Visit idag, syntes han. Han havde paa en Maade »kureret« den gnavne Frøken Jerrild — Strikkepinden, som han kaldte hende —, og han havde slaaet et Slag for sin lille Yndling.

Ja — for Clara var det virkelig næsten en

Miraklernes Dag, og Professor Lund havde fortjent en Helgenglorie omkring sit hvide Hoved.

Det var altsaa sandt, hvad der stod i et gammelt Digt, som hun altid havde fundet saa dejligt, at der var en Gud for Kærligheden, som

»Jævner hver Sti og dulmer hver Smerte
For Tvende, som elske hinanden af Hjerte.«

— ————

For Frederik Torst hengik Dagen efter Mødet med Clara som i en Rus af Lykke.

Han selv og Alt omkring ham — Volden derude, ja, selv de mest dagligdags Genstande i hans Værelse, var som hyllet i et Næt af Trolddom.

Han satte sig ved Vinduet og stirrede over mod den Vej, hvor han nylig gik ved hendes Side, — det var, som om hun endnu maatte være i hans Nærhed; og paa Skrømt aabnede han Vinduet og kiggede langt frem mod det Sted, hvorfra han havde set det vajende Hatteslør, — — mon hun dog ikke skulde komme tilbage — hun følte jo Længslen som han, — mon hun ikke, hvis f. Ex. Tante Edel sov Middagssøvn — o, gid hun sov Middagssøvn! — kunde finde en Lejlighed til at løbe bort og besøge ham igen, om det saa blot var for et eneste Øjeblik!

Skjøndt han ikke troede paa denne søde Mulighed, turde han dog ikke forlade sit Hjem, — tænk, om hun virkelig kom, og om han saa var borte! —

Saa gled Tanken hen paa Magister Kierkegaard og det Besøg, som han, eftersom Dagen skred frem, imødesaa med mere og mere højtidsfuldt Sind.

Ja, med højtidsfuldt Sind, — sandt at sige, ikke just fordi Magisteren skulde afsige en Kendelse i Kærlighedsforholdet til Clara, — nej, — thi selv om Magisteren ikke mente at turde være deres tavse Medvider, vilde denne Skuffelse være ringe at regne mod den jublende Sikkerhed, Frederik Torst havde for, at Clara var hans. Og nu, da Sejren var vunden, stod Ønsket om at holde deres Forhold skjult snarest som en trodsig Grille. Bristede Hemmeligheden, — nuvel — lad komme, hvem der vilde! Gjorde man dem Helvede for hedt, kunde de jo flygte over alle Bjerge!

Nej — det Højtidsfulde laa i at skulle nærme sig i inderlig Fortrolighed til den, der i Frederik Torsts Øjne var Landets mest fremragende Mand, og hvem han personlig tilbad som sin Heros.

Og han gav sig til nøje at overveje, hvad Magisteren havde sagt ved Mødet paa Volden.

Øjensynlig havde han været bevæget, og den spøgefulde Form, han anvendte til sin Indbydelse, havde staaet i Strid med Stemmens Klang og Blikket.

Hvorledes kunde han egentlig tage den Sag saa knugende alvorligt?

Opfyldte maaske Erindringen om hans egen Ungdomskærlighed endnu stadig hans Tanke, og frygtede han for sin Yndlings Fremtid?

Og Torst tænkte videre over, hvad der forestod.

Han forberedte sig til Mødet næsten som til en Kirkegang og gav sig til at spekulere dybsindigt over, hvilket Klokkeslet Magisteren egentlig ventede ham.

Mellem 8 og 9 havde han sagt, — det kunde ligesaa godt være nærved 8 som ved 9.

Efter moden Eftertanke besluttede han sig til at ringe paa hans Dør netop naar Uhret paa Vor Frue slog 8½. Det var jo dog, filosofisk set og strikte taget, netop »mellem« 8 og 9. — —

Magister Kierkegaard var i højeste Grad optagen af Dagens Oplevelse.

For ham, der næsten sygeligt forfulgte enhver Tanke i dens alleryderste Konsekvens, — for ham, der ejede saa mægtig en Fantasi, — for ham kunde en ret dagligdags Ting, der ikke af almindelige Dødelige vilde agtes mange Betragtninger værd, antage Dimensioner, der bragte hans Sjæl ganske ud af Ligevægt.

Imod hans Vilje og Vidende var han bleven ført ind i denne Affære mellem Clara og den unge Mand, hvem han slet ikke kendte, — han saa' jo flink nok ud af Væsen og Øjne, — — men hvem — uden En — kunde se ind i Menneskesjæles Dyb?

Han vidste sig virkelig skyldfri, — den ene Hændelse havde kædet sig ind i den anden, — men hvad han maatte bebrejde sig var dette, at han i øjeblikkelig Svaghed havde givet efter for Claras Bønner og havde ført hende til Stævnemøde med den unge Fyr, hvem hun kun havde kendt det halve af et Døgn, og hvem hun, uden hans Hjælp, maaske aldrig havde faaet at se mere. Det var meget galt.

Hvilke Følger kunde ikke denne hans Eftergivenhed føre med sig!

Dernæst voldte det Magisteren Pine, at det Altsammen var sket bag hendes Moders og Tantes Ryg, og at han skulde være Medvider, uden at de, der dog stod hende nærmest, maatte være det.

Dette Ansvar var ham for tungt at bære, — det var hans inderste Natur imod, og han standsede sine Spekulationer i denne prekære Sag med den faste Beslutning, at han ikke vilde være med — ikke paa nogen Maade være med i dette Hemmelighedskræmmeri. — — —

Anders havde strax efter Magisterens Hjemkomst faaet Besked om, at en ung Herre ventedes om Aftenen, og at han skulde indlades.

Anders var mildest talt forbauset. Det var ikke sket før, at Nogen paa den Tid af Døgnet havde faaet Lov til at forstyrre hans Herre, der én Gang for alle havde ladet ham forstaa, at Ingen maatte indlades, naar Tusmørket var forbi og Lamper og Lys tændte.

Det var endogsaa hændt, at Magisteren havde givet Ordre til at Entréklokken skulde omvikles med Klude, for at ikke Kneblen — i mulig paakommende Tilfælde — skulde gøre Spektakel. Bevidstheden om den ubetingede Dødsstilhed, Magisteren krævede i sin frugtbareste Arbeidstid, var i den Grad gaaet Anders i Blodet, at han, naar Mørkningen begyndte, rent instinktmæssigt iførte sig et Par Listesko, der var anskaffet i samme Øjemed, og for Resten af Aftenen luskede omkring som en lydløs Aand. — — —

Det var en grundigt ransagende Kritik, Frederik Torst blev underkastet af Anders, der efter fire Aars stadige Omgang med Magisteren havde vidst at tilegne sig en vis spekulativ Værdighed, som gav den Besøgende en passende Forberedelse til Indtrædelsen i det Allerhelligste.

Synet af Frederik Torst følte Anders sig [illegible] Han vaagede nidkær over sin Herres An-

seelse og fandt sandfærdig denne Kavalér vel ung og grøn til at nyde Æren af at blive modtagen paa saa delikat et Tidspunkt af Dagen.

Hvad kunde han mon egentlig være for En?

Der kom en Del Tiggere til Magisteren mellem Aar og Dag. Saa vidt Anders kunde forstaa, var de altid tilsagte. De blev altid hjulpet rigeligt, og hemmeligt skulde det gaa af, — og de havde deres bestemte Tid — som Regel om Formiddagen mellem 11 og 12 — aldrig ved Aften.

Men denne Herre var nok alligevel for pæn i Tøjet til at være en Tigger, — hvad Pokker kunde det da være for en Fyr?

Anders var meget utilfreds. Han maalte Frederik Torst fra oven nedad og sagde derpaa langsomt og vægtigt i sit brede, jydske Maal:

»Det er mig bekendt, at Hr. Magisteren venter Dem. Nu skal jeg melde Dem for Hr. Magisteren.« — —

Frederik Torst sad ved Kierkegaards Side i den brede, gamle Sofa, der var betrukken med sort Damask af saa svært Stof, at det maatte anses for uforgængeligt.

Mange — og oftest tunge — var de Erindringer, der for Magisteren knyttede sig til dette Arvestykke. Her i denne Sofa havde Faderen og han mangen Gang siddet, naar de skulde hvile sig ud efter de lange imaginære Spadsereture, de foretog ud i Landet, og som bestod i en pinagtig trættende Vandring op og ned ad Gulvet i den store Sal.

Og her i denne Sofa havde Faderen engang krystet den spinkle Dreng ind til sin Favn, bevæget til Taarer, og udtalt de Ord: »Stakkels

Barn, — stakkels Barn!« — Ord, hvis dybe Betydning han først mange Aar efter skulde lære at forstaa i al deres knugende Fortvivlelse. — —

Magisteren var gaaet sin Gæst saa hjerteligt imøde, havde set saa kærligt paa ham med sine dybe, milde Øjne og bedt ham saa jævnt og ligefrem om hans fulde Fortrolighed, at Frederik Torst strax maatte føle sig hjemme.

Hans Beklemthed var helt borte, og den Samtale, der fulgte paa, lagde Grunden til et Forhold, der fyldte ham med Taknemlighed. Med Forbauselse erfarede han, hvor stærkt Magisteren var greben af Ansvaret for sin Meddelagtighed i Scenen paa Volden, og han var ikke langt fra at smile ved den indtrængende Alvor, hvormed Magisteren maatte frasige sig nogensinde oftere at lade sig benytte paa lignende Vis.

Frederik Torst erklærede, at Clara og han haabede at kunne træffes uden at appellere til Magisterens Godhed som idag.

Ja — det var nu godt nok — men Magisteren kunde ikke, som den ældre og erfarne Ven af Huset, forsvare at fortie, hvad han vidste.

Det var jo næsten at anse som et Forræderi mod Claras Moder, — det turde han ikke være med til.

Men nu førte Frederik Torst sine Argumenter i Ilden: Frygten, Clara nærede for den Modstand, som Moderen og især Tanten vilde gøre mod en Forbindelse, de vilde kalde letsindig og overilet, og dernæst baade Claras og hans inderlige Ønske om at nyde deres unge Kærlighed uden den modbydelige og uæsthetiske Forlovelses-Hurlumhej, der

jo var uundgaaelig, naar Deklarationen først var sket.

Og her hændte da det mærkelige, at Indtrykket af Torsts Personlighed og hans varme, ungdommeligt begejstrede Forsvar for sit Standpunkt lidt efter lidt vandt Sejr over Magisteren, der af egen, dyrekøbt Erfaring vidste, hvorledes Verdens giftige Klaffer og uhøviske Nyfigenhed kunde besudle et Kærlighedsforhold. Og uden at intervenere lod han Frederik Torst plædere sin Sag og lyttede efterhaanden med inderlig Forstaaelse og dyb Medfølelse til hans Ord, — snart stille smilende, snart med et alvorsfuldt Nik. — —

Magister Kierkegaard indrømmede for sig selv, at det afgørende Punkt dog var og blev, om han turde anse denne unge Mand for værdig til Claras Kærlighed, og paa dette Punkt var det, at Torst vandt en Sejr, han kunde være stolt over. —

Ja — ja, — saa vilde da Magisteren lade sin Betænkelighed fare og føle sig tryg for Claras Skæbne.

Han havde været ilde — meget ilde ved denne Sag, men han havde faaet ubetinget Tillid til sin Gæst.

Og i sit stille Sind lovede han sig selv at indeslutte det unge, kære Par i sine daglige Bønner til Gud. —

Frederik Torst havde saaledes ikke behøvet at ty til Anvendelsen af Grib Skov som sin Hjælper i Nøden, men Lejligheden til Drøftelse af dette Thema udeblev ikke.

Til stigende Forundring for Anders beordredes Aftensbord dækket til To, og før Torst tog Afsked, havde han med Magisteren foretaget imaginære

Udflugter til Bønderupgaard og Esrom, til Ottevejshuset og Gribskovssøerne.

Og da Anders ved Ellevetiden fulgte ham ned ad Trapperne og lukkede ham ud ad Gadedøren til Nytorv, var den spekulative Jyde revnefærdig af Nysgerrighed.

Hvem i al Verden var denne Springfire, der knap havde Skæg paa Hagen, og som første Gang, han kom i Huset, fik serveret Aftensmad sammen med Magisteren? —

Ja — hvem var han?

En ung, dansk Student, der var forelsket op over begge Øren, og som havde Hjertet paa rette Sted, — slet ikke andet.

Da Professor Lund havde aflagt sin konventionelle Maanedsvisit, trak Tante Edel sig øjeblikkelig tilbage til sit eget Værelse, hvad hun regelmæssig gjorde, naar hun følte sig fornærmet eller forurettet.

Det var dog virkelig for galt, at et Mandfolk som denne Lund skulde have Lov til at blande sig i Spørgsmaal om unge Pigers Opdragelse og med sine forfløjne, nymodens Ideer, som daarligt passede for hans hvide Haar, sætte dem Fluer i Hovedet!

Hun havde jo nok i den sidste Tid mærket, at Oppositionslysten var vaagnet i Clara, og dette Bal hos Obersten havde næppe været til det Gode.

Det var ogsaa Tante Edel paafaldende, at Clara, der ellers plejede at være saa meddelsom, havde havt saa mærkelig lidt at berette om den Begiven-

hed, og hendes spidse Næse vejrede, at der bestemt var Et og Andet, Pigebarnet gemte hos sig selv.

Hun vilde dog prøve paa at faa pillet det ud af hende. Skulde man sættes ud af Spillet, maatte det ikke ske uden Kamp. Men — det var vist klogest at fare med Lempe. Clara lod til at have faaet Vilje, — hvor hun saa havde faaet den fra.

Og da Tante Edel havde løbet Arrigskaben af sig efter et Par Timers Ensomhed i sin Klostercelle, tonede hun frem paany, og baade til Fru Jerrilds og Claras Forbauselse var hun mild og medgørlig, og da Talen igen faldt paa Claras projekterede Morgenture, gjorde hun ikke Indvending men foreslog blot, om det dog ikke for en Sikkerheds Skyld var heldigst, at hun ledsagede Clara den første Dag for at inspicere Terrænet.

Det var vist ikke ualmindeligt — hun havde da hørt Noget om det — at fulde Mennesker om Natten sov deres Rus ud i Kirsebærgangen og rundt omkring i Bastionerne, — de kunde maaske møde Clara og forulempe hende, hvor meget Professor Lund saa prædikede om saadanne Individers Ridderlighed.

Clara ansaa det for klog Politik at tage mod Tante Edels lidt uvelkomne Forslag, ja, hun yttrede endogsaa, at det kunde være morsomt, om hun gik med.

Og i Stilhed klyngede hun sig til Haabet om, at Frederik Torst maatte være ved Vinduet, saa at hun hemmeligt kunde give ham et beroligende og opmuntrende Tegn.

Hun triumferede. Hun havde dog ikke tænkt sig, at Sejren var bleven vunden saa let. — — —

Næste Dag, da Tante Edel og Clara stod parate til Morgenturen i et straalende Solskinsvejr med stille Frost, paakom der Fru Jerrild en pludselig Lyst til at gøre dem Følgeskab, og under jævn Munterhed iværksattes da den højtidelige Inspektion af Volden, under hvilken Fru Jerrild og Tanten følte sig mere og mere beroligede, da der ikke viste sig nogetsomhelst Spor af de frygtede Drukkenbolte, medens Claras Spænding voxede, efterhaanden som man nærmede sig et bestemt Hus, hvorfra hun allerede i nogen Afstand havde bemærket en Person, der lukkede et Vindu og skyndsomt trak sig tilbage bag Gardinet. —

Ved Synet af den Vej, som et halvhundrede Skridt længere fremme førte ned fra Volden, fik Clara en lykkelig Idé, som hun strax praktiserede.

»Skal vi nu ikke gaa hjem ad Gaden langs Volden?« sagde hun, — »det er altid en Afvexling. Hvad siger Du, Tante Edel?«

Det var, som om den friske Morgenluft havde blæst Tante Edels sædvanlige Umedgørlighed bort, og hendes blegnæbbede Ansigt havde formelig faaet Farve.

»Jo — mit Barn — for mig saa gerne, hvis Din Moder vil.«

Fru Jerrild vilde ganske som de Andre.

Og idet Damerne gik ned fra Volden, sørgede Clara saa lumskelig for at være den sidste, og bag Fru Jerrilds og Tante Edels agtværdige Rygge stod hun i mimisk Rapport med Gardinet, der blev mere og mere levende og tilsidst, med et rask Greb, blev strøget helt tilside.

Og Clara udtrykte med den ivrigste Mimik op imod Gardinet baade sin Beklagelse over, at hun

i Øjeblikket ikke kunde komme det nærmere og sit Haab om, at det nok skulde ske allersnarest.

Og fra Vinduet sendte Frederik Torst Fingerkys og Nik i Mængde ned mod Voldskrænten og viste paa samme Tid sin Glæde og sin Forbauselse ved det uventede Syn, han nød.

Fru Jerrild og Tante Edel var bleven ham præsenteret paa den Maade, han absolut foretrak — nemlig paa Afstand.

Og Resultatet af Præsentationen var, at han maatte anse Fru Jerrild for en højst indtagende Dame, der, som Moder, var Clara fuldkommen værdig — ialfald af Ydre —, medens Tante Edel i hans Øjne langtfra var saa frygtindgydende at skue, som han havde formodet. — — —

Han skyndte sig ned ad Trappen, og i ærbødig Afstand fulgte han de tre Damer, indtil han saa' dem forsvinde i Porten paa Købmagergade.

Da Clara kom hjem fra Morgenturen, havde hun taget sin Beslutning.

Hun vilde skrive til Frederik Torst.

Hun forestillede sig levende den Uro og Spænding, hvori han maatte være.

Han skulde kende Sagernes Stilling og vide, at hun efter al Sandsynlighed næste Morgen vilde komme alene paa Volden. —

Hun smuttede hurtigt ind paa sit Værelse, lukkede sagte Døren i Laas og tog Papir og Blæk frem og satte sig strax til Arbejdet.

Hvor var det højtideligt, dette! For første Gang at skulle skrive til h a m!

Hun holdt Spidsen af det forgyldte Penneskaft mellem Læberne og smilede listigt.

Hun kendte kun Kærlighedsbreve fra Romaner, — hun havde fundet dem flove. Den Slags Breve kunde ikke konstrueres.

Hvorledes skulde nu Overskriften lyde?

»Min elskede Ven«? Nej — hvorfor ikke hans Navn, hans hele Navn? »Min elskede Frederik Torst!«

Hun saa' et Øjeblik frem for sig og tænkte efter.

Nej — nej! Hun turde ikke — hun turde ikke! Sæt hun skrev hans Navn, og de saa kom uventet og bankede paa hendes Dør, og hun ikke i en Fart kunde faa Papiret skjult eller revet itu, — eller sæt — — ja, det var nu saa sørgeligt, men Ingenting var jo umuligt, — sæt hun døde pludselig, sæt hun døde lige som det var skrevet, og de saa kom og fandt hans Navn paa Papiret — »Min elskede Frederik Torst!« — — —

Hun udtalte disse fire Ord ganske sagte, — og hun faldt hen i Tanker og gentog dem dæmpet, med næppe hørlig Stemme.

Hun syntes hele Verden laa i de Ord.

Ialfald hendes Verden, hele hendes Fremtid, al hendes Lykke — — maaske ogsaa al hendes Sorg. Det, der i Livet bereder Mennesker den største Glæde, bringer dem ogsaa ofte den største Sorg. Tænk, om hun og han skulde skilles!

Og Tanken om Døden kom igen, — tænk om én af dem skulde dø, maaske endnu medens de var unge. Gid det saa maatte blive hende, — hun brød sig ikke om Livet, ikke den mindste Smule, naar han var borte. — —

Hun rejste sig halvt i Stolen. Nej — hun vilde ikke tænke paa alt dette Bedrøvelige! Han levede jo, ung og lykkelig som hun, og længtes efter hende, som hun efter ham.

Og hun følte paa én Gang det Mod, hun før havde savnet, og skrev med faste Bogstaver Overskriften: »Min elskede Frederik Torst!«

Men pludselig saa' hun igen frem for sig, — denne Gang med et halvt forskrækket, hjælpeløst Blik. Hvorledes skulde hun faa Brevet sendt afsted? Det var umuligt for hende selv at besørge det i en Postkasse, — og at give det til Ane Marie og bede hende om det — nej, nej — det turde hun aldrig i Evighed!

Hun maatte altsaa opgive det Hele.!

Og hun trøstede sig ved Bevidstheden om, at Frederik Torst nok stolede paa hendes gode Stjerne; og desuden varede det kun denne Dag over, saa saa's de jo igen, og hun kunde fortælle ham Alt. — —

Hun lo pludselig med et lille lystigt Kluk.

Hun var kommen til at se paa Penneskaftet og til at tænke paa, at det var en Gave til hende fra Tante Edel sidste Juleaften, — Tante Edel skulde bare se de fire Ord, hun havde skrevet med det Penneskaft!

Og saa fik hun Lyst til at skrive endnu flere oprørske Ord, bare fordi hun var kommen til at tænke paa Tante Edel. Blev Brevet ikke sendt afsted, var det dog en Skam ikke at benytte det fine, hvide Papir!

Og saa skrev hun, saa hurtigt Pennen kunde løbe: »Min dyrebare Ven — min bedste Ven paa hele den vide Jord! Jeg elsker Dig, — jeg vil være

lykkelig ved at blive Din Hustru, — Gud velsigne Dig — jeg elsker Dig — Gud velsigne Dig i al Evighed! Din Dig elskende Clara Jerrild.«

Hun slængte med Lynets Hast Pennen fra sig, saa den faldt paa Gulvet. Det forekom hende saa sikkert, at hun havde hørt Nogen gaa udenfor.

I feberagtig Skræk greb hun Papiret og rev det, medens hun lyttede skarpt mod Døren, i Stumper og Stykker. — —

Nej — hun maatte have hørt fejl! Gud være lovet! Der var Ingen, — og hun aandede befriet og smilede ad sin egen Frygt.

Og paany begyndte hun at rive Papirerne i mindre og mindre Stykker, til de var ganske bitte, bitte smaa.

Saa samlede hun dem alle i sin venstre Haand, aabnede lydløst Vinduet med den højre, og i den friske Vinterblæst fløj de tusinde hvide Papirstumper som Sneflokke højt gennem Luften. —

Tænk om blot en eneste af dem fandt Vej til Vinduet ved Østervold!

— — — -

Den paafølgende Morgen var Clara paa Gaden — for første Gang i sit Liv uden Ledsagelse. —

Det var en forunderlig Fornemmelse, som gennemstrømmede hende, af Befrielse, af Selvstændighed, af Ungdomsmod og jublende Lykke.

Fru Jerrild og Tante Edel viftede ihærdigt til Afsked fra Vinduet, som om hun skulde foretage en længere Udenlandsrejse. De var Begge en Smule bevægede og nervøse.

Da Clara var naaet til Hjørnet af Krystalgaden,

svandt hun dem af Syne, og Fru Jerrild gav sig til at vande Potteplanter, hvad hun ellers aldrig befattede sig med. Og Tante Edel forsøgte at strikke en Strømpehæl; men hun tabte Masker og maatte flere Gange trevle Hælen op, hvad hun ansaa for nedværdigende og Tegn paa affældig Alderdom, naar Andre gjorde det.

Herregud, — hvor var dog det Barn voxet fast til hendes Hjerte! Hun havde aldrig mærket det som idag. —

Clara fulgte Professor Lunds Paalæg om at gaa hurtigt til, — dog ikke af Frygt for Vagabonder, men af Længsel efter Frederik Torst, hvis væsenligste Beskæftigelse de to sidste Dage havde været at ligge i Vinduet og stirre op mod Volden ad Nørrekanten til, og som nu, saa snart han havde set hendes enlige Skikkelse dukke frem fra det Fjerne, styrtede ned ad Trapperne og, efterat han først forsigtigt havde forsikkret sig om, at hun virkelig var alene, fløj hende imøde og i overstrømmende Glæde hvirvlede hende rundt, halvt bærende hende i Favnen. —

Paa den nærmeste Bastion, hvor nu Sneen var ryddet tilside, slog de sig et Øjeblik ned paa en Bænk. Luften var mild og lind, som om Foraaret snart var i Vente. —

Lidt efter sad de sammen i hans Stue.

Og der blev en Spørgen og Forklaren uden Ende.

Tiden var kostbar og maatte benyttes til det sidste Sekund.

Frederik Torst hørte aandeløs paa hendes Beretning om det sære Optog den foregaaende Dag,

og hun paa hans Beskrivelse af Besøget hos Magisteren.

Alt var jo nu, som det skulde være, — ja, næsten over den dristigste Forventning. Og da Clara endogsaa udtalte som sin Formening, at hun ikke var bunden til just at komme til ham om Morgenen, men, saafremt han ønskede det, godt kunde vælge en Tid lidt længere op ad Dagen, kendte hans Henrykkelse ingen Grænse.

»Om Morgenen, ser Du, læser jeg bedst, og hveranden Dag er desuden Forelæsningerne paa Universitetet lagt tidligt, — og dem maa jeg have med, — nu skal jeg til at være flittig, Clara, — anden Examen maa jeg tage til Sommer, — mest for Din Skyld, — en Pige som Du kan ikke nøjes med en almindelig Student til Kæreste! Og saa maa vi videre frem, Clara, — til Levebrødet!« — —

Og de begyndte at lægge Planer for Fremtiden.

Han havde hidtil drevet omkring som en Baad uden Ror. Nu skulde der sættes System i Tingene.

Han maatte dog engang vælge sig sin Stilling. Men hvilken? Mon ikke en praktisk Virksomhed laa hans Evner nærmest? Til al Lykke var han jo — om ingen Krøsus — saa dog nogenlunde uafhængig af Andres Naade.

Tanken om f. Ex. at købe en lille Landejendom, der skulde drives som Mønstergaard, tiltalte ham. Han havde fra Barnsben havt Sans for Landvæsen og elskede Naturen, — tænk, om de kunde finde en Plet Jord i Nordsjælland nær ved hans Barndomshjem, — aa, hvilket Liv skulde de leve sammen dér! Ja — det beroede da paa, om Clara kunde forsage Byen, og om ikke Til-

værelsen paa Bondelandet blev hende for ensformig.

Hun forsikkrede. at det var ganske ligegyldigt, hvorhen i hele den vide Verden hun kom, naar blot hun var sammen med ham; og hun fortalte — smilende, men undseligt rødmende — at hun vist ogsaa var »uafhængig«, som han kaldte det. Ialfald havde hun af Yttringer ved forskellige Lejligheder faaet den Mening, at hun havde en god Arv i Vente baade fra Forældrene og Tante Edel, — hvortil Frederik Torst svarede, at de nok vilde gøre hende arveløs, naar de fik at vide, hvem hun i sin Ungdoms Uforstand havde valgt til Kæreste.

»Kan de gøre det?« sagde Clare helt alvorlig.

»Det kan de vist. Jeg ved det ikke. Bare de vilde! Saa skulde jeg vise dem, at jeg kunde undvære deres Hjælp, saa de tilsidst fik Respekt for Kæresten.«

»Og saa fortrød de maaske og gav os alligevel hele Herligheden!« tilføjede Clara muntert. — —

Og Tiden gik hurtigt — altfor hurtigt. Clara maatte afsted.

I en Fart traf de Aftale for næste Dag, og Frederik Torst fulgte hende paa Vej.

Ved en Omdrejning af Volden histhenne saa' de et Par Ryttere komme frem. Og saa skiltes de i Hast. —

Da Frederik Torst havde gaaet nogle Hundrede Skridt paa Tilbagevejen til sit Hjem, hørte han Hovslag bag sin Ryg; og da han drejede Hovedet til Siden, saa' han to militære Ryttere.

Den ene var Eskild Harding, der, tilsyneladende uden at ændse Frederik Torst, konverserede den

anden, noget ældre Officer, med en paafaldende Iver. —

»Han har set Clara,« tænkte Frederik Torst, »og nu saa' han mig. Skulde maaske Uvejret trække op fra den Kant?« —

Han bed Læberne sammen, traadte med Fødderne haardt i Jorden og skyndte sig hjem. — —

Dér satte han sig ved sit Arbejdsbord i Vinduet og læste Filosofi for To.

Claras og Frederik Torsts Møder forløb regelmæssigt, kun afbrudte, naar Fru Jerrild eller Tante Edel en sjelden Gang tilbød Clara Følgeskab. Saa var alle Sunde lukkede.

De holdt til i hans Lejlighed. Dér var de i størst Sikkerhed. — —

Det var mod Slutningen af Marts.

Det lod til, at Foraaret vilde komme tidligt. Der var Dage, da Vejret var saa lunt, at man ikke kunde forstaa, at Naturen modstod en saa kraftig Appel til at kaste Vinterdragten.

Paa saadanne enkelte Dage valgte Torst og Clara at trodse alle Overraskelser og Farer ved aabent at vise sig sammen paa Volden, som nu begyndte at blive mere besøgt.

Mødet med Eskild havde de dog i Erindring, og de kunde pludselig — halvt i Alvor, halvt i Spøg — faa isinde at stille sig paa Udkig bag de tykke Stammer.

Til andre Tider følte de sig irriterede af alle disse prosaiske Betænkeligheder og vovede sig endogsaa ned fra Volden — helt ind i de tilstødende Gader.

Var Luften derimod kold og regnfuld, valgte de som før at forskanse sig i hans Værelse, der stadig tiltog i Hygge ved Hjælp af de smaa Arrangementer, som Clara opfandt med sin fine, kvindelige Smag.

Dér var de saa ganske udenfor Verden omkring dem og kunde uforstyrret svælge i Nuets hemmelige Fryd og Fremtidens lyse Drømme. — —

Det var netop en saadan Dag uden Sol, med tunge, mørke Skyer, da de sad sammen i hans Hjem.

Graavejret havde forplantet sig til deres Sind, og Frederik Torst var begyndt at fange Griller.

Den Examen, som forestod, var bleven et Skræmmebillede, der pinte ham. Han vilde føle det som en bitter Skam, der ogsaa ramte Clara, om det gik galt.

Han vidste, at han arbejdede med Flid, var ivrig som en Myre, — men hvad kunde det hjælpe, hvis Uheldet kom!

Sammenkomsterne med Clara var hans eneste Adspredelse og Glæde, — dem kunde og vilde han ikke give Afkald paa, — det var jo dem, der holdt Arbejdslysten oppe. — — —

De sad et Øjeblik i Tavshed, da hans Blik tilfældigt gled hen paa Moderens Billede; og saa greb de tunge Minder ham, og han talte i bittre Ord om, hvor dog Livet i mange Ting var meningsløst og ubarmhjertigt. Hun havde været i sine bedste Aar, da Sygdommen tvang hende i Knæ, — hun havde havt en Fremtid at leve for, og hun hang ved Livet med hele sin rige Barnesjæl, — hvorfor skulde hun da dø saa tidligt?

Og det faldt for første Gang saa tungt paa

hans Sind, at hun var død uden at have lært Clara at kende, — o, hvor dog de To vilde have holdt af hinanden, — de var i meget saa beslægtede, — og hvor var det sørgeligt, at de aldrig — aldrig skulde mødes! — —

Og Clara sad tavs og betragtede ham med et vemodigt Blik.

Han havde fortalt hende, hvor let hans Sind vexlede fra Glæde til Sorg og bedt hende — naar det kom over ham — ikke at tage sig det nær men blot huske, at baade i Glæde og Sorg var hun i hans Tanke og den Eneste, der kunde forjage Bekymringerne.

Men — da det nu kom — var hun alligevel saa uforberedt, og de Ord, hun kunde bringe ham til Trøst, syntes hende saa fattige.

Hun tog stille hans Haand mellem begge sine og saa' bedrøvet paa ham.

Det var, som om ogsaa hendes Glæde pludselig var bleven borte i Graavejret ude og inde. —

Med Et tog han sig sammen. Han vilde jage alle Skyer bort.

Han førte hurtigt — næsten heftigt — hendes Hænder op til sine Læber, men da han i det Samme saa' paa hende, opdagede han, hvor galt han havde baaret sig ad.

»Clara — det er Synd imod Dig, at jeg ikke er glad. Men — det har Altsammen Intet at betyde, — — det har jeg jo sagt Dig, ikkesandt Clara? Du véd, hvor højt jeg elsker Dig, og derfor vil Du ogsaa tilgive mig, naar jeg lover Dig, at jeg for Fremtiden skal beherske mig, naar det tunge Sind kommer over mig.«

Men — derom vilde hun Intet høre.

Han skulde vise sig ærlig imod hende i sine Bekymringer, som han var det i sin Glæde. Hun skulde nok med Tiden lære at trøste ham og at bære Byrden med ham. —

Frederik Torst havde hin Balnat set Clara græde, hulke som et Barn, — men det syntes ham, at hendes vemodige Udtryk nu berørte ham dybere.

Han sprang op og skældte sig selv for en utaknemlig Egoist, der ikke var hende værd, og han tvang sig til at være lystig. Han vilde for enhver Pris se hende glad igen.

»Hør, Clara! Vi vil drukne alle mørke Tanker i et Glas Champagne! Om lidt er jeg tilbage. — Jeg vil drikke Din Skaal! Det har jeg ikke gjort siden paa Ballet hos Viggo.«

»Aa — nej — — Frederik, jeg vil hellere beholde Dig. Jeg kan heller ikke taale det nu, — Champagne paa Formiddagen!«

»Vist saa! Blot et eneste Glas, Clara! Om to Minutter har Du mig igen. Der bor en Vinhandler omme i den næste Gade.«

Han havde i et Øjeblik faaet fat paa Frakke og Hat og i et Par Spring var han nede ad Trappen. — —

Clara stod ved Vinduet og saa' over mod Volden. Hvor mange Minder fra disse hendes Kærligheds første Dage gemte sig dog ikke mellem de gamle Træer!

Og den Smule Bekymring, der som en flygtig Skygge for første Gang havde formørket hendes Lykke, var fejet bort med det Samme. —

Da bankede det paa Døren med to hurtige, energiske Slag.

Kunde det allerede være Frederik Torst, som var kommen tilbage?

Hun gik hurtigt ud og aabnede den.

En ung Pige, der saa' godt nok ud, men som i sin spraglede Paaklædning og udfordrende Holdning gjorde et overraskende og ubehageligt Indtryk paa Clara, stod foran hende.

»Er Hr. Torst hjemme?« spurgte den fremmede Dame kort.

»Ja, han er,« svarede Clara, »ja — det vil sige — — han — han kommer strax.«

»Det er godt, — jeg vil tale med ham.« — —

Der var en lille Pavse, hvori den Fremmede maalte Clara med en fornærmet og overlegen Mine.

Hun stod endnu udenfor Døren.

»Ja — det er vel tilladt at komme ind?« sagde hun saa og spadserede ugenert fra Trappen ind i Værelset.

Clara veg uvilkaarligt til Side, hvorefter hun i sin Raadvildhed selv gik udenfor og lyttede efter, om ikke Torst kom tilbage.

Da hun kastede Blikket ind i Stuen, saa' hun, hvorledes den Anden slængte sig hen i Sofaen, halvt liggende, halvt siddende.

Hendes Hjerte bankede voldsomt. Hvor var dette dog uhyggeligt! Hvem i al Verden var denne frække Pige, der brød ind i Frederik Torsts Stue og lod, som om hun var hjemme?

Hun hørte en munter, lille Fløjtetone nede fra Gadedøren.

O, Gud være lovet og takket, — nu kom han! Hun løb ham imøde — ned ad Trapperne.

»Hvad er det, Clara?« udbrød Torst, der øje-

blikkelig saa', at hun var i heftig Bevægelse. »Hvad er det?«

»Aa — kom op — kom op! Skynd Dig, — — jeg turde ikke blive — — —; der er kommet En. Hun siger, at hun vil tale med Dig.«

Instinktmæssig forstod Frederik Torst i samme Sekund, hvad der var sket.

Det var den glade Amanda. Der var ingen Tvivl.

Han havde for nogle Dage siden sendt hende et kort Brev, der i bestemte Udtryk lod hende vide, at han ikke oftere — ikke under nogen Betingelse — ønskede hendes Besøg, ligesom hun fra nu af ikke oftere kunde vente hans. »Grunden kan være ligegyldig« — saaledes havde han sluttet sit Brev — »Lad det blandt andre være den, at jeg skal være flittig og i Alvor tænke paa min Fremtid.« Nedenunder havde han sat sit Navn, — kort og godt. — — —

Da det var blevet ham klart, hvad der forestod, bad han indstændig Clara at være rolig, hvad hun saa end fik at høre og se.

Hun lovede det, uforstaaende og forskræmt.

Han lukkede den yderste Dør efter dem, gik derpaa ind i sit Værelse, fulgt af Clara, hvis Ansigt var hvidt og ubevægeligt, og lagde den medbragte Pakke og sin Hat fra sig paa Bordet men beholdt Frakken paa.

Døren fra sit Værelse til Entréen lod han staa aaben.

Naturligvis var hans Anelse rigtig.

Dér stod den glade Amanda næsten i et Spring foran ham og fordrede Forklaring paa det Brev, hun havde modtaget. Hun havde ikke kunnet

komme før, — ellers havde hun været her. Hendes Stemme dirrede af Harme.

Den havde en raa Biklang, som Frederik Torst for første Gang idag lagde rigtig Mærke til.

»Forklaring?« svarede han med tilkæmpet Ro. »Der er ingen Forklaring udover den, der staar i Brevet, jeg har sendt Dem.«

»Ha-ha-ha! Skal vi nu til at sige »De«! Det er kommet svært paa èn Gang!«

Hun pegede hen paa Clara.

»Er det maaske hende dér, som har stukket mig ud? Hvad?«

Frederik Torst lod, som om han overhørte, hvad hun sagde, og fortsatte i samme Tone som før — kun med stærkere Stemme.

»Naar De alligevel har opsøgt mig her, har jeg kun Et at gøre: at bede Dem gaa, — øjeblikkeligt!« —

Den glade Amanda kendte Frederik Torst tilstrækkeligt til at vide, at hun gjorde fornuftigst i at lystre. En Gang — en eneste Gang — havde hun faaet hans Kræfter at føle, da hun havde løjet for ham og ikke vilde tilstaa. Som en logrende, krybende Køter havde hun bagefter maattet trygle om hans Tilgivelse.

Hun valgte derfor hurtigt sit Parti.

Yderligere at ydmyges ligeoverfor denne Jomfru Blegnæb, som stod derhenne ved Gardinet, og som aabenbart havde erobret hendes Plads, havde hun dog ikke Lyst til. Saa hellere en flot Sortie!

Hun sendte et foragteligt Blik mod Clara og skred med den ene Haand i Siden og et frækt Kast med Nakken ud gennem Døren, som Frederik Torst havde aabnet paa vid Gab og hurtig lukkede

efter hende, medens hun selv besørgede sig ud gennem Entréedøren, som hun smeldede i med et mægtigt Knald, hvorpaa hun med høj Røst gav sig til at synge en Knejpevise ned ad Trapperne, saa det hørtes over hele Huset. — —

— — Det var for Clara, som om hun havde set ind i en Verden, hun hidtil ikke kendte.

Hun havde i faa Minutter høstet mere Livserfaring end i alle de Aar, hun havde været til.

Paa Gaden havde hun nu og da mødt Kvinder, som ved deres Klædedragt og Væsen vakte Opmærksomhed, og som Tante Edel havde kaldt »frække Tingester, som man ikke ser paa.« Og saa havde hun ikke tænkt videre over den Ting.

Nu havde hun set en af disse frække Kvinder paa nært Hold, — og det var sket her — hos Frederik Torst, — og han havde kendt hende — maaske nøje —, hun havde da sagt »Du« til ham! —

Det svimlede for hende. Hun græd ikke, — hun følte sig mere fortumlet end bedrøvet.

Det var saa uforudset, — saa fremmed for hende, — saa ganske uforklarligt, hvad hun her havde oplevet, — og da hun og Torst var bleven ene, og medens den glade Amandas skingrende Stemme endnu lød op til dem fra Trappen, greb hun sig til Hovedet, satte sig langsomt, mekanisk ned i en Stol og saa' paa Frederik Torst med et Udtryk af Forstenelse.

Han var forpint, fortvivlet. Han forstod, hvor stærkt et Indtryk den uhyggelige Scene maatte gøre paa Clara, hvis ubesmittede Sjæl intet Kendskab havde til Livet udenfor den lille Verden, hvor hun havde levet sin Barndom.

Vilde hun nu ikke tabe sin Tillid til ham og hans Kærlighed?

Som han havde aabnet sit Hjerte for hende i alt andet, havde det ogsaa været hans Hensigt at fortælle hende om det Forhold, hvori han havde staaet til dette Pigebarn, — men han havde bestandig opsat det. Hvergang det brændte ham paa Læberne, følte han det halvt som en Synd at indvie hende i Sagen, naar ikke Nødvendigheden krævede det.

Nu havde Nødvendigheden meldt sig, — nu maatte det gøres. —

Og han fortalte hende om sit Bekendtskab til den glade Amanda, om hvorledes han ofte var bleven adspredt af hendes Lystighed, naar han følte sig tung i Sindet, — om hvorledes han havde fattet en Art af Godhed for hende og bestræbt sig for at hjælpe hende paa ret Køl, og om hvorledes Forsøget var mislykkedes.

Fra den Dag han havde lært Clara at kende, var Bekendtskabet brudt, — han havde sendt hende et Brev, hvori han meddelte hende dette Brud, — — nu havde hun hævnet sig. — —

Frederik Torst havde under sin Fortælling ikke sluppet Claras Øjne. Da han tav, ventede han et Svar, — blot et Ord om, at hun forstod ham og tilgav ham.

Men — Clara kunde Intet svare, Intet sige.

Denne Dag havde hun for første Gang følt, hvorledes sørgelige Tanker kan tvinge en Sjæl i Støvet og gøre den urolig og syg. Og dog, — hun havde jo ham hos sig, — og ingen Magt i Verden skulde faa hende til at tvivle om hans Sanddruhed og ridderlige Sind.

Hvad der var sket, følte hun ikke som Sorg, — kun som en uforklarlig Alvor, — tung og knugende Alvor. — —

»Elsker Du mig, som før, Clara? Er jeg den Samme, som jeg var før, i Dine Tanker og i Din Dom over mig?« sagde Frederik Torst dæmpet.

Hun rejste sig og nikkede, med et tungt, vemodigt Smil, bekræftende til ham, tog ham om Halsen med begge sine Arme og lagde sit Hoved mod hans Bryst. — —

Saa tog hun stille sit Overtøj paa og gav ham Haanden til Afsked.

Det var en Solskinsdag i April.

Fru Jerrild og Tante Edel sad i Dagligstuen, hver med sit Haandarbejde, — Fruen med et Broderi, Frøkenen med sin Strikkestrømpe.

De supplerede hinanden fortræffeligt.

Fru Jerrild var en Dame endnu i sin bedste Alder, hvem en lunefuld Skæbne altfor tidligt havde bestemt for den ensomme Enkestand.

Hendes slanke Skikkelse, de ungdommeligt bløde Træk, der beherskedes af et Par store, levende Øjne, hendes fint afstemte Klædedragt, der vidnede om en udsøgt Smag, og som diskret fremhævede den elegante Figur, — Alt i Forening syntes at maatte kunne gøre hende farlig for Mændene og dem for hende. —

Tante Edel var forlængst ude over enhver erotisk Anfægtelse, om hun nogensinde havde havt nogen.

Hun var op mod de Treds.

Folk, der kendte hende fra Ungdomsdagene, paastod, at hun egentlig ikke havde forandret sig synderligt fra dengang, hun var fem og tyve.

Hun hørte til de Kvinder, der fra Naturens Haand er prædestinerede til den golde Jomfrustand. Hendes Skabning var uden Ynde, uden Harmoni, kantet og benet, — og paa hendes Overlæbe sad en trivelig Vorte, hvorfra et Par Stikkelhaar strittede ud i Verden og syntes at sige: Kys frabedes!

Hun havde desværre ikke forsøgt at bøde paa denne Naturens Karrighed ved at tilegne sig den imødekommende Venlighed og Mildhed, der ofte kan gøre en saadan gammel Jomfru elskelig, — men et bundhæderligt Menneske var hun, sin Svigerinde og Broderdatter inderlig hengiven og trofast, og kendte man hende nøje, maatte man holde af hende for det gode Hjerte, hun besad, men som hun overmaade nødig bar tilskue. —

De to Damer havde nylig rejst sig fra Frokostbordet, hvor Stemningen havde været mere animeret end ellers, og hvor Ane Marie af Tante Edel havde inkasseret en ubetinget Ros for Kaffen, hvilket var en sjælden Hæder. Clara havde — som saa ofte i den senere Tid — trukket sig tilbage til sit Værelse. — —

Det ringede, — og man hørte Ane Marie gaa med Dørene i Spisestuen for at lukke op.

Da hun paa Tilbagevejen til Køkkenet passerede Claras Værelse, stak denne Hovedet ud og fik at vide, hvem den Besøgende var. —

I Dagligstuen havde der efter Frokosten været Fordøjelsespavse, som Tante Edel kaldte det. Den blev nu afbrudt ved Ringningen.

»Hvem mon det kan være?« yttrede Fru Jerrild.

»Maaske Magisteren,« mente Tante Edel, »vi har jo ikke set ham i tre Uger.« —

Lidt efter hørte man Lyd af en Sabel, der raslede, og Tante Edel sendte Fru Jerrild et halvt fornærmet Blik.

»Næh,« sagde hun, »det er ved Gud Obersten!« Og i samme Aandedræt men med næsten hviskende Stemme tilføjede hun — »Den gamle Laps!« —

Efter et diskret Slag paa Døren traadte Oberst Harding ind.

I venstre Haand holdt han Huen og Sablen, med den højre gjorde han en affabel Bevægelse mod Brystet, idet han paa militær Vis slog Fødderne sammen, saa Sporerne klirrede. — —

Oberst Harding var Enkemand, halvtredsinstyve Aar gammel, en gennemdannet, fin Officer af Højskolens Type.

Han havde gjort en udmærket Carrière, og, tiltrods for hans forholdsvis unge Alder, havde Opinionen i Kjøbenhavn allerede længe udpeget ham som Emne til Hærens øverste Poster.

Sandt at sige — han fandt sig fuldkommen tilfreds i sin nuværende, mindre ansvarsfulde Stilling, der gav ham Lejlighed til at dyrke Selskabslivet, for hvilket han i de senere Aar havde faaet megen Smag.

Længe før sin Død havde hans Hustru været skrøbelig, og hans Tid havde periodevis været stærkt optaget af krigsvidenskabeligt Studium baade i Udlandet og hjemme, og han var ikke uvillig til nu at søge Revanche for en noget spartansk Livsførelse i tidligere Dage.

Onde Tunger, der altid har travlt, paastod, at Revanchen var rigelig, og at hans erotiske Tilbøjeligheder nu og da forledte ham til smaa Uforsigtigheder.

I indviede Kredse ansaas det for afgjort, at han havde en Svaghed for Enkefru Jerrild, og at en Forbindelse mellem den ungdommelige Oberst og den charmante Dame var en Mulighed, der kunde regnes med.

Hvorledes Fru Jerrild stillede sig til dette delikate Spørgsmaal, var det ikke ganske let at faa Klarhed over. Hun var smilende og complaisant mod Alle — baade Damer og Herrer.

Tante Edels Stilling var desto mere sikker. Det vilde i hendes Øjne være et formeligt Forræderi mod hendes afdøde Broder — ja — rent ud sagt — ikke langt fra en Art af Blodskam, om Fru Jerrild giftede sig paany. At Tante Edel selv — hvis Ægteskabet kom istand — paa en Maade vilde blive hjemløs, var ikke heller nogen fristende Udsigt, — og hvad Clara angik maatte Tante Edel ynke det arme Barn, hvis hun skulde faa en ny Fader! Denne Oberst var hende ret inderlig imod.

Med visse Mellemrum aflagde han sine smaa franske Visitter, som Fru Jerrild gengældte med en enkelt Visit ved Nytaarstid.

Om egentlig Omgang var der heldigvis ikke Tale. Kun Clara inviteredes nu og da. Hun var Eskilds og Viggos — noget yngre — Legekammerat fra Barndomsaarene, — dertil var Intet at sige. —

Oberst Harding var kommen til Sæde, hilst med Smil og venligt Haandtryk af Fru Jerrild, —

med et stramt Ansigt samt tre Fingre og en Strikkepind af Tante Edel. —

Efter nogle almindelige Spørgsmaal og Svar rømmede Obersten sig og sagde derpaa i et langsommere Tempo og med en paafaldende dyster Stemme:

»Ja — mine Damer —, jeg maa tilstaa, at mit Besøg idag ikke er dikteret alene af Længsel efter at se Dem.« Han saa' ved de sidste Ord paa Fru Jerrild. »Jeg har nemlig noget — — — ja, jeg kan godt sige — noget meget Alvorligt, som jeg anser det for Pligt — ligefrem Pligt at maatte meddele Dem.«

»Naa?« sagde Fru Jerrild, lidt usikker og med et spørgende Udtryk.

Tante Edel lod Strikkestrømpen dale ned i sit Jomfruskød.

»Jeg maa først indstændigt bede Dem, mine Damer,« fortsatte Obersten, »om at være rolige. Forhaabentlig er der ingen nævneværdig Skade sket endnu, og jeg betragter det som forudsat, at Alt endnu lader sig jævne.«

»Nu maa De, ved Gud i Himlen, ikke sejgpine os længere! — Hvad er der paa Færde?« busede det ud af Tante Edel.

»Jeg har bedt Dem være rolig, Frøken Jerrild,« sagde Obersten.

»Ja — rolig og rolig — —« vrissede Tante Edel.

»Tør jeg spørge — — er Clara inde paa sit Værelse?«

Fru Jerrild nikkede bekræftende.

Og Obersten rykkede sin Stol nærmere til Damernes, navnlig til Fru Jerrilds. —

Og saa fortalte han Alt, hvad han havde bragt i Erfaring om »lille Clara« fra en meget paalidelig Kilde — han bad sig fritaget for nærmere at angive denne Kilde. Han vidste med Sikkerhed, at hun holdt Stævnemøder med en ung Fyr, — han vidste udmærket godt, hvem Fyren var men vilde — ialfald foreløbig — ogsaa helst forskaanes for at navngive ham. Det var en ung Spradebasse, der ovenikøbet længe havde staaet i intimt Forhold til en Dame, hvis Rygte — nok sagt. Han behøvede næppe at antyde nærmere af hvad Art denne »Dame« var. — —

Fru Jerrild rejste sig nervøst og gik hurtigt frem og tilbage i Stuen.

Tante Edel sad saa stiv som en Saltstøtte, bleg som et Lig, og mælede ikke en Stavelse. —

»Jeg vidste,« sagde Obersten videre efter en lille, uhyggelig Pavse, »at De naturligvis var uvidende om denne skabrøse Affære, og jeg haaber, De giver mig Ret i, at det vilde være skammeligt, om jeg af — ja, hvad skal jeg kalde det? — af Øllebrødshensyn havde beholdt min Viden for mig selv.«

Fru Jerrild begyndte at græde.

Med et næppe hørligt »Tak« rakte hun Obersten sin Haand, som han kyssede ømt. Fru Jerrild havde meget smukke Hænder.

Der blev paany en pinagtig Pavse. — —

Da — som ved Tryk af en usynlig Fjeder — sprang Tante Edel op fra sin Stol, smed Strikkestrømpen fra sig paa Bordet, og raabte:

»Clara maa ind, — — strax!«

»Og saa forstaar De,« skyndte Obersten sig at sige, »at jeg gaar. Dette er en Sag, hun maa

forhandle i Ensomhed med sin Moder og sin Tante.«

Han rejste sig for at tage Afsked.

»Bliver det nødvendigt,« tilføjede han, »maa De selvfølgelig uforbeholdent nævne mig som Hjemmelsmand.«

Han kyssede paany Fru Jerrilds Haand og denne Gang — som en uundgaaelig Tribut til Røverstaterne — ogsaa Tante Edels.

Og saa gik han. — — —

Clara var bleven kaldt ind i Dagligstuen.

Hun havde strax anet Uraad, og da hun ved sin Indtrædelse opdagede, at Obersten var forsvunden, og da hun forefandt sin Moder og sin Tante staaende midt paa Gulvet, ubevægelige og tause, med Øjnene stivt fæstede paa hende, blev hendes Anelser til Sikkerhed.

Hendes Moder havde forgrædte Øjne og krammede sit Lommetørklæde i Haanden, — Tante Edel var bleg og havde et aandsfraværende Udtryk, der næsten var uhyggeligt.

Saa skulde da Uvejret bryde løs! Saa havde altsaa deres Hemmelighed ikke kunnet bevares til Frederik Torst havde faaet anden Examen!

Hun var slet ikke ængstelig, slet ikke urolig — tværtimod — hun følte nærmest en stille Glæde ved Tanken om den Explosion, som nu forestod. Hun spurgte sig selv om Grunden til dette psykologiske Fænomen, og hendes Hjerte gav hende strax Forklaringen.

Selv om der til en Begyndelse skulde udgydes Taarer og vanke nok saa mange Bebrejdelser, vidste hun jo dog saa sikkert, saa sikkert, at i samme Øjeblik Frederik Torst viste sig, vilde han

erobre deres Hjerter, som han havde erobret Magister Kierkegaards, — ja, selv Tante Edel skulde faa ham kær, om saa ogsaa han og hun var saa forskellige som Ild og Vand. Det var jo umuligt andet! Hvem kunde modstaa ham!

Hun længtes efter at vikle sig ud af dette Skjul, længtes efter at vise sig for hele Verden ved Siden af ham, af hvem hun var saa stolt, fordi hun syntes, at hans Lige ikke fandtes. Og hun længtes efter at vise sin Moder og Tante Edel, hvor godt hun havde valgt, uagtet hun i deres Øjne bestandig kun var et Barn, som man aldrig havde turdet lade handle paa egen Haand.

Nu skulde de se, hvor de havde miskendt hendes gode Dømmekraft!

Og saa én Ting til.

Uagtet hun gladelig havde føjet Frederik Torst i hans Ønske, der til en Begyndelse ogsaa havde været hendes, om at holde deres Forhold hemmeligt, saa faldt al denne Fortielse og Forstillelse for Moderen og Tanten, som hun alligevel elskede saa højt, hende efterhaanden mere og mere vanskelig, — hun længtes efter at tilstaa Alt for dem, og naar de saa' hendes Lykke, og naar de saa' ham, — o, saa vilde de jo baade tilgive og forstaa! — — —

»Vi har noget meget Alvorligt at tale med Dig om, Clara,« sagde Fru Jerrild langsomt og dæmpet.

»Ja,« tilføjede Tante Edel, — »noget meget Sørgeligt.«

»Jeg véd, hvad det er, Tante Edel,« svarede Clara med en overraskende Ro, »men sørgeligt er det ikke. For mig er det ialfald det glædeligste af Alt i Verden!«

Uden Hensyn til denne Afbrydelse fortsatte Fru Jerrild i samme Tone som før.

»Er det sandt,« spurgte hun, »er det sandt, Clara, at Du bag vor Ryg har holdt Stævnemøder?«

»Ja — det er sandt,« svarede Clara frimodig.

»Hun tilstaar det!« raabte Tante Edel og slog Hænderne sammen.

»Og véd Du, hvad det er for et Menneske, som har handlet saa letsindigt med Dig?« fortsatte Fru Jerrild ivrigere og hurtigere.

»Ja — det véd jeg! Det er det bedste Menneske, jeg kender!«

»En Fyr,« raabte Tante Edel, »som indtil for ganske nylig har staaet i Forhold til en Dame, som — — nok sagt!«

»Ja — ja — det véd jeg ogsaa godt,« sagde Clara, »det er den glade Amanda!«

»Hvad for En?« udbrød Tante Edel forfærdet.

»Den glade Amanda,« gentog Clara med Eftertryk paa hvert enkelt Ord. »Jeg véd meget godt, at han har kendt hende, før han traf mig. Han har fortalt mig Alt — Alt!« —

Fru Jerrild gav sig pludselig til at hulke højt. Clara fløj hen og tog hende om Halsen.

»Moder! Moder! O, Du vil strax holde af ham, naar Du ser ham!«

»Ser ham!« udbrød Tante Edel med en Stemme, der knækkede over af bare Forargelse. »Han kommer ikke indenfor Dørene her!«

Clara rejste sig hurtigt i sin fulde Højde og sendte — for første Gang i sit Liv — Tante Edel et forbittret, rasende Blik.

»Jo,« sagde hun fast, »det gør han! Og han

kommer endnu idag! Ikkesandt, Moder? Det er Dit Hjem, og Du giver mig Lov til strax at sende Bud efter ham?«

»Men — hvem er han, Barn?« svarede Fru Jerrild afvigende.

»Han hedder Frederik Torst og er Student, og nu til Sommer faar han anden Examen.«

Der blev en lille Pause. De to ældre Damer saa' paa hinanden.

»Naa — saa han er dog studeret,« mumlede Tante Edel i Skægget.

Hun mærkede, at det var bedst foreløbig at trække lidt i Land.

»Torst, Torst,« sagde Fru Jerrild, »det var jo det Navn, Du nævnede fra Ballet hos Oberstens, og som Magisteren mente at kende.«

»Ja, ja, Moder — det var jo dér, jeg traf ham første Gang!«

Der blev atter en lille Pause.

»Saa kommer han dog i bedre Familier,« brummede Tante Edel.

»Hvem er hans Forældre?« spurgte Fru Jerrild.

Hun tørrede energisk sine Øjne, for at antyde, at nu skulde det være forbi med Taarerne.

»Hans Forældre er begge døde,« svarede Clara, »hans Fader var vist en meget velhavende Mand og ejede en stor Herregaard i Nordsjælland.«

»Og denne Student har Du altsaa havt Stævnemøder med, naar vi troede, Du var paa Morgenture?« sagde Fru Jerrild mildt bebrejdende.

»Ja.«

»Stævnemøder med et Mandfolk, man ikke er forlovet med!« udbrød Tante Edel, der igen tog lidt Mod til sig.

»Derfor forlovede jeg mig ogsaa strax med ham, Tante Edel!«

»Men — hvorfor fortalte Du det ikke til Din Moder, kære Clara? Hvor kunde Du nænne at holde os, der elsker Dig saa højt, i Uvidenhed om saa overordentlig vigtig en Sag?«

»Naar Du taler med ham, Moder, vil han forklare Dig det, og I vil Begge give ham Ret, — ialfald Du, Moder, — Du vil forstaa ham, og hvis der er den mindste Grund til at være vred — men det er der ikke! — saa vil Du tilgive ham, naar Du har set ham blot et Øjeblik.«

»Er han saa uimodstaaelig?« vrippede Tante Edel.

»Ja, han er, Tante Edel,« sagde Clara med høj og begejstret Stemme. Hun følte, at nu var Slaget halvvejs vundet. »Han er det bedste, det ædleste, det ærligste og det tappreste Menneske, jeg kender!«

»Ikke en lille Smule til?« spurgte Tante Edel.

»Jo — og det smukkeste! Du bli'r forelsket i ham strax, Tante Edel!«

»Tak for mig, min Pige, — jeg har aldrig havt det med den Slags.«

»Men nu faar Du det, — I bliver de bedste Venner af Verden! Alle holder af ham!«

»Alle?« afbrød Fru Jerrild med et lille Smil, — det første efter Regnen.

»Nej — Du har Ret, Moder, — Eskild Harding kan ikke lide ham, — det glemte jeg.«

Fru Jerrild og Tante Edel saa' igen paa hinanden.

»Hvad mener Du, Clara? Eskild Harding?«

»Ja — Eskild Harding,« gentog Clara med Fasthed, »men det har sine Grunde, som I altid

kan faa at vide. O — Frederik Torst vil fortælle Jer det Altsammen! Eskild har sat Ondt i Obersten, for det er jo fra ham, at alt dette kommer idag. Han var her for lidt siden. Jeg véd Alting. Jeg ved det Hele!«

Clara var ikke langt fra at dupere dem med sin Sikkerhed. — —

»Obersten mener Dig det sandelig godt, Clara!« sagde Fru Jerrild.

»Maaske, — men han mener ikke Frederik Torst det godt, — og saa er vi Uvenner!«

»Han har ment at handle til Dit Bedste, Barn.«

»Han har ogsaa handlet til mit Bedste, Moder, — men ikke paa den Maade, han mente. Han er bleven Skyld i, at jeg har faaet Lov til at tale ud og Skyld i, at I nu skal se — ham!«

»Ja,« udbrød Fru Jerrild, som efter en pludselig Beslutning, »jeg vil se ham, og jeg vil tage godt imod ham, og jeg skal holde af ham, naar han blot vil blive god mod mit eneste Barn, — min egen, elskede lille Pige!«

Og Clara fløj først hende i Favnen, — saa voldsomt, at Fru Jerrild var falden paa Gulvet, hvis der ikke havde staaet en Stol ved hendes Side, — og derpaa i Favnen paa Tante Edel.

»Du ogsaa, Tante Edel! Du vil ogsaa tage godt imod ham, — ikke sandt?«

»Lad mig først se ham!« svarede Tante Edel tørt, og saa kyssede hun Clara saa eftertrykkeligt paa Munden, at Stikkelhaarene stak.

Frederik Torst levede et Liv i forceret Examensflid.

Han vilde tilegne sig sine Kundskaber selv uden at søge Hjælp hos de professionelle Manuduktører, der proppede deres Kunder — Aar efter Aar — med den samme aandløse, ufriske Tyggemad.

Men det krævede dobbelt Arbejde, saaledes at gaa paa egen Haand, selv om han ikke forsømte nogen Forelæsning, og selv om han stadig fik praktiske Raad af Viggo Harding, der, som den strengt regulære Alvorsmand, han var, selvfølgelig havde absolveret anden Examen Aaret før. — —

Viggo Harding havde efter Ballet i Februar været en hyppig Gæst ved Østervold, navnlig om Aftnerne.

Samtalerne med Clara om Formiddagen og med Vennen ved Aftentid var i denne Periode Frederik Torsts eneste Adspredelser.

Han fik Viggo mere og mere kær og følte sig i stor Taknemlighedsgæld til ham som den, der havde ført ham sammen med Clara, og han betragtede det som en naturlig Ting at indvi Viggo i Alt, hvad der skete.

For Viggo Harding var det en Skuffelse, at det spændte Forhold til Eskild forbød Torst at være Gæst i Strandgade.

Han havde hensynsfuldt og lempeligt — som det laa for hans fredsæle Natur — flere Gange forsøgt at paavirke Eskild til Forsonlighed og at gøre ham det klart, at Torst dog var den, der var bleven fornærmet først.

Men Eskild vilde ikke forsones. Frederik Torsts Opførsel havde været højst anstødelig, og at benytte sig af en ung, uskyldig Piges Uvidenhed om Verden og udsætte hende for Omtale, var utilgiveligt.

Tillige havde denne Hr. Torst i sit ubeherskede Raseri forglemt sig selv i en Grad, der havde gjort ham fortjent til paa Stedet at fugtles af en Klinge.

Noget havde dog Viggo udrettet. Eskild vilde Dagen efter Ballet have opsøgt Torst og krævet ham til Regnskab, — men Viggo besvor ham, for deres Faders Skyld, at lade den Tanke fare.

Men da saa Frederik Torst en Aften, da de som sædvanlig sad i fortrolig Passiar i Værelset ved Østervold, betroede ham, at Eskild havde overrasket Clara og ham paa Volden, blev Viggo paany urolig, og han lagde ikke Skjul paa sin Frygt for, at Eskild vilde benytte sin Opdagelse som et Vaaben. Eskild var uden Tvivl bestandig charmeret i Clara og betragtede Torst som farlig Rival. Han kendte Eskilds Uskaansomhed, naar hans Uvilje var vakt, og vidste desuden, at han havde givet Faderen Referat af Balnattens Begivenheder, og at Obersten havde følt sig meget ilde berørt. — —

Viggo Hardings Ængstelse for, hvad der kunde ske, vilde yderligere være voxet, om han havde anet, at Eskild tilfældigvis havde indledet Bekendtskab med den glade Amanda, der ikke led af sygelige Skrupler med Hensyn til Pralerier over sine forskellige Erobringer, og som ogsaa samvittighedsfuldt havde fortalt Eskild om sin intime Forbindelse med Torst, idet hun naturligvis fortiede, at han havde vist hende Vintervejen. —

Hvad Magisteren angik, følte han sig efter Frederik Torsts Aftenbesøg paa Nytorv beroliget. Men han længtes dog efter det Tidspunkt, da Fru Jerrild og hendes Svigerinde fik Kundskab om Claras Kærlighed. Naar dette Tidspunkt kom, skulde

han ærligt bekende sit Medviderskab og forsvare sin Handlemaade, og han havde ikke i det, der var sket, set nogen Anledning til ikke at aflægge sine sædvanlige Besøg hos de tre Damer.

Et Par Uger efter »Katastrofen« havde han da ogsaa været der paa Visit. Maaske bankede hans Hjerte lidt hurtigere end normalt, da han ringede paa, og maaske endnu en Smule hurtigere, da han, midt under sin Konversation med de to ældre Damer, saa' Clara træde ind, — men denne Hjertebanken skrev han alligevel nærmest paa Conto af den Nysgerrighed og Spænding, hvori han var, for at erfare Noget om Eventyrets Løsning.

Ubemærket havde han vexlet et Blik med Clara, — hendes Smil havde sagt ham, at Alt gik godt, og at Hemmeligheden var vel bevaret.

Hvad hendes unge Elsker betraf, havde Magisteren givet ham Lov til at besøge sig, naar det kneb, eller naar han overhovedet trængte til Raad.

Et Par Dage efter Aftenbesøget havde Magisteren faaet et meget smukt Takkebrev fra den unge Hr. Torst, — men selv var han ikke kommen igen, hvad vel ogsaa var sikkert Tegn paa, at der ikke var Ugler i Mosen.

Ane Marie, Fru Jerrilds højt betroede Enepige, stod paa Trappen udenfor Frederik Torsts Dør.

Hun holdt krampagtigt et Brev i Haanden. Hun havde Fornemmelsen af, at det var et overmaade vigtigt Dokument, man her havde overladt til hendes Omsorg.

Hvad dette Brev indeholdt, maatte Vorherre vide.

Hun var bleven kaldt ind i Dagligstuen til de tre Damer. Fru Jerrild havde med Højtidelighed overrakt hende det, og Frøken Clara havde med en Omstændelighed, som om hun mente, at Ane Marie var en stakkels Idiot, der ikke kunde finde et Husnummer og en Trappegang, forklaret hende Adressen.

Hvem var denne Hr. Torst?

Hun havde aldrig hørt ham nævnet derhjemme, endsige set ham. Han var Student, — det stod paa Brevet. Han var altsaa ung. Det skulde da vel aldrig — — —? Nej, Frøken Clara var ved Gud for grøn endnu til den Slags Narrestreger!

Ane Marie var i Kærlighedssager en udpræget Skeptiker.

En Gang — for længe siden — havde hun været forlovet med en Skomagersvend, hvem hun havde overladt alle sine Sparepenge, da han vilde lave en Forretning, de skulde gifte dem paa.

Skomagersvenden havde baade lavet en Forretning og giftet sig.

Men Forretningen laa — efter hvad hun efter mange besværlige Undersøgelser havde faaet opsporet — ovre i Nordamerika, og den, han havde giftet sig med, var i hvert Fald ikke Ane Marie.

Siden den Tid havde hun fattet Mistillid til Ægteskaber, og de Penge, hun paany møjsommeligt havde faaet skrabet sammen, skulde hverken Skomagersvende eller andre Vindbeutler af Mandfolk faa Fingre i. Hun vilde dø Jomfru. — —

Frederik Torst sad netop og gjorde hæderlige Forsøg paa at interessere sig for det filosofiske Begreb: *tabula rasa.*

Det vilde idag ikke rigtig glide for ham, — han var adspredt.

Denne *tabula rasa* — den tomme Tavle — forvirrede ham. Han kunde ikke forsone sig med dens Tomhed, — og saa udfyldte han den med Billedet af Clara Jerrild, hvad der strax gjorde den mere tiltrækkende, om end mindre egnet til filosofiske Kontemplationer.

Saa bankede det paa Døren derude.

Han tænkte, det var Viggo Harding, der vilde aflægge sit Besøg tidligere end ellers, og sprang ud for at lukke op.

Dér stod en Pige med et Brev, som hun sagde skulde besvares.

En Smule forbauset var han.

Han bød venligt Pigen ind, fik hende plantet i sin Sofa og bad hende vente lidt, saa skulde han strax læse Brevet.

Hans Venlighed og hans smukke Ydre bragte selv Ane Marie til at vakle.

Hun suspenderede for et Øjeblik sit pessimistiske Syn paa det Maskuline, og i sit stille Sind indrømmede hun, at hvis der virkelig skulde være Noget om Kærlighed mellem denne Herre og Frøken Clara, kunde det da lade sig forklare. Han var i ethvert Fald meget kønnere end hendes Skomagersvend. —

Hun fulgte spændt hans Læsning af det medbragte Dokument.

Hille den, — hvor han kilede paa!

Og hvor han med Et blev urolig! Saa rejste han sig op, — saa satte han sig, — saa tog han Papir frem og dyppede en Pen, og saa læste han Brevet forfra igen!

Jo — der var s'gu ingen Tvivl, — det var noget med Kæresteri! — —

Frederik Torst slugte hvert Ord i Brevet.

»Højtærede Hr. Student Torst!

Min Datter Clara har idag fortalt mig Alt, vedrørende Deres og hendes Forhold.

De forstaar sikkert, at hun, som mit eneste Barn, ligger mig inderligt paa Hjerte. Vi er saa fást knyttede til hinanden, at Tanken om, at hun saa længe har kunne unddrage mig sin Fortrolighed i en Sag, der har saa gennemgribende en Betydning for hendes Liv som den foreliggende, til en Begyndelse maatte bedrøve mig.

Hun har imidlertid talt om Dem paa en Maade, der foreløbig har beroliget mig. Men De vil sikkert ogsaa forstaa, at jeg længes utaalmodigt efter at se den, der har vundet hendes Hjerte og ejer alle hendes Tanker.

Jeg beder Dem derfor saa snart som muligt — helst idag — helst strax — om at aflægge os Deres Besøg.
Forb.
Anna Jerrild.«

Saaledes lød Ordene.

Det havde ikke været let at faa sat dem sammen. Fru Jerrild havde maattet føje Clara i smaa Forandringer i Stilen, og Brevet var bleven omredigeret fire Gange, inden de tre Damer kunde enes.

Fru Jerrild havde holdt paa, at det skulde være nogenlunde hjerteligt, men værdigt.

Tante Edel vilde have det værdigt, men ingenlunde hjerteligt.

Og Clara vilde bare have det hjerteligt og paa ingen mulig Maade værdigt. — —

Det lod til, at det var ligesaa vanskeligt for Frederik Torst at faa affattet Svaret. Han rev tre Stykker Brevpapir itu, før han fandt Tonen.

»Højtærede Frue!

Deres Indbydelse til at maatte besøge Dem modtager jeg med Tak. Inden en Time vil jeg være hos Dem.

Igennem Claras kærlige Beskrivelse synes jeg alt halvvejs at kende baade Dem, højtærede Frue, og Deres Frøken Svigerinde; og jeg vover derfor foreløbig at formelde Dem Begge min dybeste Respekt. Samtidig tør jeg maaske bede Dem bringe Clara min kærligste Hilsen.

Deres og Deres Frøken Svigerindes
meget ærbødige
Frederik Torst.«

— — —

Da Ane Marie kom tilbage til Købmagergade, stod Clara — i aandeløs Forventning — parat til at modtage Brevet.

»Ane Marie!« hviskede hun, »hvorledes gik det? Hvad sagde han? Hvorledes synes Du, han var?«

»Var?« udbrød Ane Marie, »det var det dejligste Menneske, jeg nogen Tid har set staa foran mig!«

»Aa — Gud velsigne Dig!« raabte Clara henrykt, svingede det store Fruentimmer to Gange rundt og trykkede til Slutning et fast Kys paa hendes runde, røde Kinder. — —

»Naa — saa e r'et altsaa Frøken Claras Kæreste!« sagde Ane Marie helt fortumlet. »Og saa var det sagtens ham, der skulde havt Kysset!«

— — —

Frederik Torst havde ved Affattelsen af Brevet til sin tilkommende Svigermoder i høj Grad holdt sig det Bud i Skriften efterretteligt, der formaner os Mennesker til under alle Livets Forhold at være fromme som Duer og snilde som Slanger.

Tonen i hans Brev var from — fin og behersket — og det var snildt, at han i sin Henvendelse til Claras Moder tog skyldigt Hensyn ogsaa til Tanten, om hvem han vidste, at hun var en Stormagt i Huset. — — —

Fru Jerrild brød Seglet under almindelig Taushed og læste Brevet, først for sig selv, hvorefter hun saa' med et bifaldende Smil paa sin Svigerinde og Clara, — og saa læste hun det højt.

Clara fandt, at det var »udmærket skrevet«, og Tante Edel kroede sig, da hun hørte sig saa smukt erindret.

»Ja,« sagde hun, »det er ialfald en Mand med Dannelse. Mere kan jeg ikke sige, før jeg har set ham.« — — —

Næppe en halv Time efter fik hun ham at se.

Clara lukkede ham op.

»Du har dem, — Du har dem allerede!« hviskede hun til ham.

»Lad os saa skynde os med at komme ind,« sagde Frederik Torst. »Vi maa gøre Pinen saa kort som muligt.«

Og Clara gik foran ham gennem Spisestuen. Hun beundrede hans Ro.

»Er det dérinde?« hviskede han og pegede paa en Dør.

Clara nikkede taus.

De lavede højtideligt-komiske Ansigter til hinanden.

Og saa bankede han paa.

»Kom ind!« lød det mildt med Fru Jerrilds Stemme.

Hun havde havt mest Lyst til selv at have aabnet Døren og til at være gaaet ham venligt imøde.

Men Tante Edel havde sagt:

»Reserveret, kære Anna, — reserveret! Du kender jo slet ikke Mennesket!« — —

Dér stod han for dem.

Selv Eskild Harding vilde have indrømmet, at han saa' Pokkers godt ud.

Han havde været i Uvished om, hvorledes han skulde klæde sig paa til denne vigtige Visit.

Halvt i et Anfald af Overgivenhed var han trukken i Gala, — sin allerfineste Puds. Den havde sidst paraderet ved Ballet hos Obersten, og han hadede egentlig denne Mondur, — men Clara havde sagt, at den klædte ham, og det var jo da ogsaa en Høflighed, han viste hendes Moder, naar han fremtraadte saa fin i Paaklædning, som han overhovedet kunde blive.

Til Examen var man jo altid i Gala, — dette var jo ogsaa en Slags Examen, hvor Fru Jerrild var Examinator og Tante Edel Censor. — —

Han bukkede ærbødigt for Damerne og blev budt til Sæde midt imellem dem, og henvendte sig — bestandig from og snild — ligeligt til dem Begge.

Og han fortalte uforbeholdent — ærligt og djærvt — Alt, lige fra Claras og hans første Møde, da Magister Kierkegaard halvt imod sin Vilje var deres Hjælper, og til Dagen idag. Intet skjulte han.

Og hans Examen blev bestaaet med Glans.

Han ventede forgæves paa en Smule Indvending, en enkelt Modsigelse, der kunde have ægget hans medfødte Evne til i Diskussion at slaa sin Modstander af Marken.

Der var ingen Modstander.

Examinator hørte rolig og tilsyneladende meget tilfreds paa ham, og Censor sad og nikkede og havde rent glemt at være reserveret.

Og da han tav, faldt det, som derpaa skete, saa ganske naturligt.

Clara løb hen til ham, tog ham om Halsen og gav ham et Kys.

»Moder!« sagde hun saa, »holder Du ikke allerede af ham? O, Tante Edel, — sig, at Du holder af ham! I kan jo dog ikke andet!«

Vist holdt de af ham! — —

Fru Jerrild græd, og selv Tante Edel mærkede Taarerne piple frem, — det var saamænd ikke set, siden den Dag, da hendes Broder, Departementchefen, blev begravet!

De gik Begge hen til ham og rakte ham kærligt Haanden, og han rejste sig og tog Clara i begge sine Arme.

Og dér stod de alle Fire og lykønskede sig selv og hinanden baade paa kryds og paa tværs, — indtil Tante Edel med en rask Beslutning tørrede den sidste Taare væk og udbrød:

»Men Magisteren! Kan Du tænke Dig, Anna — han har vidst det Hele! Vi skal ved Gud dygtig exercere med ham, naar han kommer!«

Og den Tanke slog pludselig ned i Frederik Torst, at Magister Kierkegaard snarest muligt burde vide, hvad der var sket. Det vilde sikkert lette en Sten fra hans Hjerte, naar han erfarede, at

Fru Jerrild og Tante Edel var bleven indviede i Hemmeligheden.

Og Ane Marie blev sendt hen paa Nytorvet med et Brev, hvori Magisteren underrettedes om Begivenheden, og hvori han indtrængende blev anmodet om strax at komme hen paa Købmagergade og fejre Festen ved et Glas Vin med de Andre.

Og hvad neppe noget andet Brev — maaske end ikke fra Hs. Maj. Kongen — havde formaaet, formaaede dette.

Magisteren kom.

Og Tante Edel »exercerede« med ham og fik endogsaa Mod til at kalde ham en »rigtig falsk Blakke«, og hun gav ham slet ikke Lov til at forsvare sig mod den grove Beskyldning.

Og saa lo han da blot ad Tante Edels Iver og usædvanligt gode Lune, — lo med sin korte, klukkende Latter, han, som saa sjældent lo og saa sjælden var glad i sit Hjerte som iaften. —

Af og til søgte enkelte af Deltagerne i den improviserede Sammenkomst ud fra Kredsen, bort fra den almindelige Conversation, for paa Tomandshaand at udvexle de overstrømmende Følelser. —

Først gav Fru Jerrild Frederik Torst et lille Vink, hvorpaa de med hinanden forsvandt ind i Sideværelset.

Hun vilde endnu engang — alene — ønske ham til Lykke og sige ham, at den Tillid, som ellers kun varigt Bekendtskab skaber mellem Mennesker, havde hun allerede til ham, og at hun nu saa godt forstod, at han øjeblikkelig havde faaet Magt over Claras unge Hjerte.

Og naar hun havde givet ham denne *cadeau*, ja, saa misforstod han forhaabentlig ikke, hvad hun nu vilde sige.

Af Alt, hvad han saa aabent havde fortalt om sine og Claras hemmelige Møder, var Beretningen om, hvorledes de — vistnok ret ofte — havde forlagt deres Mødested fra Volden til hans Ungkarlelejlighed, det Eneste, der havde mishaget hende — og Tante Edel.

Naar han nu for Fremtiden — hun haabede daglig — kom i hendes Hus, stod jo Claras Værelse til Disposition, naar de ønskede at tale sammen i Ensomhed. Ikkesandt — han forstod, hvad hun mente, — Claras Rygte —. Verden var saa ubarmhjertig!

Hun skulde til Gengæld — skjøndt vistnok hendes Svigerinde vilde finde det uheldigt — indvillige i, at Forbindelsen ikke blev officiel, før hans Examen var overstaaet. Clara havde fortalt hende de Grunde, han havde for sit Ønske, og hun kunde billige dem.

Med Smil og Haandtryk indgik de paa dette Compromis og, uden at de Andre havde lagt synderlig Mærke til deres Forsvinden, føjede de sig paany ind i Kredsen. — — —

Saa følte Magisteren Trang til at være ene med Clara.

Hans Tale vexlede fra dyb Alvor til munter Spøg, og han endte med at indbyde hende til en Dags Køretur til Nordsjælland, naar Sommeren kom.

Hendes Tilkommende havde jo henlevet sin Barndom og første Ungdom i Egnene deroppe. I Fællesskab skulde de indvi hende i Grib Skovs vidunderlige Mystik. — —

Og da nu Tante Edel — som en Følge af disse Udvandringer — et Øjeblik sad helt alene, fik hun en Idé, som hun strax gjorde til Virkelighed. Hun listede sig ud til Ane Marie og bad hende i al Hemmelighed at skynde sig til Oberstens i Strandgade for at indbyde Viggo Harding til strax at indfinde sig hos Frøken Jerrild.

Viggo havde fra lille Dreng været hendes specielle Yndling, og efter hvad hun nu havde erfaret, havde han jo i alle Maader havt en ligesaa væsentlig Andel i Claras og den unge Hr. Torsts Lykke som Magister Kierkegaard, — ja, egentlig langt større, og det vilde sikkert være dem til Glæde, om han uventet tonede frem. —

Og for tredie Gang idag maatte Ane Marie agere en Slags *postillon d'amour,* og som de andre kronedes ogsaa denne Expedition med Held. —

Man var midt i Aftensmaaltidet, da Magisteren rejste sig.

Han hadede af Princip al Mad-Retorik. Men da Vinen var skænket i Glassene, var der bleven pludselig Stilhed ved Bordet, og man saa hen paa ham. Navnlig var Fru Jerrilds Blik saa bedende, at Principet maatte brydes.

Han talte om den fuldkomne Lykke, den, der, som en Himmel, med Solens ubeskaarne Glans fra Morgen til Aften, helt uden Skyer, er saa sjælden, saa saare sjælden. Den fuldkomne Lykke falder dog sikkert i ethvert Menneskes Skød, selv om det maaske kun er for et eneste, kort Øjeblik, — da gjaldt det at gribe den i Momentet, at forstaa den og at takke for den.

En saadan fuldkommen Lykke maatte hans lille »Skøn-Jomfru« og den unge Torst have følt

dale ned over dem hin Balnat, da de saas for første Gang, — de havde grebet den i Flugten, — han var ogsaa overtydet om, at de forstod dens dybe Værd, — nu burde de vide at takke for den.

Og Takken skulde de lade stige opad mod Vorherre, fra hvem al sand Kærlighed har sit første Udspring. Til Slutning ønskede han dem Livets rigeste Velsignelse. —

I samme Øjeblik gik Døren op, — Viggo Harding traadte ind og blev modtaget med aabne Arme. Det var en stor Overraskelse.

Men Tante Edel saa' sig omkring med triumferende Mine og fortalte, hvorledes Overraskelsen var gaaet til paa en ganske naturlig Maade. —

Tænk, at det var Tante Edel, der kunde være saa fuld af Humør! — —

Snart efter trak Magisteren sig tilbage. Han kaldte det en herlig Aften og vilde ikke vide af Tak, fordi han var kommen. —

Det øvrige Selskab blev sammen endnu en Stund, og det blev senere Sengetid i Fru Jerrilds Hus, end det havde været i mange, mange Aar.

Da Tante Edel sagde Godnat til Fru Jerrild og Clara, udbrød denne uvilkaarligt:

»Nej, Tante Edel, — hvor ser Du godt ud iaften! Du er næsten smuk!«

»Snak, Barn,« svarede Tante Edel, »jeg har alle Dage været grim som en Ulykke, og det er jeg ogsaa iaften.« —

Sandt var det nu alligevel, hvad Clara havde sagt.

Hun var virkelig paa én Gang bleven baade mildere, yngre og kønnere at se til.

Den Magt har nemlig Glæden over Mennesker, — ogsaa over gamle Tanter, der til daglig er lidt syrlige. — —

Viggo Harding fulgte Frederik Torst hjem, og da de omsider fik talt ud og Viggo blev lukket ud ad Gadedøren, gik Natvægter Bardram netop forbi og sang med sin sprukne Røst, at Klokken var slagen To.

Og da Frederik Torst i Anledning af sin »fuldkomne Lykke« stak en Speciedaler til ham, tabte han den Smule Stemme, der var tilbage.

Den Magt havde Glæden over ham!

— — —

Examen stod for Døren.

I de Par Maaneder, der var forløbne siden Festaftenen paa Købmagergade, havde Frederik Torst sat sit Arbejde i fast System, hvorfra der nødigt maatte skejes ud.

Han stod meget tidligt op og hang i Bøgerne, indtil Universitetet kaldte med sine Forelæsninger. Saa mødtes han med Clara til en lang Tur og læste derefter uden Afbrydelse den hele Dag, til Mørket begyndte at falde paa, da han ventedes i Fru Jerrilds Hjem — af Clara med utaalmodig Længsel, af Fruen og Frøken Jerrild, der for hver Dag kom til at holde mere og mere af ham, med et stille Velbehag. —

De havde lært hans varme Hjerte at kende, og de fandt hans Selskab yderst underholdende.

Og selv om han og Clara en Del af Aftenen trak sig tilbage til hendes Værelse, var de dog den længste Tid Alle samlede til hyggelig Passiar i

Dagligstuen, undertiden om Spillebordet til en firkantet Whist, der var Tante Edels Passion, og som hun spillede med Mesterskab. — —

Det var et ret mærkeligt og intimt Forhold, som efterhaanden udviklede sig mellem hende og Husets nye Ven.

Tante Edel var et klart Hoved — hun stod i naturlig Begavelse over Fru Jerrild — hun havde gode Kundskaber og sin egen Mening om Alt, og hun forstod at forfægte den med en dialektisk Evne, der undertiden fik hende til at løbe løbsk, men som var original og ofte overraskende ved en Stringens, der ikke er sædvanlig hos Kvinder, — hun var med andre Ord en udpræget Personlighed, hvis hensynsløse Ærlighed var beslægtet med Frederik Torsts.

Naar de To disputerede, kunde Fru Jerrild og Clara sidde længe som tause Tilhørere og gotte sig. Kampen udfægtedes som Regel under Munterhed, men kunde ogsaa til Tider udarte lidt, saa at Tante Edel blev irriteret og fik Anfald af en let Bersærkergang, — men saa slog Frederik Torst behændigt om og gav hende betingelsesvis Ret i hendes paradoxale Paastande, og saa endte det alligevel i god Forstaaelse.

Tante Edel kunde — rentud sagt — aldeles ikke undvære Frederik Torst, og blev han en enkelt Aften borte, var hun det samme Vrippetrug som i gamle Dage. —

Clara nød deres Venskab med ligesaa megen Glæde som Forbauselse, og hun maatte ofte give disse Følelser Udtryk for Torst:

»At Du og Tante Edel skulde blive saa gode

Venner, drømte jeg dog mindst om! Det er næsten Din største Triumf!« —

Forholdet til Fru Jerrild var ikke mindre hjerteligt, blot af anden Art.

For Frederik Torst syntes det, som om hans eget Hjem havde tabt al sin Hygge og Tiltrækning for ham nu, da Clara aldrig oftere besøgte ham. Han udtalte engang dette for Fru Jerrild og, for at glæde ham, udklækkede hun en Plan, som hun den paafølgende Eftermiddag satte iværk. I samlet Trop mødte hun, Tante Edel og Clara op i hans Lejlighed og arrangerede — med Ane Maries Hjælp — et improviseret Aftensbord paa fem Couverter, — thi Viggo Harding maatte absolut indforskrives ved en saadan Lejlighed. —

Paa denne og mange lignende Maader vidste Fru Jerrild at liste sig ind i hans Hjerte og at vise ham, at hun paaskønnede ham.

Det pinte hende, at hun ikke turde indvi Oberst Harding i Sagernes rette Stilling. Hun mødte ham en Dag paa Gaden, og de vexlede i Forbigaaende nogle Ord. Hun kunde ikke godt undlade at berøre hans sidste Besøg og de Oplysninger, han havde givet om Clara; men da hendes Tunge var bunden, maatte hun indskrænke sig til at sige ham, at hans allarmerende Meddelelser — efter en nøjagtig Undersøgelse — havde vist sig altfor overdrevne. Clara havde i sin Uerfarenhed været uforsigtig — det var det Hele.

Obersten havde bukket med et lille mistroisk Smil, som Fru Jerrild følte sig pikeret over, og som ikke flatterede ham i hendes Øjne. Heldigvis skulde det ikke vare længe, inden han fik den rette Sammenhæng at vide, tænkte Fru Jerrild,

og saa vilde denne selvsikre Herre se sig dygtig beskæmmet. —

Oberst Hardings Chance som Frier var betydeligt forringet, hvis han overhovedet havde havt nogen.

— — —

De tre Damer paa Købmagergade led af Examensfeber en Formiddag i Juni Maaneds Slutning. — —

Frederik Torst havde ved Morgentid aflagt dem en hastig Visit, før han gik op til det grønne Bord.

Det var en stærkt bevæget Situation.

Clara omfavnede ham til Afsked, Fru Jerrild havde Taarer i Øjnene, og Tante Edel gav ham i den almindelige Forvirring, da han absolut maatte afsted og Visiten have Ende, et Kys, — hun paastod senere, at det var sket af Vanvare, og at Kysset egentlig var tiltænkt Clara, — Pokker tro hende! —

Og nu gik de hvileløst omkring i alle Stuerne.

Der kunde ikke være Tale om at sidde rolig paa en Stol; og uagtet de vidste, at det endnu maatte vare længe, inden Torst kunde være tilbage igen, trængtes de om Refleksionsspejlet i Dagligstuen for at kigge efter ham.

Selv havde han været ganske rolig, og hans Ansigt straalede af Glæde, som om Sejren allerede var vunden. — — —

»Dér er han, — dér er han!« raabte Clara endelig.

Hun saa' ham bane sig sin Vej i Stormløb, midt ad Gaden mellem Folk og Fæ. —

Og nu stod han med sin første Karakter midt i Spisestuen, favnet om Halsen af Clara, medens Fru Jerrild og Tante Edel rystede hans Arme i Henrykkelse. Og saa blev Champagneflasken, som Fru Jerrild havde holdt i Beredskab, trukket op og Skaalen for den filosofiske Kandidat drukket med Begejstring.

Og Tante Edel, der erklærede, at hun aldrig før havde smagt »Spiritus« om Formiddagen, blev en ganske lille Smule beruset.

Munden stod ikke paa hende, og hendes spidse Næsetip rødmede af Skam, — men det klædte hende umaadelig grinagtigt — og egentlig slet ikke ilde.

Paa Pladsen foran vor Frue samledes en tidlig Morgenstund i Juli Maaned 1847 en Snes unge Musasønner, som skulde paa Skovtur efter veloverstanden filosofisk Examen. — —

Vognmand Søren Lassens Kaffemølle holdt parat, og han sad selv paa Bukken. Den laadne Kabuds var erstattet med en stivskygget Hat, og han var iført sine Kisteklæder.

Der var noget embedsmandsmæssigt over ham. Bagfra set havde han en flygtig Lighed med de *studiosi perpetui*, hvorpaa der i de Tider ikke var Mangel. Men — forfra set brast Illusionen.

Hans grove Fysiognomi, saa fiffigt det end kunde skinne, hans Flip, der for Nemheds Skyld dannede en uopløselig Enhed med det sorte Halsbind — en Opfindelse, som var hans egen — og hans brede, stærkt behaarede Næver forraadte hans Oprindelse fra Bondelandet. —

Han følte Situationens Højtidelighed, og trods det store, godlidende Smil var der udbredt en stille Værdighed over hans Væsen. — —

Pludselig saa' man ham løfte sin Pisk højt over Hovedet, derpaa lette sin Hat og sænke den dybt.

Piskeløftningen var en kuskemæssig Hyldest til Frederik Torst, som kom gaaende over Universitetspladsen, — den paafølgende dybe Hilsen gjaldt den ganske unge, hvidklædte Dame, som havde Torst under Armen, og som, da hendes Kavallér havde hvisket et Par Ord til hende, gav sig til at svinge sin lyseblaa Parasol op imod Søren Lassen, der følte sig beæret ved en saa uventet Opmærksomhed. —

Torst gav den unge Pige et varmt Haandtryk til Afsked, og nu stod hun oppe mellem Søjlerne ved Indgangen til Kirken for at afvente Bortkørslen, medens hendes Ledsager skyndte sig hen til Kammeraterne for at anvise dem deres Pladser, hvorpaa han selv med et elastisk Spring entrede Vognen og anbragte sig ved Siden af Søren Lassen.

»Her maa jeg vel nok have Fornøjelsen af at sidde?«

»Gu'bevares, Hr. Kandidat, — De er saa meget velkommen. Og til Lykke med Vejret! Vinden har lagt sig om i Syd. Det bli'r varmt, Hr. Kandidat.« —

Man maatte bie endnu et Øjeblik paa et Par Efternølere. Dette Øjeblik benyttede Søren Lassen til at skaffe Luft for sin Beundring for den unge Dame henne mellem Søjlerne.

»Det var — uden Fortrydelse — en dejlig Frøken, Hr. Kandidaten kom følgendes med! Og

saa ligefrem og behagelig hun vinkede til mig med Solskærmen før! Det er — undskyld min Næsvished at jeg spør' — ka'ské Hr. Kandidatens Søster?«

»Min Kæreste, Hr. Lassen! Hende fik jeg samtidig med min Examen.«

»To Fluer med ét Smæk, som man siger, Hr. Kandidat! Ja — hvorfor klatte med det! Saa hilser vi saagu' derover igen!« Og Søren Lassen tog Hatten af og nikkede, og Frederik Torst viftede med sit Lommetørklæde, og saa kom den lyseblaa Parasol paany i store Svingninger.

Kammeraterne i Vognen saa' det muntre Vexelspil, og da Efternølerne var arriveret og Kaffemøllen sat i Gang, fik Clara Jerrild til Farvel tre rungende Hurra'er, der bragte den gamle Biskop Mynster frem til et Vindu mod Nørregade, og saa fik ogsaa han sit Hurra. Og han nikkede nok saa mildt med sit ærværdige, hvide Hoved til de glade, unge Mennesker. — —

Paa Vejen til Skoven tog Torst og Vognmand Lassen sig af og til en lille Passiar.

»Naa, Hr. Kandidat! Saa husker vi, hvad vi lovede hinanden forgangen, da De bestilte Møllen? Halvgaaen Et kører vi hjem fra Bakken?«

»Det kan De være rolig for,« svarede Torst,« »lad saa dem, der vil, blive. Ialfald kører De og jeg. Imorgen skal vi jo til det igen, — vi To!«

Søren Lassen saa' uforstaaende paa Torst.

»Hvad mener Hr. Kandidaten?«

»De skal jo imorgen køre til Grib Skov og Fredensborg for Magister Kierkegaard, — ikke sandt, Hr. Lassen?«

»Javel, — javel skal jeg saa.« Søren Lassen var endnu ikke rigtig med.

»Ja« vedblev Frederik Torst — »og paa den Tur, ser De, skal min Kæreste og jeg med.«

Søren Lassen var ved at tabe Næse og Mund. Han saa' ikke fiffig ud mere.

»Hvad behager? Skal Hr. Kandidaten — — —?«

»Ja, jeg skal. Vil De ikke tro det?«

Søren Lassen fik paany sit poliske Udtryk.

»Nej!« raabte han, »jeg be'r saa meget om Forladelse, men den maa Hr. Kandidaten længere ud ad Landet med!«

»Jamen, sandt er det. Hvorfor tror De mig ikke?«

»Undskyld min Paastand, Hr. Kandidat Torst, — men nu har jeg kørt for Hr. Magisteren det meste af fire Aar disse Ture, forstaar vi, ud i Sjælland, — og han har aldrig været andet end som ganske mutters alene. Natyrligvis — han ka' ta' en gammel Kælling op paa et lille Stykke Vej, hvissomendstid hun er daarlig tilbéns eller har noget at slæbe paa, — — men ellers — — — nej, Hr. Kandidat! Sagen er jo nemlig, ska' jeg sige os, den, at han sitter og spekulerer over, ser vi, og saa vil han s'gu ikke forstyrres, som ganske natyrligt er.«

»Ja, ja — Hr. Lassen! Vi kan jo vædde!«

»Det kan vi s'gu saa meget godt! Jeg sitter ligefrem to Flasker Arrak af den fra Vinhandler Bastiansen i Sværtegade!«

»Det gør jeg ogsaa!« sagde Frederik Torst. —

Men Søren Lassen sendte ham endnu engang et langt, mistroisk Blik, og saa grinte han og sagde:

»Og den lille Dame med Solskærmen skal med?

Nej, Hr. Kandidat, — den er for tyk i Sulen, — den maa vi længere ud ad Landet med!«

»Ja,« svarede Torst, »heltud til Esbønderup! Saa langt skal vi netop med Magisteren imorgen! Det sagde jeg Dem jo allerede forleden.« —

— Søren Lassen var nu med Et kommen til at huske paa, at Magister Kierkegaard havde været i saa paafaldende godt Lune, da han gjorde sin sidste Bestilling. Han spekulerede paany lidt over Tingene, og saa sagde han:

»Ja — natyrligvis, Hr. Kandidat Torst, for mig ingensomhelst Allarm i nogen Maader. Hr. Magisteren har begribelig Lov til at ta' med paa Turen, hvem han behager.« — — —

— — — Man havde tilbragt Dagen efter Programmet, og sent paa Aftenen bedede man ved Dyrehavsbakken, der skulde være sidste Station før Hjemfarten. —

For at følge en gammel Tradition skyllede man ved Kirsten Piil et Glas af den berømte »Rystetoddy« i sig, før man i sluttet Trop afsøgte Bakken og dens mangeartede Forlystelser, hvoraf ingen blev forsømt. — —

Tilsidst vinkede Sangerindeknejperne, der ogsaa paa Dyrehavsbakken har deres Rangforordning.

Den mest celebre var »Lyren«. og dér havde man besluttet at slaa sig ned det sidste Par Timer. Henrik Seidelin, der paa det Gebet var en forfaren Mand, havde anbefalet den. Selv havde han desværre — paa Grund af Examenslæsningen — endnu ikke havt Lejlighed til iaar at kontrollere det, men en Ven af ham, der personlig kendte alle Sanggudinderne i Kjøbenhavn og Omegn, var hans Kilde og havde erklæret, at Pigerne i »Lyren« stod over

Gennemsnittet af de gamle Skrigedukker, som man ellers fandt gode nok til at optræde paa dette Kunstens Overdrev. — —

Frederik Torst var i Virkeligheden forlængst træt af Compagniet og havde foretrukket at echappere allerede efter Middagen paa Bellevue.

Hans Tanker var hos Clara og den Køretur, han i hendes og Magister Kierkegaards Selskab skulde foretage den paafølgende Dag.

Han havde ikke den ringeste Lyst til at høre Knejpesang. — —

Han drev dog med Flokken henimod »Lyren«, der indtog den sidste Plads i Teltrækken paa den anden Side »Bakken«s Top.

Da man nærmede sig dette Apollotempel, blev Tonen til en ny Vise netop slaaet an paa Klaveret derinde, og man hørte en bragende Klapsalve, — det var formodentlig den optrædende Kunstnerinde, som blev modtaget af sit Stampublikum —, og lidt efter oplod sig en kraftig Røst med en hæs Biklang, som Torst strax syntes at kende.

Ja, det maatte være den! —

Han gik blandt de Sidste mellem Kammeraterne, og da Tæppet for Indgangen blev slaaet til Side, saa' han et Glimt af Amandas flotte Skikkelse paa den lave Tribune.

Hun var iført et Kostume á la Valkyrie med blank Hjelm og Sølvmorsbrynje, der dog for Tilfældets Skyld var saa dybt nedringet, at det aabenbarede det meste af hendes smukke Bryst. I Haanden holdt hun et Spyd, hvis Odd var forgyldt. — —

Frederik Torst blev et Øjeblik staaende uden-

for Lærredet og hørte hende foredrage et Vers af »Visen om Rikke«, som han kendte fra tidligere Dage, og som ikke skulde synes egnet til at lægges i Munden paa en Valkyrie.

Og før han spurgte, var der svart
— For hun var blandt de Kække —
Hun trak ham i hans Knebelsbart,
Og han lod hende trække.
Og da han hvisked': »Rikke-Rikke-Rik!«
Sa' hun ikke: »Føj, la' være!
Husk paa, jeg har min Ære!«
Næ — hun sa': »Dikke-Dikke-Dik!
Jeg elsker Dig, Du Kære!« — —

Han vilde ikke være Publikum.

Han gik ned ad Bakken — dybt ind i Skoven, bort fra al den øredøvende Spektakel.

Og Stilheden derinde voxede for hvert Skridt, han gik. Tilsidst hørte han kun Karussellens Stortromme brumme som en svag, fjern Torden. —

Han lagde sig under et stort Bøgetræ. Den lyse Sommernat med sin milde Fred passede bedre end Gøglet deroppe til hans Stemning, og Synet af Clara, som hun imorges stod i Ly af Kirken og viftede Farvel, steg frem for hans Tanke. —

Da han præcis ved det aftalte Klokkeslet stillede paa Pladsen under »Bakken«, sad Søren Lassen allerede paa Forsædet og bag ham en halv Snes trætte Sjæle.

De Øvrige holdt den glade Amanda fangen i sit besnærende Garn.

— —

Søren Lassen holdt med Karossen udenfor Nummer 2 paa Nytorvet.

Hans Heste var begyndt at blive utaalmodige. De havde faaet stærkt Kærnefoder denne Morgen, og de længtes efter at anvende deres Overskud af Kræfter.

De gnubbede til Tidsfordriv hinandens Halse med de bløde Muler, stampede i Stenbroen og trak i Skaglerne.

Søren Lassen saa' op mod Vinduerne.

Han forstod ikke dette. Det var aldrig før sket, at han maatte vente paa Magisteren. Der maatte være noget Usædvanligt paa Færde, Og hans Tanker kredsede om Væddemaalet om de to Flasker Arrak fra Bastiansen i Sværtegade.

Endelig kom Magisteren ned ad den høje Stentrappe og minsandten — kom ikke Hr. Kandidaten og den hvidklædte lille Frøken fra Dagen igaar sejlende i hans Kølvand!

Endnu var det dog ikke afgjort, at de skulde nyde Æren af at sidde op, — — —, jo — — saa skulde da ogsaa — — —!

Paa det brede Forsæde tog den lille Dame Plads paa Magisterens højre Haand, og Kandidaten blev placeret ligeoverfor dem. Arraken var tabt! — —

»Vi beder i Bloustrød Kro,« sagde Magisteren op til Kusken. Og saa gik det i hurtigt Trav gennem Byen, ad Østerport — ud i Landet. — —

Der blev ikke just talt meget paa den lange Tur.

Dens Karakter betegnedes snarere ved stille, intensiv Nydelse, — en Grebethed, som voxede, alt eftersom Dagen gled. —

Magisteren nikkede nu og da saa mildt og fornøjet til sine unge Gæster, som om han vilde sige: Ja, vent bare, — vent bare, — det bliver

dejligt, kan I tro! Af og til gjorde han dem opmærksom paa en smuk Udsigt, og da Frederik Torst fortalte om Skovturen med Kammeraterne, hørte han interesseret til.

Ofte sank han hen i sine egne Tanker, og undertiden lukkede han Øjnene, naar Solen blev paatrængende. —

I Bloustrød Kro tog man efter Bestemmelsen en Times Hvil og drak Kaffe. Og Magisteren gjorde en lille Afstikker ind i Præstegaarden hos sin Ungdomsven, Præsten Boesen.

Da han kom tilbage, var Præsten med ham og blev indbudt til at køre et Stykke ud ad Vejen og fik Plads paa Forsædet hos Magisteren, medens Clara for den halve Times Tid flyttede over til sin Kæreste. — —

De to Ungdomsvenner fik sig en filosofisk Diskurs, og Magisteren lovede snart igen at kigge indenfor i Bloustrød, — saa steg Pastoren af og gik tilfods tilbage til sin Præstegaard. — —

I Fredensborg gjorde man Holdt udenfor Gæstgivergaarden.

Kold, den joviale Krovært, stod paa Post i Døren med Huen i Haanden.

Som altid før var han ogsaa idag i god Tid bleven underrettet om Besøget, men til sin Forundring havde han faaet Paalæg om at sørge for en Middag, der skulde være særlig fin og paa tre Kuverter. —

Han ansaa uden Sammenligning Søren Kierkegaard for sin bedste Kunde. Og med Rette. Han fik nemlig ufravigelig — ligegyldigt om Beværtningen havde været af finere eller ringere Kvalitet — ti Rigsdaler af Magisteren i Betaling. Med disse

Penge skulde Regningen afgøres — Drikkeskillingen i Stalden og til Opvartningspigen iberegnet.

Der blev altid mindst fem Rigsdaler til Kold i ren Fortjeneste. — — —

Halvanden Time efter Ankomsten skulde Middagen serveres.

Mellemtiden blev benyttet til en Vandring i Slotshaven, hvor man fulgtes til Sukkenes Allé.

Dér blev Magisteren alene tilbage, medens Clara og Torst gik ned til Søen. —

Saa mødtes man paany i Kroen.

Magisteren førte Clara tilbords, Kold trak Rødvinsflaskerne op, og Opvartningspigen bød Retterne om, — blandt andre den fine Bækørred, som Kold vidste var Magisterens Yndlingsspise.

Og da Kaffen var drukken, og Søren Lassen igen holdt for Døren, stak Magisteren for denne Gang hele tyve Rigsdaler til Kold, der kvitterede med et Buk, der var saa dybt, som hans tykke Mave tillod det. — —

Man kørte Østen om Esrom Sø op til Esbønderups gamle Kirke, hvor man stod af og gik ind paa Kirkegaarden. — —

Derinde — ved Muren — laa Graven. En mægtig Sten, omslynget af Vedbend og vilde Roser, bar Indskriften: »Mario Torst og hans Hustru, Madeleine Torst, f. Bridonne.« — —

Frederik var dybt bevæget. Clara og han stod tæt hos hinanden, og Magisteren lagde efter nogle Øjeblikkes Forløb sin Haand saa mildt paa Frederiks Skulder og gik derpaa stille iforvejen ud til den ventende Vogn. Her skulde de To være alene. — — —

»Gid Du havde kendt 'dem, Clara! Især min Moder! Du vilde have elsket hende!« — — —

Videre drog man, forbi Esrom Kloster, langs Søens vestlige Bred og lod endelig Hestene hvile i en Bondegaard paa Nøddebo Mark, og Søren Lassen fik Ordre til at møde med Vognen et Par Timer senere ved de otte Veje i Grib Skov. — —

Saa gik man fra den hvide, solbeskinnede Landevej ind i den svale, mægtige Skov, som paa disse Steder ejer sin rigeste Skønhed, — over Syvstjernen paa den høje granbevoxede Grusbakke ned mod Böndernes Tørvemose med sine vilde, selvsaaede Birke, sine smaa Øer med den hvide, nikkende Kæruld og med de høje, bøgeklædte Brinker rundtom. —

Gennem Moser, — over Veje, hvis Hjulspor udslettedes af det frodige Græs, — ad skjulte Stier, — gennem Tykninger og over aabne Lyngsletter, kom man omsider til det længselsfuldt ventede Sted, hvor man fra den cirkelrunde Grønsvær-plads saa' ned ad de otte Veje, hvor Ensomheds-følelsen voxer ud af hvert Blad, hvert Græsstraa, ja, ligesom indaandes med Luften, som er mættet med Duft af visnede Naale, — hvor Vindens aandeagtige, stille Susen gennem Trætoppene højt oppe føles som Naturens egen, manende Røst, — hemmelighedsfulde Stemmer, hvis Veje hvorfra og hvorhen ingen Dødelig kender, men hvis Klange finder Sangbund i Menneskehjerter, fordi de bringer Bud fra Naturgrunden i os selv. — —

Frederik Torst fornam Genkendelsens dybe Glæde ved atter at staa paa dette Sted, der kaldte en Flok af dyrebare Barndomsminder frem i hans Sjæl. Her havde han gaaet med sin Moder, senere

med sin gamle Rektor — oftest dog alene. Midt inde i den store By hørte han det tidt kalde paa sig herude fra, — og nu stod han der med hende, der var ham kærest af Alt i Verden. Og han følte det som en Lykke at indvi hende i al denne Skønhed, som hun saa' for første Gang i sit Liv. —

Magisteren syntes at have glemt Alt omkring sig, — han stod lænet mod en Stamme, ubevægelig og tavs, stirrende ind i den Ensomhed, han kendte og elskede som ingen Anden, indtil han pludselig, næsten mekanisk, gik ned ad en af de otte Veje. —

Ad en anden vandrede Clara og Frederik Torst, tavse som deres ældre Ven, men nærmere ved Jorden, — nærmere ved den Lyksalighedskilde, som ogsaa Jorden ejer, end han, den syge, tungsindige Drømmer, for hvem Livet kun var Strid, — Strid udadtil mod Verden, og Strid indadtil i hans egen stakkels, forpinte Sjæl. — — —

Der lød pludselig Larm paa de fredlyste Steder.

Det var Søren Lassens profane Vogn, der forstyrrede Ensomheden.

Og ud fra de otte Vejes Mørke kom Magisteren og de to unge Elskende frem.

Og saa gik det hjemad i strygende Fart i den lyse Sommeraften.

Det skummede om Bovene paa de stærke Vognmandsheste.

Alligevel skulde det knibe med at naa Byen inden Midnat. —

Selv om Fru Jerrild med sin fine Takt havde forstaaet at afværge altfor udelikate Hentydninger og Forespørgsler, var man i hendes Omgangskreds forlængst kommen paa det Rene med, at der maatte være Forlovelse i Farvandet. Denne Hr. Torst, der saa uventet var dukket frem, var for hyppig en Gæst, til at det ikke betød Noget. —

Da Forlovelsen efter den absolverede anden Examen endelig erklæredes, faldt Gemytterne i Ro, og man modtog med forstilt Overraskelse den glædelige Nyhed.

De nødvendige Visitter, der var Frederik Torsts Rædsel, indskrænkedes til det mindst mulige, og Fru Jerrild viste sig ogsaa her som den liberale Svigermoder. —

Paa Oberst Harding gjorde Meddelelsen særlig Virkning, selv om heller ikke han var blandt de Overraskede.

Det var virkelig en penibel Situation at faa klaret.

Selv om han hin Dag, da han havde anset det som Pligt at raabe Vagt i Gevær, hverken havde nævnet Frederik Torsts eller Eskilds Navn, vidste man jo nu Besked, og da han senere havde mødt Fru Jerrild paa Gaden, var det tydeligt at mærke, at det ikke just var Taknemlighed, hun følte for ham, fordi han havde devoveret sig og paataget sig den ubehagelige Rolle som Anklager. Han besluttede sig til hurtigst mulig at aflægge en Lykønskningsvisit hos Fruen, hvor han uheldigvis traf sammen med Torst.

Mødet mellem de to Herrer var ikke uden dramatisk Spænding, og det nytter ikke at nægte

det: Obersten var den Lille, trods Sabel og Sporer og øvrigt krigerisk Udstyr.

Da han frembar sin Lykønskning, følte han sig øjensynligt forlegen, medens Frederik Torst viste en uforstyrrelig Ro, da han med et Smil takkede Obersten som den, der ved sin Balindbydelse i Februar havde bragt ham sammen med Clara.

Og da Obersten snart efter trak sig tilbage, bad Frederik Torst — saa naturligt henkastet, som om den Ting fulgte ganske af sig selv — om Obersten vilde bringe Løjtnant Eskild en Hilsen. Han havde, efter Ballet, desværre kun havt Lejlighed til at se Løjtnanten en eneste Gang, — det var paa Volden, da Løjtnanten var kommen ridende bagfra og i Forbifarten sandsynligvis ikke havde bemærket en ringe Fodgænger. —

Særlig Tante Edel undte af Hjertet Obersten den Dukkert, han her fik, og ansaa med nogen Grund hans sidste Forhaabninger som Frier for bristede. — —

Sommeren tilbragtes i Byen.

En Udenlandsrejse, som Fru Jerrild havde projekteret sammen med de to Unge, maatte af forskellige Grunde opgives, og man indskrænkede sig til smaa Udflugter ud i Landet.

I Midten af August, da Clara fyldte sit attende Aar, havde hun saaledes, som sin Gave af Fru Jerrild, ønsket at maatte leje Søren Lassens Karosse for sammen med hende, Frederik Torst og Tante Edel at gentage en Del af den mindeværdige Tur, Magister Kierkegaard havde givet dem forrige Maaned. —

Tante Edel protesterede kraftigt mod saadan

at skulle jolle omkring en hel Dag, men gav dog efter, hvis man lovede ikke at opfatte hendes Eftergivenhed som et Præcedens, — én Gang, sagde hun, og saa aldrig mere!

Naturenthousiast var den kære Tante Edel sidst af Alt.

Hun fandt, mildest talt, Grib Skov, som hun saa' for første Gang, horribel, og paastod, at det var en rigtig »Selvmorderskov«, og medens de Andre henfaldt i Extase over Skønheden og Ensomheden ved de otte Veje og stod af Vognen en halv Times Tid, forlangte hun energisk at blive siddende, og da de Andre kom tilbage, var hun falden i Søvn, overvældet af Dagens uvante Strabadser.

Enhver Anden vilde neppe have faaet Claras og Frederik Torsts Absolution for en saadan Vandalisme, men hende tilgav man og morede sig ovenikøbet hjerteligt over hendes originale Naturbetragtninger. — —

Da Tante Edel omsider ved Nattetid atter sad velbeholden i Lejligheden hjemme paa Købmagergade, erklærede hun, at det havde været den skrækkeligste Dag i hendes Liv, og at hun ved Gud skulde hegle Magisteren ordentligt igennem, fordi han havde havt den Dristighed offentligt at rose saadan noget Stads. — — —

Efteraaret og Vinteren gled hen i et lykkeligt, stille Familieliv, og Frederik Torst følte en dyb Taknemlighed mod dette Hjem, der gav ham fuld Erstatning for det, han saa tidligt havde mistet.

Planerne for Claras og hans Fremtid antog efterhaanden fastere Former, og det blev besluttet, at han ved Foraarets Begyndelse vilde søge forst-

lig Uddannelse, og han tog allerede nu fat paa forberedende theoretiske Studier til dette Skridt.

Udsigten til en Stilling som Forstmand tiltalte ham og Clara i lige høj Grad.

Kun Tante Edel tog det Forbehold, at han aldrig maatte søge Embede i »Magisterens Skov« men nøjes med en, der var mindre, og hvor man hurtigt kunde »komme udenfor og trække Vejret«.

Men — paa dette Punkt turde Frederik Torst dog ikke indlade sig paa at give noget sikkert Løfte. —

Magisteren kom som før paa jævnlige Besøg — maaske endnu lidt hyppigere.

Hans Godhed for det unge Par var rørende, og selv om det Forstlige ikke netop var et Domæne, han beherskede, tog han ivrig Del i deres Planer og overraskede nu og da paa sin stilfærdige Maade Frederik Torst med Vink og Oplysninger, som han havde forskaffet sig — Ingen begreb hvorfra — og han stillede i Udsigt, at naar Torst engang blev Skovrider, helst dér, hvor Skoven er ensomst og størst — han saa' med et lille Smil i Retning ad Tante Edel — vilde han bede om Kvarter en Uge hver Sommer.

»Men — saa er Du gift, Clara,« sagde han, »og saa er Du ikke mere »Skøn-Jomfru«, — hvad skal vi saa kalde Dig?«

»Gift!« brød Tante Edel ud. »Lær dem dog ikke saadan Noget, Magister Kierkegaard! Det kan de nok finde paa af dem selv.«

»Ja — ja, — én Gang maa vi jo alligevel skilles fra Moder og Dig,« sagde Clara, »men foreløbig kan Du være rolig, Tante Edel, — man bliver nok ikke Skovrider hverken paa ét eller to Aar.«

»Ja — jeg véd ikke, hvad man bliver, min Pige, — men vi har det jo rart, som vi har det.«

— —

Det var i Begyndelsen af Aaret 1848. — —

Tordenen buldrer i det Fjerne — mod Syd. Og inden Marts er ude, staar Tordenen over Danmark, og Oprøret i Hertugdømmerne slaar ned som et Lyn.

Det gjaldt for Forræderne at fiske i rørt Vande. Og Prinsen af Noer forstaar sig paa Fiskeri.

Han gaar til Rendsborg og opfører dér en Farce saa fræk, som den nogensinde er spillet paa Verdenstheatret.

Af en eftergjort Berlings Avis oplæser han for den overrumplede Garnison en Røverhistorie om, at Raabet om Folkefrihed, der har bragt Europas Troner til at vakle i Grunden, nu ogsaa har rystet Danmarks, — Kong Frederik den Syvende er afsat, Kjøbenhavn i Oprør, Christiansborg stukket i Brand af Pøblen, der har indsat sit eget Ministerium! Alle Fædrelandsvenners Løsen maa nu være: Kongen skal befries — det danske Folk knægtes! — —

Men — Løgnen er for fræk.

Den holstenske Deputation, som kommer til Kjøbenhavn, bliver vist Vintervejen og maa hytte sit gode Skind. Det danske Folk rejser sig som én Mand for at ryste Haanen af sig, og en halv Snes Dage senere staar danske Tropper i det sydlige Jylland og Fyen parate til at gaa mod Fjenden!

Begejstringen for Fædrelandets Ret og Ære gaar som en mægtig Bølge over Landet, — al Smaa-

lighed glemmes, alle Tanker samles i én eneste: Danmark er i Fare! Vi vil offre Alt for vort Land! — —

Før Afrejsen til Kamppladsen flokkes Soldaterne om deres Konge, — den letsindige Kronprins, for hvem man før kun havde Skuldertræk tilovers, er som Konge modnet til Mand. Under øredøvende Jubel lover han sine Folk at mødes med dem i Felten, og faa Uger efter rider han foran sin Garde ind i Flensborg By. — —

Frivillige melder sig Dag efter Dag i Hundredevis, indøves paa Centralskolen og afgaar til Valpladsen, efterhaanden som de udlæres.

Og faar de Afslag, trygler de, til de faar deres Nummer i Geleddet. —

Frederik Torst og Viggo Harding har meldt sig i de Frivilliges Skare.

En Nat, efter et begejstret Folkemøde i Casino, er de sammen i Værelset ved Østervold.

Frederik Torst gaar op og ned ad Gulvet i den voldsomste Sindsbevægelse, — det gærer i ham og tilsidst bryder det ud:

»Viggo! Jeg gaar med! Min Beslutning er taget, — jeg melder mig den Dag imorgen paa Centralskolen. Vil Du gøre mig Følge, Viggo, — saa gaar vi i Skole sammen engang endnu!« —

Og Viggo Harding rækker ham Haanden. Han er parat!

Da standser Frederik Torst pludselig — — — Clara! Han skal forlade hende! Ja — men hun vil forstaa ham, — hun var selv idag saa ivrig, saa optaget af alt det Nye, og var allerede igang med Arbejdet for Soldaterne, som alle andre Kvin-

der over hele Danmark, — hun vil begejstret tilskynde ham til at gaa med. —

Han kan ikke vente, — han maa tale med hende strax!

Og han stormer gennem Gaderne op i Huset paa Købmagergade.

Han ringer paa — og ringer igen — og ringer igen, — han har set det fra Gaarden, — der er Lys i Claras Værelse.

Og saa kommer En listende for at lukke op.

»Hvem er det?« lyder det forskræmt derinde fra Entréen.

»Det er mig, Clara! Kald paa Din Moder! Og Du selv, — kast Tøjet over Dig, — jeg maa tale med Jer!«

»Er der sket Noget?« spørger hun ængsteligt.

»Nej — nej — Clara! Intet — vær bare rolig — Intet, uden hvad der er godt og glædeligt!«

»Nu kalder jeg paa Moder og lukker op, — og saa gaar Du ind i Dagligstuen.« — —

Hun aabner Døren paa Klem og smutter bort, og Frederik Torst venter i feberagtig Spænding paa dem. —

Saa kommer de, — i Skynding, halvt paaklædte, blege og raadvilde.

Og han fortæller dem i en rivende Strøm af Ord, hvad der er hans Agt.

»Ja — ja!« raaber de, før han har endt sin Bøn om at give ham deres Samtykke.

Deres Øjne er fulde af Taarer.

Er det Sorg over at skulle skilles fra ham?

Er det Glæde og Stolthed over hans Mod?

Er det Kærligheden til deres Land, der bevæger dem?

Hvad véd de det selv! Men — ingen Tvivl — ikke et Øjebliks Vaklen, — ingen kvindagtige Bønner og Forestillinger!

Kun Ja — Ja — saa ubetinget som et Ja kan være! —

Og han omfavner dem, — nu føler han, at han ikke selv kan holde Taarerne tilbage, — og han styrter afsted, ud paa Gaden, hvor Viggo Harding venter. —

»Alt i Orden, Kammerat! Jeg vidste det, — o, jeg vidste det!« — — —

Og de gaar sammen — Gade op og Gade ned — op paa Volden — atter ud paa Gaden — og først da Morgenen gryr kaster de sig for et Par Timer paa Seng og Sofa. Imorgen! Imorgen!

Saa tidligt som muligt den næste Dag meddelte Viggo Harding sin Fader, at han sammen med Frederik Torst havde besluttet at indtræde som Frivillig i Hæren.

Obersten blev glad forbauset.

»Det kan jeg lide, min Dreng. Gud være med Jer! Ser Du Din Ven Torst, saa sig ham, at det vil være mig kært at hilse paa ham engang, før han afgaar til Armeen. Iøvrigt kan jeg fortælle Dig, at Eskild igaar har faaet Ordre til at gøre Tjeneste som Lærer paa Centralskolen. Han vil altsaa kunne meddele Jer, hvad I ellers har at gøre.« — —

En Time efter fremstillede de to Venner sig paa Hærens Centralskole, hvor Eskild Harding og Frederik Torst saaledes skulde træffes.

Viggo havde bedt Torst om at komme Broderen imøde uden Nag.

»Selvfølgelig,« havde Frederik Torst svaret, »i disse Dage kan Landsmænd ikke bære Nag til hverandre.«

Og da de saas, gav de, som efter en hemmelig Aftale, øjeblikkeligt hinanden Haanden, og den Sten, som saa længe havde hvilet tungt paa Viggo, lettedes i det Samme fra hans Hjerte. —

Ved Eskilds Indflydelse fik de to Venner militær Instruktion ogsaa udenfor de reglementerede Læretimer, saa at de paa kortere Tid end den normerede kunde afgaa til deres Afdeling i Nordslesvig, hvor de — efter speciel Anmodning fra Obersten — indstilledes som Rodekammerater ved samme Kompagni. —

Frederik Torst havde aflagt sit Besøg hos Oberst Harding, der — uden at hentyde til deres tidligere Udestaaende — tilsagde ham sin venskabelige Interesse i Fremtiden.

»Jeg véd, hvor høj Pris min Søn Viggo sætter paa Dem, — og jeg véd tillige, at De har havt en Indflydelse paa ham, som — — — kort sagt, en Indflydelse, som jeg paaskønner. Mellem os — Viggo har fra Drengeaarene været en Ærtekælling, — nu er han bleven et Mandfolk. Jeg véd ikke, om jeg gætter rigtigt, — men jeg har nu den Tro, at det er Deres Initiativ, der har gjort min Søn til Frivillig, saa at jeg for første Gang er stolt af min Dreng.«

Frederik Torst vilde protestere, men Obersten afbrød ham.

»Ja — ja, — vi vil ikke tale mere om den Ting, — hvad jeg tror, — det tror jeg, — og hvad

vi her har drøftet, bliver mellem os. Og gid saa De og Viggo maa komme hjem med hele Lemmer.« — — —

Det var Aftenen før Afrejsen til Hæren.

I Dagligstuen paa Købmagergade sidder Fru Jerrild og Tante Edel, der for tyvende Gang formaner sin Svigerinde til Standhaftighed.

»Jeg siger Dig, Anna, Du gør Fortræd med det Taareperseri. Hvis Du maaske tror, at jeg er i Hopsa-Humør, tror Du fejl, — men hvis jeg vil græde, saa skal Clara og han ikke faa det at se, — for saa gaar jeg ind paa mit eget Værelse.«

»O, Edel, — ikke for Alt i Verden vilde jeg holde ham tilbage, — men det er dog saa alvorligt, saa alvorligt, Edel! Tænk den Tid, som Clara nu skal til at gaa imøde! Og saa ham, som vi har faaet saa kær, og som vi slet ikke kan undvære, — tænk om vi mister ham!«

Tante Edel rejste sig hurtigt.

»Mister mig her og mister mig dér!« sagde hun med en Stemme, der pludselig blev borte.

Og saa skyndte hun sig ind paa sit eget Værelse. — — —

Inde hos Clara sad Frederik Torst. Dér var intet Klynkeri, selv om Afskeden havde sin Smerte.

Da han rejser sig for at gaa, mødes de i et langt, sidste Favntag — uden Ord. —

Saa gaar han ind i Dagligstuen til Fru Jerrild, — derpaa til Tante Edel. Og til Slutning et hurtigt Løb hen paa Nytorvet, hvor Magisteren venter ham og giver ham sin Velsignelse. —

Og næste Morgen — den 3die April 1848 — staar han ved Viggo Hardings Side paa Exercerpladsen til Parade før Afmarschen.

I et af Kasernevinduerne ser han Clara, der tilvifter dem det sidste Farvel.

Og med flyvende Faner og klingende Spil gaar det langs Volden ud mod Landevejen til Roskilde.

Clara sad paa sit Værelse og læste et Brev. Atter og atter læste hun det. —

»Min dyrebare Clara! Elskede, kære Clara! Min bedste Veninde i hele Verden!

Det er en lang Overskrift, og dog udtrykker den kun daarligt, hvad jeg føler for Dig.

Mit Sind er saa overfyldt af nye Indtryk, som vil være uudslettelige for Resten af mit Liv, — men over alle nye Indtryk og nye Tanker staar bestandig Billedet af Dig og Tanken om, at Du trods Adskillelsen er mig nær, vaager over mig — — at Du er min. Gud velsigne min bedste Skat! —

Du stod hos mig i Nat.

Clara, jeg har drømt om Dig flere Gange, men saa uklart, saa taaget; — naar jeg vaagnede, huskede jeg kun, at jeg havde været Dig nær.

Men i Nat, — hør, hvad jeg saa' i Drømme!

Jeg stod alene ude paa en Bakke.

Vejret var koldt, — Blæsten tog i min Kappe, — jeg frøs. Men Himmelen var klar, og det var det dejligste Maaneskin.

Med Et forekom det mig, som om Luften blev lun, — Blæsten havde lagt sig, — Maanen forvandledes til Solen. Det var en dejlig Sommerdag.

Skovene omkring mig grønnedes, og paa Agrene

under mig stod Rugen, og jeg saa' de blaa Kornblomster mellem de gule Ax, — lukker jeg Øjnene, ser jeg endnu en enkelt, bestemt Kornblomst, der stod mig ganske nær.

Det var saa stille — saa stille.

Da blev der paa én Gang Bevægelse i Kornet foran mig, — det bølgede for den Vind, jeg ikke mærkede eller hørte, — — og ud fra Kornmarken — frem imod mig — svævede en Skikkelse, jeg ikke kendte, — en skøn, overjordisk Skikkelse, der betragtede mig saa mildt, — hun var nu helt henne hos mig, — da udstrakte hun sin Haand, og uvilkaarligt maatte jeg knæle for hende.

Geværet lagde jeg ved Siden af mig paa Jorden. Og jeg greb hendes Haand og kyssede den, — i det Samme sagde hun mit Navn, — Stemmen var Din, Clara, — jeg sprang op med Lynets Hast, — da stod Du hos mig. Jeg saa', det var Dig — men kun et Sekund, ja mindre end et Sekund, stod Du for mig, — da var Synet forsvundet, og jeg vaagnede. —

Clara! Forstaar Du, hvad der var sket for mig, — forstaar Du, at jeg er lykkelig trods Adskillelsen fra Dig?

Jeg er gaaet ud for at kæmpe for en hellig Sag, og jeg véd, at Du er hos mig, — jeg føler Dig nær med Din Kærlighed, med Din Velsignelse! —

De siger, at én af Dagene vil det gaa løs. Clara, — jeg skal gøre Dig Ære! Har jeg ikke været Kryster før, vilde jeg mindst være det nu!

Det hedder mellem Matroser, at paa enhver Kugle har Vorherre skrevet dens Navn, som den skal ramme.

Har han skrevet mit Navn paa én af Fjendens Kugler eller ej? Lykkeligst er det, ikke at vide sin Skæbne. Og det, som sker, sker til vort Bedste.

Tak, fordi jeg drømte om Dig! Gud velsigne Dig, min Elskede. Hils dem, som holder af mig, — saa véd Du ogsaa hvem!

Din — Din — i Liv og Død —

Fr. T.«

— — —

Den 9de April fik Frederik Torst og Viggo Harding deres Ilddaab under den sejrrige Træfning ved Bau.

Fra Flensborg, hvor Tropperne næste Dag hvilede ud, sendte de jublende Breve hjem.

I Viggos Brev til Faderen talte han med Begejstring om Torst, om hans Evner til at sprede Glæde og Humør omkring sig, om hans Mod den foregaaende Dag og om, hvor afholdt han var baade blandt Officerer og Mandskab. —

I Flensborg fik de to Venner hver sin Brevpakke udleveret.

I den til Frederik Torst var Breve fra Clara, fra Fru Jerrild og Tante Edel — og inderst i Pakken skjulte sig en ganske lille Epistel fra Magister Kierkegaard, der i denne bevægede Periode næsten daglig besøgte de tre Damer paa Købmagergade for at holde dem nøje à jour med enhver nok saa ringe Begivenhed paa Valpladsen, men ogsaa — nok saa meget — for at bringe Trøst, hvis det behøvedes.

Slaget ved Slesvig var tilende, da Mørket faldt paa, Paaskedags Aften den 23de April. —

Slaget var tabt, Slesvig og Gottorp erobrede af Fjenden, og Valpladsen var hans.

Men den danske Hærs Ære var reddet. —

Obersterne Rye, Schleppegrell og Bülow havde Alle været i Ilden — snart tilfods, snart tilhest — og havde utrætteligt opmuntret deres tappre Folk, som næsten en Dag igennem havde kæmpet med en Overmagt, der var langt mere end dobbelt saa stærk. —

Den danske Hær havde holdt Stand til det Yderste. Der var Orden i Afdelingerne, og enhver Troppechef havde faaet sit Mandskab samlet.

Rækkerne var bleven tyndere, Soldaterne var udmattede men langtfra modløse.

Var Fjendens Angreb bleven fornyet, havde han endnu mødt alvorlig Modstand. —

For den kommende Nat skulde der bivouakeres i Idsted- og Cathrine Skov. —

I Idsted Kro sad General Hedemann omgivet af sin Stab.

En Tællepraas oplyste det elendige Værelse, som hvert Øjeblik passeredes af Soldater, der søgte ind til Skænkestuen.

I et større, tilstødende Kammer var der fuldt af Saarede.

For Nogle var der i en Fart indrettet Sengesteder, — de Fleste laa paa Gulvet paa Madrasser eller indhyllede i Tæpper. —

Blandt disse Saarede var Frivillig Frederik Torst, Nr. 231 af 4de Bataillon.

Han var saaret haardt.

En Kugle var trængt ind gennem Brystet, havde

strejfet den højre Lunge og var standset i Armhulen, hvorfra den nu var bleven skaaret ud. —

Viggo Harding sad ved hans Side med et Glas Vand, som han af og til rakte Vennen, der paastod, at han intet fejlede, — — blot en Smule Feber og Aandedrætsbesværlighed havde han. Det hele var Ingenting — Ingenting! —

»Lov mig, at Du ikke allarmerer dem derhjemme. Jeg vil skrive selv imorgen. Det kan jeg godt. Saasnart Saaret i Ryggen er lægt, tager jeg fat igen. Naar nu blot mit Brev kan naa Kjøbenhavn før de forbandede Rapporter.« —

Han kaldte paa Lægen og bad om at maatte skrive strax. Han fik bestemt Afslag. —

Næste Morgen tog Viggo en tung Afsked med sin Ven. Tropperne skulde Nordpaa.

Et Par af de lettest Saarede blev i Idsted Kro, — for de Øvrige blev der i Idsted Kirke næste Morgen oprettet et midlertidigt Lazareth.

Tæt ved Altret fik Frederik Torst sin Seng, og her skrev han, saa godt han formaaede, med store, ubehjælpsomme Bogstaver, et Brev til Clara, fuldt af Haab og Fortrøstning.

»Idsted Kirke, 24 April 1848.

Elskede Clara! Hør roligt paa mig! Jeg ligger saaret, — men ikke haardt, ikke farligt. Siger Rapporten noget andet, lyver den.

Lægen har givet mig Haab om at komme tilbage til min Afdeling om otte, fjorten Dage, — hvis jeg er skikkelig og ligger rolig.

Jeg har en Smule Feber, — det følger jo altid med et større Saar; men mit Befindende er saaledes, at jeg helst stod op og tog Bepakningen paa og marscherede mod Nord, efter de Andre.

Mit Humør er brillant, og jeg sætter med Held mine Kræfter ind paa at opmuntre et Par Kammerater, der ligger tæt ved mig her i den gamle Kirke. De Stakler! de har det værre end jeg, — men tro ikke, at de har tabt Modet!

For at faa et Billede af den danske Soldat, skal man se ham i Lazarethet, — det er et gammelt Ord. Glæden over at have gjort sin Pligt besejrer de legemlige Smerter.

(Tilgiv de sidste Bogstaver, Clara, — de ser saa klodsede og store ud. Sengen er ikke bekvem at skrive i.) —

Nu var Lægen ved min Seng.

Han sagde, jeg var flink, men at min Arm skulde hvile.

Jeg sagde ham, at det var til min Kæreste, jeg skrev.

Nej — der var ingen Pardon! Jeg skulde holde op. — —

Hils Din Moder og Tante varmt, — og Magisteren!

Farvel, Farvel! Om otte Dage er jeg paa Benene igen!

Evig Din

Fr. T.«

— — —

Da dette Brev var færdigt og afsendt, fik Patienten endelig den Søvn, han saa stærkt trængte til. —

I Virkeligheden var Saaret farligt.

Kuglen havde beskadiget Lungen, og Lægen ansaa det for tvivlsomt, om Patienten stod det igennem.

Tilfældet krævede den yderste Forsigtighed.

Foruden bestandig større Aandedrætsvanskelighed vilde det medføre stigende Feber, som det gjaldt at begrænse. Her laa den væsentlige Fare. — —

Næste Dag forlangte Frederik Torst igen at maatte skrive. Han var utrøstelig, fordi han havde faaet den Tanke, at hans Brev ikke havde været muntert og sorgløst nok.

Men Lægen nægtede ham bestemt Tilladelsen og maatte da love at ville skrive selv, love at ville bibringe dem derhjemme en fast Tro paa hans snare Helbredelse. — —

Allerede Fjerdedagen efter Slaget modtog Frederik Torst et Brev fra Clara, der paastod, at hun var ved godt Mod og var bleven beroliget ved hans Skrivelse, der var indtruffen paa samme Tid som Overbefalingens Rapport.

Der faldt en velgørende Ro over ham. — —

Men den paafølgende Dag tog Feberen til, — hans Aandedræt blev tungere end før, og han laa med vidt aabne Øjne og stirrede frem for sig.

Muligheden af en nær forestaaende Død stod pludselig for hans Tanke i al sin ubønhørlige Alvor.

Han bad om at faa Lægen hentet, og denne kom. Og Frederik Torst anmodede ham om at sætte sig tæt ved hans Side. Han greb Lægens Haand og sagde indtrængende til ham:

»Jeg har et Ønske, en Bøn, og jeg beder Dem opfylde den ved Alt, hvad der er Dem helligt. — Er det Døden, dette? Ja eller nej. Jeg frygter den ikke, og jeg maa vide Sandheden, — jeg maa og jeg vil vide den. Ja eller Nej. Kun et af disse to Ord, Doktor, forlanger jeg som Svar.« — —

Der blev en Pavse.

I dyb Alvor, endnu bestandig med Patientens Haand i sin, svarede Lægen:

»Det er ikke os, der raader over Liv og Død. Jeg har før set en Tilstand som Deres ende med fuldstændig Helbredelse.«

»Jeg véd, at det er Gud, der bestemmer Alt,« svarede Frederik Torst, — »og hans Vilje kender Ingen. Det er Deres Skøn, Doktor, jeg vil kende. Altsaa — jeg kræver et Svar. Er der efter menneskelig Beregning Sandsynlighed for, at jeg skal dø? Ja eller Nej?«

Han saa' paa sin Læge med et Blik, der sagde, at han vilde, vilde høre Sandheden!

»Ja« — svarede saa Lægen med sagte Stemme og gav hans Haand et stille Tryk. — — —

Da Frederik Torst atter talte, var det, som om han pludselig fik flere Kræfter.

Hans Røst var stærkere og klarere.

»Godt — inden det bliver for sent — strax — endnu i dette Øjeblik ønsker jeg en Stafet afsendt til Kjøbenhavn. Jeg vil se hende, jeg elsker, — hører De, Doktor? Det maa ske! Giver De mig Deres Æresord paa, at det vil ske strax?«

»Ja.«

Andendagen efter traadte Clara Jerrild ved Lægens Side ind i Idsted Kirke.

Det var en stille Foraarsdag.

Solen bestraalede hendes yndige Skikkelse, da hun skred ned ad Kirkens brede Midtergang.

Hun var bleg og led i sin Sjæl en Kval, der maatte trænge Graaden frem; men hun bekæmpede sig. Hun vilde ikke græde. Han maatte ikke se hendes grænseløse Sorg.

Hun nikkede mildt til de Saarede, der laa paa hendes Vej og fulgte mekanisk med Lægen. — — —

Da saa' hun oppe ved Altret en Haand vinke sig imøde og et Par Øjne, der i Timer havde stirret mod Kirkedøren i Angst og Længsel, og hun skyndte sig hen til hans Seng og knælede hos ham, kyssede hans Pande og hans Hænder og skjulte sit Ansigt i Tæppet.

Og da svigtede Kræfterne hende, alle Taarekilder løstes, og hun brast ud i en fortvivlet Hulken, medens hun hviskede: »Tilgiv mig, — det er kun Glæden over at se Dig, — over at være hos Dig, — jeg har længtes, — o, jeg har længtes efter Dig! — — —

Og hun saa' igen op paa ham.

Og han nikkede til hende, klappede hendes Haand og strøg hende saa mildt og kærligt over Haaret.

»Clara,« hviskede han, — »Lægen tror, at jeg skal dø, — — — o, Clara, vær rolig, — jeg kan ikke taale at se Dig græde. Døden var mig ikke det værste, — men at dø uden at have set Dig — — o, Clara, vær rolig, vær rolig, — hører Du? Jeg har et eneste Ønske, — hør nu stille paa, hvad jeg siger, — — et eneste Ønske, Clara. Hele mit Liv er Dit, og hvis jeg dør, vil jeg ogsaa være Din i Døden. Det bliver jeg først helt og fuldt ved at dette Ønske opfyldes. Jeg har igaar Aftes talt med Feltpræsten, han gav mig Sakramentet. Jeg fortalte ham, at jeg ventede Dig, og at mit sidste Ønske, hvis jeg nu skulde dø, var at ægte Dig. Og han forstod mig. O, Clara, — er det barnagtigt af mig? Vil Du blive min Hustru, før vi skilles? Bære mit Navn? Det

skal aldrig binde Dig, — hører Du, Clara, — aldrig skal det binde Dig. Tiden læger jo alle Saar, selv de dybeste, og kan Du finde Lykken hos en Anden — — — o, men, Clara, — nu er Du jo min! Og tænk, — om Gud vilde, at jeg skal komme mig, — da er vi Mand og Hustru!« — — —

Fra det Øjeblik, da Frederik Torst havde udtalt Ønsket om at ægte hende, var der falden højtidelig Ro over Clara.

Hun tørrede de vaade Kinder og saa' ufravendt paa ham, medens han talte.

Og da han tav og ventede hendes Svar, lød hendes Stemme saa sikker og saa fast.

»Jeg vil ægte Dig og kan aldrig tilhøre nogen Anden i denne Verden end Dig.« — — —

Han fik nu at vide, at Claras Moder var fulgt med hende til Slesvig. Hun vilde komme, saasnart han ønskede det.

Og han udtrykte sin Glæde over at skulde gense Fru Jerrild, der var bleven for ham som en anden Moder. — —

— — Lidt senere paa Dagen foregik Vielsen.

Clara laa knælende ved hans Seng, og ved dens Fodende sad hendes Moder. —

— — Den tilfældige Menighed af saarede Soldater, Bevidstheden om Krigen, der omgav dem i faa Miles Afstand, men fremfor Alt den knugende Vemod, som prægede den hellige Handling, gav den en gribende Alvor og Højhed. — —

— — Ritualets sidste Ord lød udover det store, stille Kirkerum:

»Efterdi I tilforn have tilsagt hverandre at ville leve tilsammen i den hellige Ægteskabs Stand og derpaa givet hverandre Eders Hænder, saa for-

kynder jeg Eder nu rette Ægtefolk at være baade for Gud og Mennesker i Navnet Gud Faders, Gud Søns og Gud den Helligaands. Amen!« — — —

Og nede fra Kirken hørte man Feltpræstens Amen gentages som med én dyb Stemme fra de saarede Kammerater.

Og man saa' deres Hænder foldes over Tæpperne. — — —

En Formiddag i Midten af Maj 1848 stedtes Frederik Torst til Hvile fra den gamle Kirke i Esbønderup. — —

I den forreste Stol sad Clara hos sin Moder og Tante.

Hendes Ansigt var hvidt og ubevægeligt. Hun stirrede taareløs frem for sig. — —

Da Frederik Torst udaandede i Idsted Kirke, og hun fik at vide, at Døden var indtraadt, havde Fortvivlelsen grebet hende.

Hulkende som et hjælpeløst, ulykkeligt Barn havde hun kastet sig over ham, raabt hans Navn og været utrøstelig i Dage og Nætter derefter. —

Nu var hendes Sorg stum, forstenet. Hun begreb ikke, at det kunde være sket. Hun havde bedt til Gud, tryglet og bedt om han vilde skaane hende for den grænseløse Smerte.

Nej — — der var intet Haab!

En Nat i Idsted Kirke havde hun, da Alle sov i det dybe Mørke, knælet foran Altret og havde anraabt ham om at bevare hendes Elskedes Liv.

Nej — det maatte ikke ske! — —

Hvorfor maatte det ikke ske? Hvorfor? — — —

— — I Følget var Magister Kierkegaard og den gamle Rektor fra Frederiksborg.

Oberst Harding og begge hans Sønner var Alle paa Valpladsen men havde sendt dejlige Kranse fra Slesvig. — —

Det var haardt for Viggo Harding at være borte.

Ogsaa for ham var det, som om Livet havde mistet noget af sit Værd. Saa ung han var, havde han gjort den bittre Erfaring, at sandt Venskab er lige saa sjelden som kostbar en Gave blandt Mennesker.

Aldrig — aldrig vilde han faa Erstatning for sit Tab. — —

Paa Kirkegaarden blomstrede Siren og Guldregn, — det var den første sommervarme Solskinsdag.

Og oppe paa Bakken i det Fjerne saa' man det nordligste Bryn af den Skov, Frederik Torst havde elsket saa højt, klædt i sit unge, friskeste Grønne. — —

Medens Orglet klang inde fra Kirken, sænkedes Frederik Torst ned i sine Forældres Grav.

Magister Kierkegaard stod tæt hos Clara; og da Jorden kastedes over Kisten, saa' han, at Sorgen overmandede hende, og han greb hende i sine Arme.

»Kære, — kære, lille Clara!« — — —

— — — — — — — — — — — — — —

Stakkels — Skøn-Jomfru!

Der ligger i Grib Skovs nordligste Distrikt, ved Vejen fra Maarum til Esrom, et lille Hegnshus. —

Det læner sig op mod en af de ældgamle Ege, der, efter Sagn paa Egnen, er plantet af Munkene i det nærliggende Kloster.

Højt over det mosgroede Straatag hvælver Træet sin tunge, tætte Krone, og de kalkede Mure dækkes halvt af vild Vin og den dybblaa, storblomstrede Clematis.

I de lave Vinduskarme, bag hvide Gardiner, staar Roser og Geranier, Christi Bloddraabe og Gyldenlak, — og ved den alfare Vej opmarscherer i lange, lige Rækker, som Soldater paa Post, de blegrøde Stokroser og gule Kongelys og hegner Indgangen til den idylliske Bolig.

Naar Solen en sen Sommereftermiddag kaster Lys gennem det grønne Løv, hvori Huset indfattes som en spraglet Mosaik, stemmes alle disse Farver forunderligt sammen.

Døren staar aaben, og paa Trinet soler Hegnsfolkenes gamle Kat sit hvide Skind og spinder — som hin Middelalderens filosofiske Kat Hiddigeigei — af sin rige Erfaring en vemodig Vise om Livets og al Elskovs Forkrænkelighed. — — —

— — Indtil for ikke længe siden kom, Aar efter Aar, en gammel Dame til dette fredelige Sted.

Fra Midten af Maj til langt hen paa Sommeren var hun en kær Gæst, som ventedes med Længsel.

Overalt paa Egnen, hvor hun viste sig, var hun elsket — mest i de fattige Hjem, hvor hun bragte Trøst og Hjælp, naar der var Sygdom og Sorg tilhuse.

Hendes Skikkelse var spinkel og fin, hendes Gang saa let. Saa' man hende paa Afstand, kunde man tro, hun var ung af Alder.

Om Dagen vandrede hun ofte langt omkring paa forskellige Steder i den dejlige Skov, som hun kendte nøje og elskede højt, — men ved Aftentid var Maalet for hendes Gang bestandig det samme.

Hun kom da ud fra Huset og drejede ufravigeligt tilhøjre ad Vejen mod Esrom.

Enhver af Egnens Folk, der mødte hende, kendte hende og hilste hende ærbødigt, og hun smilede saa mildt og kærligt igen.

Fra Esromvejen gik hun tilvenstre, ned ad Bakken i den dybe Sænkning, hvor Esbønderup Kirkegaard ligger.

Dér, tæt ved Kirkemuren, standsede hun ved en Grav, hvori hendes Ungdoms Elskede, for over et halvt Aarhundrede siden, var sænket ned.

Hun puslede ved Buxbomhækken, klippede visne Blomster bort med nænsomme Hænder og ordnede Vedbendens Blade, der kransede den store Granitsten, hvor hun vidste, at hendes eget Navn — Clara Torst — snart vilde komme til at staa ved Siden af hans, til hvem hun havde viet hele sit Liv.

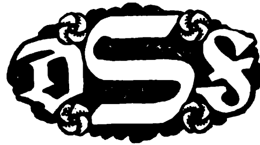
Naar dette Arbejde var gjort, satte hun sig paa Bænken ved Muren, indtil Tusmørket faldt paa, og Solen blev ringet ned. Saa rejste hun

sig og gik tilbage ad samme Vej, hun var kommen.

Naturens dybe Aftenfred og lykkelige Ro genspejledes i hendes Sjæl. De mange Aar havde mildnet den store Sorg, og Minderne fra Ungdommens Dage kastede Glans over hele hendes Liv.

Thi vel er det tungt at miste den Eneste, man elskede — tifold tungere er det dog, aldrig at have kendt Kærligheden. — — —

H. H. THIELES BOGTRYKKERI, KØBENHAVN

